

Dị bản Xạ Diêu Anh Hùng

- Bắt đầu

Click vào tìm Danh sách 100,000 gái gọi cao cấp tại Việt Nam

Hi mọi người... tình hình là ngồi rảnh quá lòi bộ truyện kiếm hiệp ra đọc. Tự nhiên thấy các nhân vật nữ trong đó kích thích quá, thấy ai cũng đẹp. Thôi thì cải biên lại chút xíu. Có chỗ viết mới, có chỗ thay đổi, cũng có chỗ để y si nguyên. Giải trí thôi nha các bạn. Chặt chém hay ném đá thì nhẹ tay bớt. Thanks.

P/s: Do mình cũng bận nhiều việc. Tốc độ ra chap sẽ không nhanh lắm đâu. Mỗi chap dài khoảng từ 10k đến 12k chữ tùy theo diễn biến câu chuyện. Nhưng hứa là không bỏ nửa chừng và không để mọi người đợi quá lâu.

Demo trước Hồi 1 nha. Đạo đầu nhẹ nhàng thôi. Chúc cả nhà vui vẻ

Hồi 1

Trở Về Trung Thổ

Đây là thời điểm cả bọn Giang Nam lục quái gồm: Kha Trấn Ác, Chu Thông, Hàn Bảo Câu, Nam Hy Nhân, Toàn Kim Phát, Hàn Tiểu Oanh và tiểu tử Quách Tĩnh ngày đi đêm nghỉ từ thảo nguyên Mông Cổ tiến về phía đông nam để quay lại Trung Nguyên, theo cái hẹn mười tám năm với đạo sĩ Toàn Chân Giáo Khưu Xứ Cơ. Hôm ấy còn cách Trương Gia Khẩu không xa. Quách Tĩnh lần đầu đặt chân tới Trung thổ, cảnh vật đều khác với bình sinh vẫn thấy, trong lòng rất khoan khoái, kẹp chặt hai đùi giục ngựa phi mau, chỉ thấy bên tai gió lộng vù vù, nhà cửa cây cối không ngừng chạy ngược lại phía sau. Đến lúc con tiểu hồng mã chạy một hơi tới cạnh sông Hắc Thủy, y mới dừng lại ở một quán cơm cạnh đường, đợi các vị sư phụ...

Cái năm mà bọn họ tìm được Quách Tĩnh là đã cách đây mười hai năm, khi ấy cả bọn vẫn còn đủ bảy người mà giang hồ vẫn gọi là Giang Nam thất quái. Quách Tĩnh khi đó chỉ là một đứa bé mới sáu (truy lại căn nguyên vì sao bọn họ phải đi tìm Quách Tĩnh, các đạo hữu tìm hiểu thêm ở bộ chính truyện của đại hiệp Kim Dung nha... bộ dị bản này không cần nhắc tới), đang bị cặp vợ chồng Hắc Phong Song Sát là Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong truy đuổi. Trong lúc giao đấu với để giải nguy cho Quách Tĩnh, Trần Huyền Phong vì bị vây quá sát, hăn lập tức bắt ngay đứa bé Quách Tĩnh nhằm uy hiếp. Tình thế nguy cấp, lợi dụng lúc Trần Huyền Phong không đề phòng, đã bị Quách Tĩnh một nhát

trủy thủ đâm thấu tim mà thiệt mạng. Chứng kiến chồng bị đâm chết, Mai Siêu Phong uất hận, điên cuồng sử dụng hết độc chiêu mà ả đã học được từ sư phụ là Đào Hoa đảo chủ Đông tà Hoàng Dược Sư để tấn công chống trả. Bọn Giang Nam thất quá trước sau không phải là đối thủ xứng tầm với những độc chiêu của đảo Đào Hoa, kết cục Trương A Sinh đã thiệt mạng, còn Kha Trấn Ác bị trúng độc châm vào đôi mắt, phần ả cũng bị thương nặng mù cả đôi mắt. Trận chiến kết thúc với kết quả đôi bên đều bị thiệt hại, tràn ngập mối thâm thù với nhau. Sau đó, Quách Tĩnh đưa bọn họ về nhà để dưỡng thương và giới thiệu với mẹ y, Lý Bình. Đồng thời bọn họ cũng nhận Quách Tĩnh làm đệ tử và truyền thụ võ công.

Cái chết của Trương A Sinh làm cho cả bọn đau đớn tột cùng. Đau khổ nhất cũng là cô tiểu sư muội Hàn Tiểu Oanh. Nàng như muốn chết theo, đau khổ tiêu tụy thân xác. Đám huynh đệ còn lại thấy cảnh mà xót xa cõi lòng. Thời gian trôi qua, bọn họ cũng đã phần nguôi ngoai, Tiểu Oanh cũng dần lấy lại được thần sắc. Như vậy thấm thoát cũng vừa lúc đã đến cái hẹn mười tám năm thuở trước.

...Quách Tĩnh đợi trong quán cơm một lát thì thấy sáu vị sư phụ của y bước vào. Y vội khấu đầu chào bọn họ và cùng ngồi vào bàn bắt đầu gọi món ăn.

Cả bọn vừa ăn vừa bàn luận với nhau về những sự việc lạ mà họ chứng kiến hoặc nghe kể trên đường. Đáng chú ý là thông tin về đám người Tây vực và bọn Linh Trí thượng nhân, Sâm Tiên lão quái Lượng Tử Ông, Sa Thông Thiên cùng Bành Liên Hồ đang xuất hiện tại Trung thổ. Ai cũng biết đám người này đều là những nhân vật mà không chuyện ác nào mà chưa từng làm. Kha Trấn Ác còn biết rõ Bành Liên Hồ là tướng cướp nổi tiếng ở một dải Hà Bắc Sơn Tây, lâu la thủ hạ rất nhiều, thanh thế rất lớn, người này hành sự tàn độc, giết người như rạ, đâm độ vô biên, cô gái nào mà rơi vào tay tên này thì thân xác đương nhiên bị hành hạ đến rã rời. Bất giác lão nghĩ đến Hàn Tiểu Oanh, tuy nàng đã hơn ba mươi tuổi nhưng là bông hoa yêu kiều của nhóm lỗ đưng mặt bọn người này thì không biết chuyện gì xảy ra. Lão nói thầm với mọi người:

- Bao nhiêu nhân vật cao thủ lợi hại lên Bắc Kinh tụ họp, bên trong ắt có mưu đồ trọng đại, quá nửa là bất lợi cho Đại Tống, biết đâu lại muốn hại hàng ngàn hàng vạn bách tính người Hán chúng ta. Chúng ta đã biết, làm sao bỏ qua được.

Toàn Kim Phát nói:

- Chỉ là sắp tới kỳ tỷ võ ở Gia Hưng, không chần chừ được nữa.

Sáu người ngằn ngừ một lúc, đều cảm thấy khó khăn. Nam Hy Nhân chột nói:

- Tính nhi cứ đi trước.

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Tứ ca muốn nói là cứ để Tính nhi tới Gia Hưng một mình trước, chúng ta thăm dò rõ chuyện này rồi sẽ tới sau phải không?

Nam Hy Nhân gật gật đầu. Chu Thông nói:

- Không sai. Tính nhi cũng cần đi một mình cho trải nghiệm thêm.

Quách Tĩnh nghe nói phải chia tay với các sư phụ rất không muốn. Hàn Tiểu Oanh an ủi y, nói:

- Con đi trước chờ bọn ta, không đầy một tháng bọn ta cũng sẽ tới mà.

Chu Thông nói:

- Cái hện tử võ ở Gia Hưng, trước nay bọn ta chưa từng nói rõ cho người biết. Nhưng nói tóm lại là giờ Ngọ ngày hai mươi bốn tháng ba người phải tới lầu Túy Tiên phủ Gia Hưng, cho dù có chuyện lớn bằng trời cũng không được thất hứa mà không tới.

Quách Tĩnh vâng dạ. Mọi người lúc chia tay đều dặn dò Quách Tĩnh vài câu. Nam Hy Nhân lại như mọi khi, cứ mọi người thay phiên nhau nói thì y vẫn là người nói sau cùng, lúc ấy chỉ nói bốn chữ:

- Đánh thua thì chạy?

Quách Tĩnh gật đầu vâng dạ, dập đầu lạy sáu vị sư phụ rồi lên ngựa phóng về hướng nam. Y mười mấy năm nay cùng các vị sư phụ sớm tối có nhau, nay phải chia tay, ngồi trên ngựa không kìm được nước mắt.

Y lên ngựa phóng đi một mạch, trời chưa tối đã tới Trương Gia Khẩu, nơi đây là chỗ thông đạo giữa hai vùng Nam Bắc, đa thú lông thú ngoài quan ải tập trung ở đó nhà cửa đông đúc, chợ búa phồn thịnh. Quách Tĩnh dắt con hồng mã nhìn đông ngó tây, y trước nay chưa từng tới thành thị nào lớn thế này, chỉ thấy chuyện gì cũng mới lạ. Tới trước một túp điểm lớn, thấy trong bụng đói quá bên buộc ngựa vào cọc trước

cổng rồi bước vào ngòi, gọi một mâm thịt bò, hai cân bánh bao, gồm ngòam ăn uống. Y tỳ vị rất tốt, theo đúng tập tục người Mông Cổ, cứ bốc từng nắm từng nắm thịt bò bánh bao nhét đầy miệng. Đang ăn uống ngon lành chợt nghe ngoài vang lên tiếng ầm ĩ, y nghĩ tới con hồng mã vội sải chân bước ra, chỉ thấy nó đang thản nhiên ăn cỏ, hai tên tiểu nhị đang lớn tiếng quát tháo xua đuổi một thiếu niên gầy gò ăn mặc rách rưới.

Thiếu niên ấy khoảng mười lăm mười sáu tuổi, đội một cái mũ sa đen rách nát, trên mặt trên tay đầy nhoe nhem, nhìn không rõ mặt, cầm một cái bánh màn thầu cười hì hì để lộ hàm răng trắng muốt, không hề tương xứng với dáng vẻ bên ngoài của y. Y tròn mắt đen láy, thần tình rất linh động. Một tên tiểu nhị kêu lên:

- Làm cái gì thế? Còn chưa cút đi cho ta.

Thiếu niên nói:

- Được, đi thì đi.

Vừa quay đi thì tên tiểu nhị kia kêu lên:

- Bỏ cái bánh xuống.

Thiếu niên theo lời ném cái bánh xuống đất, nhưng cái bánh màn thầu trắng tinh đã in mấy vết tay đen nhem, có muốn cũng không bán được nữa. Một tên tiểu nhị cả giận, vung quyền đánh tới, thiếu niên kia cúi xuống tránh được.

Quách Tĩnh thấy y đáng thương, biết y đói quá vội vàng bước ra ngăn cản, nói:

- Đừng làm quá, để ta trả tiền cho.

Bèn nhặt cái bánh lên đưa cho thiếu niên. Thiếu niên nhận cái bánh, nói:

- Cái bánh này không ngon. Đáng thương thật, thôi người ăn đi.

Rồi vút cho một con chó con ghẻ lở ngoài cửa. Con chó con chup cái bánh cắn đầu ăn.

Một tên tiểu nhị thở dài nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc phí một cái bánh bao nhân thịt cho chó ăn.

Quách Tĩnh cũng ngạc nhiên, chỉ nghĩ thiếu niên này đói bụng mới cướp một cái bánh màn thầu của nhà hàng, nào ngờ y lại vứt cho chó ăn.

Quách Tĩnh trở về chỗ ăn tiếp.

Thiếu niên kia lò dò bước tới, nghiêng đầu nhìn y. Quách Tĩnh bị y nhìn cảm thấy rất lúng túng, bèn vẫy tay nói:

- Người cũng tới đây ăn đi, được không?

Thiếu niên kia cười nói:

- Được, một mình ta buồn lắm, đang muốn tìm bạn đây.

Quách Tĩnh bảo tiểu nhị mang thêm thức ăn lên. Tiểu nhị thấy thiếu niên kia rách rưới nghèo khó rất không vừa ý, gọi mãi mới uể oải mang tới một cái bát. Thiếu niên kia nổi giận nói:

- Người cho rằng ta nghèo, không xứng đáng ăn cơm trong quán người phải không? Chỉ sợ người mang những thức ăn hạng nhất ra đây cũng chưa hợp khẩu vị của ta đâu.

Tiểu nhị lạnh lùng nói:

- Thật à? Lão nhân gia người cứ gọi, bọn tôi sẽ nấu được, chỉ sợ ăn xong không ai trả tiền thôi.

Thiếu niên kia nói với Quách Tĩnh:

- Bất kể ta ăn bao nhiêu, người cũng làm chủ chứ?

- Đương nhiên, đương nhiên.

Thiếu niên gọi liền một mạch tám món ăn mà nghe qua ai cũng há hốc mồm. Tiểu nhị chờ y dứt lời bèn nói:

- Tám món ấy giá tiền không thấp đâu đấy.

Thiếu niên chỉ Quách Tĩnh một cái nói:

- Có vị đại gia này làm chủ, người bảo y không ăn nổi à?

Tiểu nhị thấy Quách Tĩnh vai khoác một chiếc áo lông hắc điều quý báu,

nghĩ thầm:

- Cho dù người không trả tiền thì lột cái áo hắc điều của người cũng đủ.

Lúc ấy bèn vâng dạ, lại hỏi:

- Các vị đại gia uống rượu gì? Tiểu điểm có loại rượu Tam bạch phần mười năm, cứ uống trước hai chén được không?

Thiếu niên nói:

- Được, cứ mang ra thử xem.

Quách Tĩnh hỏi:

- Tiểu đệ tên gì?

- Ta họ Hoàng tên Dung.

- Còn ta tên Quách Tĩnh.

Hai người trao đổi thêm mấy câu thì các món đã được đưa lên. Quách Tĩnh ăn mỗi thứ một miếng, đều là những thức ngon lành trước nay chưa từng được ăn.

Trong lúc ăn uống họ vừa trò chuyện với nhau. Thiếu niên kia cao đàm khoát luận, toàn nói về phong vật nhân tình phương Nam. Quách Tĩnh nghe y trò chuyện tao nhã, kiến thức rộng rãi, bất giác rất kính phục. Trò chuyện một lúc thấy như đã thân tình từ lâu.

Lát sau tính tiền, Quách Tĩnh lấy ra một nén vàng bảo tiểu nhị đem ra ngân phố đổi bạc.

Ra khỏi quán, gió bắc thổi vào mặt, thiếu niên kia như thấy ớn lạnh, co đầu rút cổ nói:

- Làm phiền quá, xin chào.

Quách Tĩnh thấy quần áo y mỏng manh, trong lòng bất nhẫn, lập tức cởi chiếc áo lông điều ra khoác lên vai y, nói:

- Huynh đệ, ta và người mới gặp nhau đã như rất thân, xin cứ lấy tấm áo này mà mặc.

Trong người y vẫn còn bốn nén vàng, bèn lấy ra hai nén bỏ vào túi chiếc áo lông điều. Thiếu niên cũng không cảm tạ, khoác áo điều lên vai, ung dung bước đi. Được vài mươi bước, quay đầu thấy Quách Tĩnh kéo cương con hồng mã đứng giữa đường nhìn nhìn theo mình, im lặng xuất thần, biết y không muốn chia tay, bèn giơ tay vẫy vẫy. Quách Tĩnh sải chân bước tới nói:

- Nhà ngươi ở đâu? Sao không về nhà?

Hoàng Dung mí mắt đỏ lên, nói:

- Cha không cần ta nữa.

- Tại sao thế?

- Cha nhốt một người rất lâu không thả ra, ta thấy người ấy đáng thương. Ở một mình lại buồn nên mang rượu ngon nhắm tốt cho y ăn, lại trò chuyện với y. Cha tức giận mắng ta, ta bèn nửa đêm lén trốn đi.

Quách Tĩnh nói:

- Bây giờ chắc cha ngươi đang nhớ ngươi lắm. Mẹ ngươi đâu?

Hoàng Dung bỗng dưng lệ tràn khóe mắt:

- Ta mất mẹ từ nhỏ. Ta ở với cha, nhưng giờ thì cha không cần ta nữa rồi.

Quách Tĩnh nói:

- Không phải thế!

- Vậy sao ông không đi tìm ta?

- Có khi ông ta đang tìm, chẳng qua chưa tìm được thôi.

Hoàng Dung đang khóc bật cười nói:

- Cũng có thể như thế. Vậy ta chơi chán sẽ về.

Hai người tiếp tục vừa đi vừa trò chuyện một lúc về những điều nghe thấy trên đường. Hoàng Dung thấy y tính tình thật thà, đã có lòng cảm

thấy yêu thích. Nhưng vẫn muốn trêu ghẹo thêm một lúc để xem có thật y chân thành hay không, bèn cười hì hì nói:

- Đại ca, ta xin ngươi một bảo vật, ngươi chịu không?

- Đương nhiên là được. Quách Tĩnh vui vẻ trả lời.

- Ta rất thích con Hãn huyết bảo mã này.

Quách Tĩnh không hề do dự, nói:

- Được, ta cho huynh đệ cũng nên, có nó sẽ đưa huynh đệ mau chóng về nhà.

Hoàng Dung vốn chỉ thuận miệng nói đùa, nghĩ thầm y đối với con ngựa quý ngàn năm khó gặp này ắt quý như tính mệnh, mình với y chẳng qua chỉ là bè nước gặp nhau, chỉ muốn chờ xem con người thật thà này từ chối thế nào, nào ngờ y ưng thuận rất hào sảng, quả thật vô cùng bất ngờ, bất giác ngạc nhiên, trong lòng cảm kích, không kìm được chợt sụt sùi khóc. Quách Tĩnh lại càng bất ngờ, vội hỏi:

- Huynh đệ, sao thế? Ngươi không khỏe à?

Hoàng Dung ngẩng lên, tuy mặt đầy nước mắt nhưng đầy vẻ rạng rỡ, chỉ thấy chỗ hai dòng nước mắt chảy xuống rửa sạch vết nhọ nời lộ ra hai vệt da trắng muốt như bạch ngọc, cười nói:

- Đại ca, chúng ta đi thôi.

Quách Tĩnh nhìn mặt Hoàng Dung có đôi chút ngạc nhiên. Vị tiểu đệ này rõ ràng trong y phục của một nam nhân. Nhưng sao sau lớp quần trên mặt lại có một làn da trắng đến thế. Hơn nữa đôi mắt của thiếu niên này phảng phất nét tinh tú thanh khiết của một cặp mắt nữ nhân. Nghĩ vậy nhưng Quách Tĩnh cũng bỏ qua rất nhanh, y dắt con hồng mã tới nói thầm vào tai con ngựa:

- Ta tặng ngươi cho người bạn tốt của ta, ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời, không được trái chứng.

Rồi sửa lại hàm thiếc, khẽ vuốt lưng con ngựa, nói với Hoàng Dung:

- Huynh đệ, ngươi lên ngựa đi?

Con hồng mã vốn không chịu cho người khác cưỡi, nhưng lúc ấy tính nết hoang dã ngày trước đã sửa đổi rất nhiều, lại thấy chủ nhân như thế cũng không chống cự. Hoàng Dung nhảy lên ngựa. Quách Tĩnh buông tay, vỗ nhẹ vào hông ngựa một cái, con tiểu hồng mã nhấc chân phóng đi, dần khuất dạng sau hàng cây phía xa.

Quách Tĩnh lại tiếp tục hành trình của mình. Trên đường không có gì đáng nói, một hôm y tới Trung đô Bắc Kinh. Đây là kinh thành đã bị Đại Kim thôn tính từ sau khi Nhạc Phi đại tướng quân của nhà Tống qua đời, là nơi danh thắng phồn hoa đứng đầu thiên hạ lúc bấy giờ, cho dù là tân đô Lâm An của nhà Tống cũng không bằng. Đi được nửa ngày, chợt nghe trước mặt có tiếng người huyên náo, tiếng khen ngợi không ngớt vang lên, từ xa nhìn tới thấy có một đám đông xúm xít, không biết là xem cái gì.

Y nẩy lòng hiếu kỳ, chen vào đám đông nhìn ngó, chỉ thấy ở giữa có một bãi đất trống lớn, dưới đất cắm một ngọn cờ nền trắng viền đỏ thêu bốn chữ lớn “Tỷ võ chiêu thân” màu vàng, dưới cờ có hai người đang cước qua quyền lại đánh nhau, một người là thiếu nữ áo đỏ, một người là đàn ông to lớn. Quách Tĩnh thấy thiếu nữ gơ tay nhấc chân đều có phép tắc, rõ ràng võ công không kém, còn tên kia võ nghệ cũng bình thường. Đấu thêm vài chiêu, thiếu nữ áo đỏ cố ý để lộ sơ hở, thượng bàn trống trải, tên kia cả mừng, song quyền ra chiêu Song giao xuất động vù vù đánh thẳng vào ngực đối phương. Thiếu nữ kia thân hình hơi nghiêng qua đã lập tức tránh khỏi, tay trái quét ngang, “bình...” một tiếng đánh trúng lưng hắn. Tên đàn ông kia thu chân không kịp, ngã chúi đầu về phía trước, mặt mũi dính đầy bụi cát, lồm cồm bò dậy, then thùng xấu hổ lùi vào đám đông. Mọi người đứng xem nhao nhao khen ngợi ầm ĩ.

Thiếu nữ kia vuốt vuốt lại mái tóc, lui về đứng dưới ngọn cờ. Quách Tĩnh thấy nàng khoảng mười sáu mười bảy tuổi, dáng đứng như cây ngọc, mắt sáng răng trắng, dung mạo xinh đẹp, cổ cao trắng ngần, tay chân thon thả, thân hình phải nói là cực phẩm. Nàng mặc một bộ đồ của những người bình dân, ôm gọn lấy bên trong những đường cong gợi cảm. Đôi chân nàng thon dài thẳng tắp, vươn đến bộ mông căng tròn vểnh lên kiêu hãnh, chiếc eo thon gọn làm mỗi bật hẳn cặp vú thanh tân to tròn của nàng. Nếu chú ý nhìn kỹ chút xíu có thể phát hiện ngay hai cái núm vú nổi nhẹ trên cái áo đã thấm ướt mồ hôi của nàng. Quách Tĩnh đảo mắt nhìn ra xung quanh, y nhận thấy mọi người ai cũng đang hau háu nhìn như nuốt chửng lấy cô gái. Có kẻ đứng lẫn trong đám đông còn bạo gan thọc hẳn tay vào quần mà sục... Y chợt nghĩ, kể từ khi chia tay công chúa Hoa Tranh về Trung Thổ, cũng đã quá lâu y không gần gũi với nữ nhi. Bắc giác trong lòng y cũng cảm thấy xốn xang khi

nhìn thấy cô gái xinh đẹp này.

Lá cờ gấm bay phần phật trong gió, khiến mặt cô gái lúc rõ lúc khuất. Bên trái ngọn cờ cắm một ngọn thương sắt, bên phải có hai ngọn đoản kích. Chỉ thấy thiếu nữ kia và một hán tử trung niên hạ giọng nói mấy câu. Hán tử kia gật gật đầu, chấp tay vái người xem chung quanh bốn cái rồi lớn tiếng nói:

- Tại hạ họ Mục tên Dịch, người Sơn Đông, đi ngang quý địa, một là không cầu danh, hai là không vì lợi chỉ vì tiểu nữ đã đến tuổi cập kê vẫn chưa có người mai mối. Nó từng có một lời thề là không mong chồng giàu sang, chỉ cần là hảo hán võ nghệ siêu quần, vì vậy lớn mật tử vũ chiêu thân. Phàm những người từ ba mươi tuổi trở xuống, hiện chưa có vợ, có thể thắng được tiểu nữ một quyền nửa cước thì tại hạ sẽ lập tức gả tiểu nữ cho y. Hai cha con tại hạ đi từ Nam lên Bắc, trải qua bảy lộ, chỉ vì các bậc hào kiệt thành danh đều đã có vợ, mà các bậc thiếu niên anh hùng lại không chịu hạ cố, nên thủy chung vẫn chưa tìm được người vừa ý.

Chợt đám đông nghe tiếng nhạc ngựa leng keng, mấy mươi tên đầy tớ khỏe mạnh hộ tống một thiếu niên công tử phi ngựa tới. Vị công tử ấy thấy ngọn cờ Tử vũ chiêu thân, đưa mắt nhìn qua cô gái cười khẽ một tiếng, xuống ngựa bước vào đám đông, nhìn cô gái nói:

- Tử vũ chiêu thân có lẽ là vị cô nương này phải không?

Cô gái đỏ mặt quay đầu đi không đáp. Mục Dịch bước lên ôm quyền nói:

- Tại hạ họ Mục, công tử gia có gì dạy bảo?

Công tử kia nói:

- Quy củ tử vũ chiêu thân là thế nào? Ta cũng muốn thử xem.

Quách Tĩnh thấy công tử này diện mạo tuấn tú khoảng mười tám mười chín tuổi, mặc áo cẩm bào, phục sức vô cùng hoa lệ, nghĩ thầm công tử này với cô nương kia quả thật là một đôi.

Mục Dịch ôm quyền cười lấy lòng, nói:

- Công tử gia nói đùa rồi. Cha con tiểu nhân là người giang hồ thảo mãng, làm sao dám sánh với công tử? Mà nói lại thì đây không phải là trò đánh cuộc tầm thường, mà có quan hệ tới việc chung thân đại sự của tiểu nữ, xin công tử gia tha lỗi cho.

Công tử kia nhìn cô gái áo đỏ một cái, nói:

- Các ngươi tử võ thiêu thân đã bao lâu rồi?

Mục Dịch đáp:

- Trải qua bảy lộ, đã hơn nửa năm rồi.

Công tử kia ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ vẫn không có ai đánh thắng được cô ta sao? Chuyện này thì ta không tin.

Mục Dịch cười khẽ một tiếng, nói:

- Nghĩ lại chắc những người võ nghệ cao cường nếu không phải đã có vợ thì lại không thêm động thủ với tiểu nữ.

Công tử kia kêu lên:

- Lại đây, lại đây! Ta thử xem sao. Rồi từ từ bước vào bãi đất.

Mục Dịch thấy y nhân phẩm tú nhấ, phong thái thanh sáng, nghĩ thầm: “Nếu người này là thiếu niên con nhà bình thường thì cũng xứng đôi với con gái mình. Nhưng y là công tử nhà giàu, đây lại là kinh sư Đại Kim, cha anh của y nếu không phải là quan lớn trong triều thì cũng là kẻ có tiền có thế, được Đại Kim trọng đãi. Con gái mình nếu thắng y thì khó tránh được hậu họa, còn nếu thua y thì... chẳng lẽ mình lại có thể kết thông gia với kẻ ngoại bang hay sao?”. Bèn nói:

- Cha con tiểu nhân là kẻ quê mùa nơi sơn dã, không dám giao đấu với công tử gia. Chúng ta từ biệt ở đây thôi.

Công tử kia cười nói:

- Đây là tử võ chiêu thân, ta không tin võ công cô nương cao đến mức chưa có ai thắng được nàng. Hơn nữa... hahaha...

Y bỏ lửng câu nói nửa chừng và cất tiếng cười với một vẻ mặt khá ố, đám người hầu cận xung quanh cũng hòa theo mà cười vang trời.

Rồi quay nhìn cô gái nói:

- Cô nương, chỉ chạm nhẹ vào ta một quyền cũng kể như ngươi thắng,

có được không?

Cô gái nghe y nói mà mặt đỏ bừng bừng, tỏ ra tức giận nói:

- Tỷ võ ra chiêu, thắng bại tự có công bằng. Nhưng xin công tử tự trọng lời nói.

Trong đám đông lập tức có người kêu lên:

- Động thủ mau đi. Đánh sớm thì kết thân sớm, có con bế sớm!

Mọi người đều cười âm ỉ. Cô gái cau mày xấu hổ không nói gì, cởi áo khoác ra, nhìn công tử khẽ chúc một câu vạn phúc. Công tử đáp lễ, cười nói:

- Cô nương, xin mời.

Công tử kia phất nhẹ tay áo, thân hình xoay qua bên trái. Ống tay áo bên phải đột nhiên từ phía sau phất vào mặt cô gái. Cô gái thấy y xuất thủ bất phạm, thoáng lo âu, liền cúi người luồn lên phía trước, đã lướt qua dưới tay áo y. Nào ngờ công tử kia chiêu số rất mau lẹ, nàng vừa tránh thoát qua dưới tay áo, ống tay áo bên trái y đã phất ra một luồng kinh phong đánh vào giữa bụng, đòn này khiến sợi đai lưng của cô gái bị đứt rơi ngay xuống đất, hai vạt áo nàng lúc này không còn gì để giữ lại nên dạt mở rộng sang hai bên, xuất hiện ngay trước mắt mọi người một cặp vú căng tròn rung lắc mây mây bên dưới làn áo yếm lụa mỏng. Liền ngay tức thì không ai kịp chớp mắt là một cái vung tay tiếp theo, chiếc áo yếm đã nằm gọn trong tay gã công tử. Một cặp đào non trẻ trắng ngần, no căng tinh khiết xuất lộ toàn diện trước đám đông. Ở phía dưới khán đài liền phát ra những âm thanh man dại thích thú. Gã công tử đưa lên mũi hít thật sâu chiếc áo yếm vừa đoạt được của cô gái, kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc và khoái trá:

- U oa... thơm quá...

Rồi cất chiếc áo yếm vào trong ngực áo, quay sang nhìn cô gái và xuýt xoa hỏi:

- Woa...chắc...chắc... vú nàng đẹp quá, chưa từng có ai được thưởng thức qua đúng không, ta thử nhé?

Cô gái hoảng loạn vừa dùng hai tay khép vạt áo lại đồng thời nhún người thoát khỏi tầm khống chế của đối phương. Gã công tử ngay lập

tức lướt theo sau, không chờ hai chân nàng chạm đất đã tiếp tục vung tay áo phất tới. Cô gái đang trên không trung nên không kịp chống đỡ, lần này luồng chưởng lực bao trọn lấy phần hạ thể của cô gái, chưa kịp định thần đã nghe những âm thanh “roẹt... roẹt” bên tai. Nhìn xuống thì hỡi ôi, quần của cô gái đã trở nên te tua toí tả, rách thành những đường xẻ dọc lên đến tận eo lưng, làm rách tan nát luôn cả cái quần ngắn mặt lót bên trong của nàng. Tuy vẫn còn ít vải phủ trên người, nhưng trông nàng lúc này gần như đã trần truồng.

Đám đông ngưng thần đồng loạt.

Da thịt mượt mà phơi lộ hoàn toàn.

Đôi chân dài thẳng tắp.

Cặp đùi thon thon trắng muốt, thon thả.

Đôi bờ mông mịn màng căng mọng.

Một vùng bụng phẳng lì với cái eo nhỏ nhắn xinh xinh.

Phía bên trên là đôi vú trắng phau, vun tròn đầy đặn, săn chắc, từng nhịp hơi thở khiến nó cứ nâng nâng hạ hạ như mời chào những đôi bàn tay thô thiển nhào nặn.

Tuyệt vời hai đầu vú bé bé xinh xinh, đỏ au với đôi quầng vú màu hồng nhạt căng mọng, kiêu hãnh chìa ra phía trước.

Quả thật sẽ có rất nhiều kẻ trong đám đông kia chỉ ước ao được một lần ngâm lấy đầu vú đó để mà bú, mà mút, liếm láp rồi có chết thì bọn chúng cũng cam lòng.

Lúc này cô gái vừa chạm xuống đất, loạng choạng như muốn ngã. Rất nhanh, gã công tử đã sát ngay bên cạnh nàng. Tiện tay đỡ phần lưng giữ cho nàng đứng vững, một tay không ngần ngại chộp ngay vào một bên vú mà bóp, hai ngón trỏ và ngón cái lúc này cũng vờ vờ đầu vú khiến cô gái nhột nhột như sắp ngã. Dùng hết sức mình, cô gái hất mạnh cái tay ấy ra, nhưng thật mau lẹ, nó đã ngay lập tức luồn vào chỗ ống quần bị rách, xuyên qua ống quần lót bên trong chụp luôn ngay vào cái vùng thần tiên êm ả nơi giữa hai đùi nàng. Gã công tử rú lên phấn khích khi nhận ra chốn thiên thai này thật ấm áp, ẩm ướt, mềm mại với một lớp lông mỏng manh, mượt mà bao phủ. Gã cảm thấy phơi phới xuân tình tràn ngập trong lòng. Khúc côn thịt trong quần gã đột nhiên dựng căng

hết cỡ. Thật sự ban đầu gã chỉ muốn đùa vui với nàng rồi thôi, điều hấp dẫn gã đầu tiên chỉ là khuôn mặt khả ái của cô gái. Gã không thể nghĩ rằng phía sau lớp quần áo quê mùa kia là một tuyệt phẩm thể gian hiếm gặp. Thời khắc này đây, điều mà gã muốn làm nhất là ngay lập tức nhét luôn khúc côn thịt vào cái động thiên thai nhỏ bé này, càn quét, quần thảo cho nát bấy miền đất thần tiên đó. Đúng... đúng vậy... nó phải là của gã... vùng đất ấy... chính cái l.ồn trinh nguyên đó...

Cô gái lúc này đây đã gần như bị động hoàn toàn, nàng tê liệt, bất động như bị điểm huyết, tuyệt đối không còn đủ tỉnh táo để tìm cách thoát ra khỏi tình huống bất ngờ này. Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên có một nam nhân tiếp cận được đến da thịt của nàng, mà lại còn tấn công trực tiếp vào những nơi hiểm yếu. Cơ thể nàng như nóng lên, căng cứng, hơi thở đang dồn dập, lại có cảm giác ngộp thở. Nàng há miệng như cố nuốt lấy không khí, hơi thở thơm tho từ cái miệng nhỏ bé của nàng phả lên mặt gã công tử. Gã liền ngoạm luôn lấy cái miệng đó, lừa lưỡi vào trong và quần lấy lưỡi nàng. Ướt át, mềm mại và kích thích. Miệng thì tấn công miệng, tay gã vẫn không ngừng xoa nhẹ khắp hai mép l.ồn của nàng. Thỉnh thoảng ngón tay lại ấn nhẹ vào vùng gần đỉnh phía trên của cái l.ồn khiến cơ thể nàng khẽ giật nhẹ lên bần bật. Đám đông phía dưới lúc này đã lò dò tiến đến sát hơn chút nữa, mắt kẻ nào cũng tròn tròn như ngấu nghiến cái cơ thể gần như đã phát lộ gần hết những vùng tươi ngon.

Gã công tử một tay vẫn ôm vòng sau lưng cô gái, khẽ kéo ngửa cơ thể nàng ra một chút rồi bất chợt rời miệng nàng ra, cúi xuống thấp hơn ý định rõ ràng là ngoạm lấy một vú của nàng mà bú. Đám đông ở dưới rú lên những âm thanh khoái trá.

Bất chợt mọi người cùng nghe hai tiếng gầm vang lên xen lẫn trong những tiếng rú của đám đông. Một bóng người từ trong đám đông và một từ góc cột cờ cùng một lượt lao lên tung chưởng thẳng vào gáy và lưng gã công tử. Vốn là một người có căn cơ về võ thuật, gã công tử cảm nhận rõ được sự nguy hiểm. Ngay lập tức gã buông cô gái ra và phóng về một phía để tránh đòn. Chen vào giữa gã và cô gái không ai khác chính là hai người Quách Tĩnh và Mục Dịch với khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận. Cô gái lúc này cũng hoàn hồn vội vàng lui về nép vào sau lưng Mục Dịch. Mục Dịch vội choàng ngay lên người cô gái tấm áo khoác, lão hoảng sợ, nghĩ thầm:

- “Thật không ngờ một người tướng mạo còn trẻ thế này mà công phu lại ghê gớm như vậy.”

Mục Dịch kêu lên:

- Công tử gia, chúng tôi đắc tội rồi.

Rồi quay nhìn cô gái nói:

- Đi về thôi!

Công tử kia sa sầm mặt, quát:

- Còn chưa phân thắng bại mà!

Liền lao tới như muốn lôi cô gái lại, nhưng Quách Tĩnh đã chen vào giữa tung đòn khiến gã công tử phải lùi mấy bước. Gã bồng bồng tức giận hỏi Quách Tĩnh:

- Ngươi là ai, sao lại can dự vào chuyện của ta?

Quách Tĩnh lúc này chắp tay ôm quyền và ra lời khuyên giải với gã:

- Công tử đã thắng rồi, hà tất phải động thủ thêm nữa. Tại hạ xin công tử giữ chút thể diện cho cô gái.

- Việc đó tới lượt ngươi sắp xếp sao? Bốn công tử đây thích gì làm nấy, ai dám cản?

Đám người theo hầu cận gã cũng nhao nhao hưởng ứng. Quách Tĩnh chỉ muốn êm xuôi mọi việc, nên ôn hòa phân trần:

- Công tử đây cũng thân thế danh gia. Xin đừng chấp nhặt với tại hạ. Thật ra ai cũng thấy công tử võ nghệ tinh thông, mười phần toàn thắng, không cần phải tỷ thí thêm nữa. Thôi thì theo thể lệ của cuộc tỷ võ, chỉ bằng công tử hãy về nhà lo liệu, thu xếp ngày lành để làm lễ đón dâu thôi. Tại hạ xin chúc mừng công tử và cô nương đây.

- Hahaha... mắc cười, ai bảo ngươi là ta muốn lấy nàng làm vợ. Thân thế ta như thế nào đây...? Bất quá, ta sẽ chiêu cố đem nàng về hầu hạ ta một đêm, hành hạ cho tơi tả cái thân thể ngọc ngà kia. Kể ra như vậy cũng phúc đức ba đời cho cha con nàng rồi.

Quách Tĩnh tính tình thật thà, nghĩ sao nói vậy. Từ nhỏ sống ở thảo nguyên, tiếp xúc với người du mục Mông Cổ ăn to nói lớn, tính tình ngang tàng hung bạo thì có, nhưng quả thực loại người ngang ngược

bất chấp lý lẽ như gã này thì chưa gặp bao giờ. Bất ngờ nên chỉ lắp bắp mà không biết đối đáp ra sao.

Công tử cười lớn và nói:

- Người ưng ý vị cô nương này rồi phải không? Vậy thì đợi đến lượt sau nhé. Để ta nếm mùi vị của nàng trước đã.

Quách Tĩnh lắc đầu lúng túng không biết nói gì. Bỗng nghe tiếng Mục Dịch nói với Quách Tĩnh từ phía sau:

- Đa tạ thiếu hiệp đã có lời công bằng cho cha con ta. Nhưng thiết nghĩ không cần đâu.

Rồi quay sang gã công tử nói:

- Công tử đây thân cao vời vợi, con gái tại hạ sao dám trèo cao. Võ công của công tử cao thâm khó lường, cha con tại hạ bội phục. Công tử xin về cho.

Gã công tử vẫn tiếp tục dây dưa:

- Về? Tất nhiên ta sẽ về, nhưng sẽ đem cô nương này về hưởng lạc một đêm, mai ta trả lại.

Mục Dịch đỏ bừng mặt tức giận. Cầm ngang ngọn thương và quát rằng:

- Người nên tự trọng. Nếu còn muốn ngang ngược, hỏi qua ngọn thương của lão.

Chưa dứt lời đã thấy ánh quang lóe lên, thấp thoáng trong ánh quang đó một mũi thương xộc tới phía trước thẳng vào yết hầu của gã công tử. Đường thương quá tinh diệu, đám người phía dưới gần như không kịp nhận ra Mục Dịch ra tay như thế nào. Gã công tử đang cười khinh khỉnh, chợt tái mặt vội nhún người phi thân lùi lại nhằm né tránh bớt kinh lực kinh người từ đầu mũi thương. Cánh tay trái của gã phát ra luồng chưởng lực gạt mạnh mũi thương về hướng khác. Tuy cũng đã tránh được đòn sát thương, nhưng cũng khiến cánh tay trái tê rần rần nhức nhối. Trong lòng có chút hoảng sợ thầm nghĩ:

- “Không ngờ lão già này là cao nhân, thật không kịp nhận thấy lão ra chiêu. Nhưng rõ ràng hình như lão cũng chưa cho mình một đường thoái lui. Nếu cứ dây dưa đánh tiếp thế nào mình cũng thua đuối mặt.

Lão muốn làm quân tử thì sẽ ít phòng bị, ta đành là kẻ tiểu nhân, một độc chiêu đoạt mạng, rồi cướp luôn cô bé này về để làm vật nuôi trong nhà cũng tốt”.

Trong đầu vừa suy tính, cánh tay phải của gã đang giấu sau lưng đồng thời lập tức vận toàn bộ nội lực vào các đầu ngón tay, khiến các móng tay gã trở nên tím đen. Gã quyết định dùng độc thủ kết liễu tính mạng đối phương. Mục Dịch nhìn thấy đối phương đã phải lui ba bước để tránh đòn. Liên tiếp xoay vòng cây thương tạo ra hàng trăm mũi thương bao quanh khắp người gã công tử, chỉ là muốn trở oai thị uy nhằm dẫn mặt gã chứ không có ý đả thương. Biết rõ như vậy, công tử kia bình tĩnh chờ cho Mục Dịch tiến đến gần, bất chợt nhún người lên cao, rồi lao xuống như con chim diều vồ mồi, tay gã bổ thẳng nhắm hướng đỉnh đầu đối phương dùng ngũ trảo ra đòn.

Quần hùng xung quanh la hoảng kinh hoàng. Ai cũng thấy rõ hán tử trung niên cầm chắc cái chết. Quách Tĩnh cũng kịp nhận ra sự nguy hiểm, liền thần tốc lao đến kéo Mục Dịch sang một bên. Nhưng cũng chỉ cứu lão thoát chết, năm ngón tay cũng đã kịp cắm sâu vào bả vai. Gã công tử thu tay về, năm tia máu đen thẫm vì trúng độc phun trào ra từ năm cái lỗ sâu hoắm trên vai.

Tức giận vì lần thứ hai bị phá đám, gã công tử hỏi:

- Người năm lần bảy lượt cứ nhất quyết xen vào việc của ta. Xem ra nếu không cho người bài học thì không được. Ta không đánh kẻ vô danh, hãy xưng danh xem tên người là gì.

- Tại hạ họ Quách, võ nghệ tất nhiên không bằng các hạ, nhưng cũng quyết không để các hạ làm bậy.

Không nói tiếp một lời, gã công tử ngay lập tức ra đòn sát thủ mong muốn đả thương Quách Tĩnh càng nhanh càng tốt, không để y còn sức đánh tiếp. Nhưng Quách Tĩnh da dày thịt chắc, lại có luyện nội công, bị trúng mấy quyền vẫn không hề gì, mà gã công tử tuy chiêu thức khéo léo nhưng công lực vẫn bị hạn chế, chưa tới mức ghê gớm nên nhất thời cũng không đả thương được y. Gã công tử mười ngón tay biến thành trảo không ngừng công kích, lại dùng trảo pháp âm độc lúc nãy đã dùng để đả thương Mục Dịch chụp vào Quách Tĩnh. Nhưng Quách Tĩnh sử dụng Phân cân thác cốt thủ, chặn đứng thế công của y. Hai bên giao đấu hơn chục hiệp. Quách Tĩnh kinh nghiệm giao chiến chưa nhiều, nên lâu dần ưu thế bắt đầu nghiêng về gã công tử, nếu cứ tiếp tục, chỉ trong khoảng chục hiệp nữa, Quách Tĩnh chắc chắn dính sát thương.

Chợt bóng dáng một đạo nhân lướt tới, chỉ một cái phất bằng cây phất trần trên tay đã hất tung gã công tử ngã sóng xoài ra xa, miệng quát lớn:

- Chớ có làm càn.

Mọi người lúc ấy mới thấy rõ người này là một đạo nhân trung niên mặc đạo bào màu xám, dưới hai bàn chân đang đứng, mặt đất lún sâu cả tấc. Rõ ràng là đang dùng nội công thâm hậu để trấn áp xung quanh.

Tất cả đều im lặng. Gã công tử thềm hoảng sợ, vội vàng đứng dậy. Chưa biết nên thế nào thì chợt một tên hầu cận chạy vào bẩm báo:

- Tiểu vương gia, Vương phi nương nương đến.

Mọi người rung động cùng “Ồ” một tiếng. Thì ra đây là tiểu vương gia nhà Đại Kim, chủ trách ngang ngược là vậy. Đồng thời cùng nhìn về phía sau, đã thấy một chiếc kiệu xa hoa lộng lẫy dừng ở đó. Bên cạnh là bốn người hình dạng tên nào cũng kỳ dị như những quái nhân, chính là bọn Linh Trí thượng nhân, Lương Tử Ông, Sa Thông Thiên và Bành Liên Hồ dẫn theo một đám quân binh hộ tống. Cả bọn không chứng kiến từ đầu, chỉ đến khi gã và Quách Tĩnh đang giao đấu mới đến. Đang định giúp Tiểu vương gia một tay thì lại xuất hiện vị đạo sĩ này. Bành Liên Hồ là người có nhiều kiến thức của võ lâm Trung nguyên nhất. Thấy đạo sĩ ra chiêu, trong lòng rung động, nói:

- Đạo trưởng có lẽ là Ngọc Dương tử Vương chân nhân được người ta gọi là Thiết cước tiên?

Đạo nhân kia nhìn qua một lượt bọn người đứng đó, liền cũng tỏ ra là một người có hiểu biết sâu rộng, nói:

- Bành trại chủ quá lời rồi. Bần đạo chính là Vương Xứ Nhất, còn hai chữ chân nhân ấy quyết không dám nhận. Thật may cho bần đạo hôm nay có dịp hội kiến luôn cả các cao thủ Đại thủ ấn Linh Trí thượng nhân, Quý môn Long vương Sa Thông Thiên, Sâm tiên Lương Tử Ông... hân hạnh, hân hạnh.

Cứ mỗi lần nói tên một người, đạo sĩ lại nhìn về phía ấy và chấp tay chào một cái. Quách Tĩnh cả kinh, nhớ lại đại sư phụ đã nhắc đến bọn người này. Cả bọn Bành Liên Hồ trở mắt không ngờ. Bọn họ đều biết Vương Xứ Nhất là nhân vật nổi tiếng trong phái Toàn Chân, tiếng tăm chỉ sau Trường Xuân tử Khưu Xứ Cự, có điều tuy nghe danh từ lâu nhưng chưa

hề gặp mặt. Lúc ấy nhìn kỹ chỉ thấy y mi dài mắt sáng, dưới cằm có ba chòm râu thưa, tất trắng giầy xám trông như một người tu hành coi trọng y phục bề ngoài, nếu không nhìn thấy công phu mới rồi của y thì quả thật không tin y chính là Thiết cước tiên Ngọc Dương tử từng dùng chiêu Phong bãi hà diệp co một chân vọt qua núi sâu vạn trượng, từ đó oai danh chấn động hào kiệt vùng Hà Bắc, Sơn Đông.

Vương Xứ Nhất chỉ Quách Tĩnh nói:

- Bần đạo vốn không quen biết vị tiểu ca này, chỉ là thấy y kiến nghĩa dũng vi, hăng hái không tiếc thân, trong lòng khâm phục nên lớn mật can thiệp cho y.

Bành Liên Hồ nghe y ăn nói rất khách khí, nghĩ thầm đã có cao thủ của phái Toàn Chân ra mặt cũng nên tìm chút thân tình, lập tức ôm quyền nói:

- Nói thế làm gì, nói thế làm gì?

Bổng trong kiệu một giọng nói trong nhẹ cất lên:

- Khang nhi, con lại ra ngoài nghịch ngợm chẳng?
Gã công tử vội vàng chạy đến bên, kính cẩn thưa:

- Không phải đâu mẹ, con chỉ đi xem đường phố náo nhiệt thôi. Vừa hay có một võ đài tỷ võ, con muốn giao đấu trao đổi để xem võ công đã học của sư phụ có được tiến triển thế nào.

- Tốt lắm, con không được phụ lòng sư phụ đã dạy dỗ đâu. Với lại cũng vừa tay thôi, không được làm bị thương người khác.

Không ai để ý nhận ra vẻ mặt của Mục Dịch như thất thần. Cây thương trên tay rơi xuống sàn lúc nào không biết. Cả thân người bất động, mắt tròn xoe nhìn chăm chú về phía chiếc kiệu.

Vương Xứ Nhất lúc này quay người qua quét mắt một vòng, trên mặt lập tức hiện vẻ nghiêm khắc lạnh lùng, cao giọng hỏi tiểu vương gia kia:

- Người tên gì? Sư phụ người là ai?

Tiểu vương gia nghe tới tên Vương Xứ Nhất trong lòng đã sớm run sợ, đang muốn lui đi cho mau, không ngờ y đột nhiên cao giọng hỏi mình, đành đứng lại đáp:

- Ta tên Hoàn Nhan Khang, còn tên sư phụ ta thì không thể nói với người được.

Vương Xứ Nhất nói:

- Sư phụ người trên má trái có một nốt ruồi son, có đúng không?

Hoàn Nhan Khang cười hì hì đang định chột nhả, đột nhiên thấy hai ánh mắt của Vương Xứ Nhất sáng quắc như điện chiếu thẳng tới, trong lòng hoảng sợ, lập tức nuốt câu nói đùa vào bụng, gật gật đầu. Vương Xứ Nhất nói:

- Ta đã đoán người là đệ tử của Khuru sư huynh. Hừ, sư phụ người trước khi truyền thụ võ công cho người đã nói những gì? Cửu Âm Bạch Cốt Trảo người học ở đâu? Có phải người cả gan phản sư môn báỉ kẻ ác làm thầy?

Mọi người vừa nghe Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, lại một lần nữa rung động trong lòng. Hoàn Nhan Khang thầm biết sự tình không hay, bất giác hoảng sợ nghĩ rằng: "Chuyện hôm nay mà để sư phụ Khuru Xứ Cơ biết thì không xong". Xoay chuyển ý nghĩ, lập tức tươi cười nói:

- Đạo trưởng đã quen biết gia sư, ắt là bậc tiền bối, mời đạo trưởng giá lâm tề xá để vấn bối được học hỏi. Cái hồi nãy chỉ là vô tình học được khi giao đấu với bằng hữu trên giang hồ. Quả thực không biết là Cửu Âm Bạch Cốt Trảo gì gì đó.

Vương Xứ Nhất hừ một tiếng, cũng chưa nói thêm gì. Hoàn Nhan Khang lại quay sang Quách Tĩnh vái một vái, cười khẽ nói:

- Ta và Quách huynh không đánh nhau không quen biết. Võ nghệ của Quách huynh tiểu đệ vô cùng khâm phục, mời Quách huynh và đạo trưởng cùng tới tề xá chúng ta kết làm bạn bè nên chăng?

Quách Tĩnh chỉ cha con Mục Dịch nói:

- Chuyện kết thân của người tính thế nào?

Hoàn Nhan Khang nhăn nhó nói:

- Chuyện này thông thả sẽ bàn sau.

Hoàn Nhan Khang hướng về Vương Xứ Nhất vái một vái, nói:

– Vãn bối xin chờ ở tề xá, người cứ hỏi Triệu vương phủ là đúng. Trời rét tuyết lạnh, đúng là lúc ngồi quanh lò sưởi thưởng tuyết xin mời tới uống vài chén.

Rồi quay về phía chiếc kiệu nói với vào:

- Mẹ cũng đã chiều muộn rồi. Bây giờ con hộ tống người về phủ nhé.

Nói xong, gã liếc về phía võ đài khẽ nhếch một nụ cười khinh khỉnh, rồi nhảy lên ngựa rảo theo đoàn kiệu đi về hướng nội thành Đại Kim. Mục Dịch cứ nhìn mãi về chiếc kiệu, một lúc sau lắc đầu miệng lẩm bẩm: “Không phải... không phải... không thể nào. Đây là vương phi của nước Đại Kim”. Nghĩ vậy nhưng lão vẫn không kìm lòng được.

Quách Tĩnh thấy tình hình lão như vậy, lại nghĩ lão đang bị ức chế mạnh vì thái độ ngạo mạn của vị tiểu vương gia, liền định đuổi theo Hoàn Nhan Khang, nhưng Mục Dịch cản lại:

- Quách tiểu ca, chúng ta đi thôi, không cần đếm xỉa tới gã nữa.

Rồi chấp tay ôm quyền bái tạ Vương đạo sĩ cùng Quách Tĩnh và nói:

- Tại hạ Mục Dịch, tiểu nữ đây là Mục Niệm Từ. Xin đa tạ nhị vị đã ra tay chủ trì công đạo.

Cả hai người cùng bái đáp lại và bảo không có gì.

Quách Tĩnh cùng Mục Niệm Từ thu dọn đồ đạc.

Đám đông cũng dần tản đi. Ai cũng liếc nhìn cô gái một cách tiếc rẻ, nhưng không ai dám nói thêm lời nào. Vì lúc này đây, họ nghĩ cô gái đã lọt vào mắt vị tiểu vương gia kia, nên không ai muốn tự rước họa vào thân.

Đạo sĩ Vương Xứ Nhất tiến đến xem xét vết thương trên vai Mục Dịch. Ông lấy một lọ thuốc rịt vào vết thương và nói:

- Thật là độc ác, chỉ là trao đổi chiêu thức tỷ võ sao lại có thể thi triển độc khí vào chiêu thức thế này.

Cả Quách Tĩnh và Mục Niệm Từ đồng thanh la hoảng:

- Có độc...?

Mục Dịch lo lắng nói:

- Xin Đạo trưởng chỉ giáo thêm.

Đạo sĩ trầm ngâm một lúc rồi giải thích:

- Vừa rồi tên tiểu vương gia kia đã dùng Cửu Âm Bạch Cốt Trảo để đả thương các hạ. Đây là một chiêu thức rất tàn độc trong bộ Cửu Âm Chân Kinh mà giang hồ từng nhắc đến. Cũng may Quách tiểu ca kịp thời ứng cứu, nếu không...

Ngừng một lúc Vương Xứ Nhất nói tiếp:

- Theo những gì tại hạ được biết từ Tổ sư gia Vương Trùng Dương để lại. Bộ Cửu Âm Chân Kinh là một bộ bí kíp võ công thượng thừa, trong đó có rất nhiều chiêu thức có thể uy trấn giang hồ. Tổ sư gia cũng đã từng luyện thành vài chiêu, tuy nhiên do nhận thấy có một số chiêu thức quá tàn độc nên Người đã bỏ luyện. Cửu Âm Bạch Cốt Trảo là một trong những chiêu tàn độc đó. Đây là một biến thể từ công phu Đại lực Kim Cương chỉ của các nhà sư Thiếu lâm Tây Tạng. Nếu như trảo công của các vị sư luyện trên cát và đá, thì chiêu này lại được luyện trên sọ người đã chết và mức độ tàn bạo thì cao hơn nhiều. Người luyện môn này vì phải tiếp xúc với sọ người chết trong thời gian dài, sẽ phát sinh trong chiêu thức một luồng âm khí cực độc gọi là Cốt Âm Độc. Khi thi triển chiêu thức, người trúng đòn lập tức vỡ sọ và mất mạng. Nếu may mắn hơn chỉ bị thương, thì khí độc sẽ theo vết thương, chế ngự các chân khí sẵn có trong cơ thể, dần dần phát tác và cũng mất mạng. Sinh thời Tổ sư gia của bốn phái nghiêm cấm các đệ tử luyện bộ chân kinh này, đã từng có ý định định tiêu hủy nó. Chưa kịp thực hiện thì Người gặp nạn qua đời. Trong ngày tang lễ, có rất nhiều người trong giang hồ đã đến và bộ chân kinh đó đã thất lạc. Không ngờ nay lại thấy nó xuất hiện. Tuy nhiên tên tiểu vương gia này sử dụng cũng chưa thành thạo lắm nên Quách tiểu ca mới kịp thời ứng cứu. E rằng kẻ đã truyền cho hắn chiêu này mới là mối họa lớn cho võ lâm.

Mọi người cùng lắng xuống trầm ngâm. Chợt Quách Tĩnh hỏi:

- Vậy làm sao để giải độc.

Đạo sĩ trả lời:

- Theo tại hạ biết. Không hề có thuốc giải. Thuốc tại hạ đang dùng cho các hạ là thuốc của bốn môn, chỉ có thể giảm đau tạm thời chứ không có tác dụng với độc khí.

Niệm Từ nghe vậy òa khóc nức nở và nói:

- Không thể được... xin đạo trưởng nghĩ cách giúp cha tiểu nữ.

Đạo sĩ tiếp lời:

- Muốn hóa giải luồng độc khí này, phải sử dụng bộ võ công nào thuộc chí dương chí cương đối ứng lại mới mong ép được âm khí ra ngoài. E rằng chỉ có một người, là Nhất Đăng Đại Sư, người sử dụng Nhất Dương Chỉ mới có thể áp chế được mà thôi. Nhưng hiện nay người này ẩn cư ở đâu thì tại hạ không biết được.

Niệm Từ đáp giọng cứng cỏi:

- Chỉ cần có chút hy vọng, tiểu nữ cũng quyết băng rừng leo núi tìm được người để cứu cha.

Quách Tĩnh nhìn nàng gật đầu ủng hộ. Vương Xứ Nhất áp ứng:

- Chỉ là... chỉ là...

Mọi người đồng thanh hỏi:

- Chỉ là sao?

Wương Xứ Nhất ái ngại nhìn Niệm Từ, rồi quay sang Mục Dịch và nói khẽ:

- Chỉ là... mỗi lần chất độc phát tác, người bị thương cần phải được giải phóng một lượng tinh khí bị tồn ra ngoài ngay. Nếu không, sức ép từ luồng khí độc sẽ làm đứt đoạn hết các kinh mạch và gây tử vong tức thì... tại hạ biết các hạ là một chính nhân quân tử... nhưng... nhưng...

Đạo sĩ lại ngập ngừng, nhìn Niệm Từ như không muốn nàng phải nghe điều này. Niệm Từ hiểu ý liền nói:

- Xin đạo sĩ đã thương thì thương cho trót. Người cứ nói ra thẳng thắn, chỉ cần cứu được cha, có chết tiểu nữ cũng cam lòng.

Mục Dịch và Quách Tĩnh lặng im cúi đầu không nói gì. Quách Tĩnh dù sao cũng là nam nhân, chắc chắn hiểu ý Vương Xứ Nhất đang nói gì. Còn Mục Dịch, khi nghe nhắc đến giải phóng tinh khí, lão đã hiểu vấn đề. Lão biết Niệm Từ chỉ là cô bé mới mười bảy, tuy lang bạt giang hồ cùng lão bấy lâu, nhưng mấy chuyện này nàng tuyệt nhiên chưa nghe, chưa hiểu bao giờ. Trong lòng có đôi chút áy náy. Vương Xứ Nhất ngập ngừng mãi rồi nói với Mục Dịch:

- Nếu trong trường hợp chất độc phác tác, bần đạo thiết nghĩ các hạ có tìm đến đến thanh lâu hay kỹ viện nào đó cũng là một giải pháp an toàn cho bản thân.

Quách Tĩnh thì há hốc mồm. Niệm Từ chung quy cũng chỉ là một cô gái mới lớn, chưa hiểu nhiều chuyện. Nhưng khi nghe đến thanh lâu kỹ viện thì cũng lờ mờ đoán ra, thẹn thùng đỏ mặt cúi xuống, tai vẫn cố lắng nghe với hy vọng có cách cứu cha. Mục Dịch thì nét mặt trầm ngâm khẽ nói:

- Từ khi thất lạc gia đình. Ta đã không còn quan trọng chuyện nam nữ nữa rồi. Đã bao năm có thể quên việc đó, nếu lâu lâu khí độc phát tác một lần, tại hạ nghĩ có thể kiềm chế được, chờ đến khi tìm được Nhất Đăng Đại Sư.

Vương Xứ Nhất thở dài:

- Vấn đề chính là chỗ đó, kiến thức của ta cũng hạn hẹp, chỉ biết đến như vậy. Nên việc bao lâu mới phác tác, hay là trong ngày sẽ phát tác nhiều lần hay ít lần thì không rõ lắm. Có nghe gia sư nói qua, cũng có khi sẽ phát tác rất nhiều lần, đến mức phải giải quyết phóng tinh khí nhiều quá trong ngày, dần dần sẽ dẫn đến lao lực mà chết. Nói chung bốn phương tám hướng, chỉ có một cửa để sống. Hầy... dà... thực sự là khó cho các hạ rồi.

Mục Dịch thở dài nói:

- Thôi thì đành xem ý ông trời thế nào thôi. Đa tạ Đạo trưởng tận tình chỉ giáo.

Vương Xứ Nhất buồn bã chấp tay bái đáp.

Mục Dịch lúc này đã có lòng yêu mến Quách Tĩnh. Liền mở lời với Vương Xứ Nhất và Quách Tĩnh:

- Chúng tôi tạm ngụ ở một ngôi nhà bỏ hoang phía tây thành, xin mời Đạo trưởng và Quách tiểu ca về đó nói chuyện.

Vương Xứ Nhất và Quách Tĩnh thấy trời cũng chuẩn bị sập tối, nên khéo léo hẹn lại bữa sau. Đạo sĩ đến bên Mục Niệm Từ nói rất khẽ:

- Cô nương, ta sẽ để lại ít thuốc giảm đau để gia phụ tự ý sử dụng khi cần. Cô nương nên đi tìm Nhất Đăng Đại Sư một mình. Gia phụ thì để lại đây tịnh dưỡng là hơn.

Niệm Từ nói:

- Sao lại thế được. Tiểu nữ sẽ không an lòng để lại cha một mình như vậy. Có lẽ phải đưa cha đi cùng để còn tiện bề chăm sóc.

Vương Xứ Nhất thở dài nói khẽ:

- Haizz... cũng không biết nên nói thế nào. Thôi chúc cô mau chóng tìm được Đại sư...

Ông ngập ngừng dường như muốn nói thêm gì đó rồi lại thôi, đưa tay lấy lọ thuốc trao cho Niệm Từ.

Quay sang Quách Tĩnh đạo sĩ nói:

– Tiểu ca, người đi theo ta.

Mọi người cùng chào nhau hẹn tái ngộ. Mục Niệm Từ sau bao nhiêu sự việc diễn ra, cũng thấy trong lòng khác lạ, bất giác đưa mắt nhìn về hướng nội thành nơi gã công tử đã khuất dạng, phảng phất nét đượm buồn, lầm lũi cất bước theo Mục Dịch đi về hướng tây.

Quách Tĩnh lúc này lập tức quỳ xuống mặt đất khấu đầu tạ ơn Vương Xứ Nhất cứu mạng. Vương Xứ Nhất đưa tay đỡ dậy, nắm chặt tay y chân không bén đất chạy thật mau.

Đón xem tiếp hồi 2.

Reactions:

Ủng

Hi mọi người... tình hình là ngồi rảnh quá lôi bộ truyện kiếm hiệp ra đọc. Tự nhiên thấy các nhân vật nữ trong đó kích thích quá, thấy ai cũng đẹp. Thôi thì cải biên lại chút xíu. Có chỗ viết mới, có chỗ thay đổi, cũng có chỗ để y sì nguyên. Giải trí thôi nha các bạn. Chặt chém hay ném đá thì nhẹ tay bớt. Thanks.

P/s: Do mình cũng bận nhiều việc. Tốc độ ra chap sẽ không nhanh lắm đâu. Mỗi chap dài khoảng từ 10k đến 12k chữ tùy theo diễn biến câu chuyện. Nhưng hứa là không bỏ nửa chừng và không để mọi người đợi quá lâu.

Demo trước Hồi 1 nha. Đạo đầu nhẹ nhàng thôi. Chúc cả nhà vui vẻ

Hồi 1

Trở Về Trung Thổ

Đây là thời điểm cả bọn Giang Nam lục quái gồm: Kha Trấn Ác, Chu Thông, Hàn Bảo Câu, Nam Hy Nhân, Toàn Kim Phát, Hàn Tiểu Oanh và tiểu tử Quách Tĩnh ngày đi đêm nghỉ từ thảo nguyên Mông Cổ tiến về phía đông nam để quay lại Trung Nguyên, theo cái hẹn mười tám năm với đạo sĩ Toàn Chân Giáo Khuru Xứ Cơ. Hôm ấy còn cách Trương Gia Khẩu không xa. Quách Tĩnh lần đầu đặt chân tới Trung thổ, cảnh vật đều khác với bình sinh vẫn thấy, trong lòng rất khoan khoái, kẹp chặt hai đùi giục ngựa phi mau, chỉ thấy bên tai gió lộng vù vù, nhà cửa cây cối không ngừng chạy ngược lại phía sau. Đến lúc con tiểu hồng mã chạy một hơi tới cạnh sông Hắc Thủy, y mới dừng lại ở một quán cơm cạnh đường, đợi các vị sư phụ...

Cái năm mà bọn họ tìm được Quách Tĩnh là đã cách đây mười hai năm, khi ấy cả bọn vẫn còn đủ bảy người mà giang hồ vẫn gọi là Giang Nam thất quái. Quách Tĩnh khi đó chỉ là một đứa bé mới sáu (truy lại căn nguyên vì sao bọn họ phải đi tìm Quách Tĩnh, các đạo hữu tìm hiểu thêm ở bộ chính truyện của đại hiệp Kim Dung nha... bộ dị bản này không cần nhắc tới), đang bị cặp vợ chồng Hắc Phong Song Sát là Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong truy đuổi. Trong lúc giao đấu với để giải nguy cho Quách Tĩnh, Trần Huyền Phong vì bị vây quá sát, hăn lập tức bắt ngay đứa bé Quách Tĩnh nhằm uy hiếp. Tình thế nguy cấp, lợi dụng lúc Trần Huyền Phong không đề phòng, đã bị Quách Tĩnh một nhát trủy thủ đâm thấu tim mà thiệt mạng. Chứng kiến chồng bị đâm chết, Mai Siêu Phong uất hận, điên cuồng sử dụng hết độc chiêu mà ả đã học được từ sư phụ là Đào Hoa đảo chủ Đông tà Hoàng Dược Sư để tấn công chống trả. Bọn Giang Nam thất quái trước sau không phải là đối thủ xứng tầm với những độc chiêu của đảo Đào Hoa, kết cục Trương A Sinh đã thiệt mạng, còn Kha Trấn Ác bị trúng độc châm vào đôi mắt, phần ả cũng bị thương nặng mù cả đôi mắt. Trận chiến kết thúc với kết

quả đôi bên đều bị thiệt hại, tràn ngập mối thâm thù với nhau. Sau đó, Quách Tĩnh đưa bọn họ về nhà để dưỡng thương và giới thiệu với mẹ y, Lý Bình. Đồng thời bọn họ cũng thâm nhận Quách Tĩnh làm đệ tử và truyền thụ võ công.

Cái chết của Trương A Sinh làm cho cả bọn đau đớn tột cùng. Đau khổ nhất cũng là cô tiểu sư muội Hàn Tiểu Oanh. Nàng như muốn chết theo, đau khổ tột cùng tận thân xác. Đám huynh đệ còn lại thấy cảnh mà xót xa cõi lòng. Thời gian trôi qua, bọn họ cũng đã phần nguôi ngoai, Tiểu Oanh cũng dần lấy lại được thần sắc. Như vậy thắm thoát cũng vừa lúc đã đến cái hẹn mười tám năm thuở trước.

...Quách Tĩnh đợi trong quán cơm một lát thì thấy sáu vị sư phụ của y bước vào. Y vội khấu đầu chào bọn họ và cùng ngồi vào bàn bắt đầu gọi món ăn.

Cả bọn vừa ăn vừa bàn luận với nhau về những sự việc lạ mà họ chứng kiến hoặc nghe kể trên đường. Đáng chú ý là thông tin về đám người Tây vực và bọn Linh Trí thượng nhân, Sâm Tiên lão quái Lượng Tử Ông, Sa Thông Thiên cùng Bành Liên Hồ đang xuất hiện tại Trung thổ. Ai cũng biết đám người này đều là những nhân vật mà không chuyện ác nào mà chưa từng làm. Kha Trấn Ác còn biết rõ Bành Liên Hồ là tướng cướp nổi tiếng ở một dải Hà Bắc Sơn Tây, lâu la thủ hạ rất nhiều, thanh thế rất lớn, người này hành sự tàn độc, giết người như rạ, dâm độ vô biên, cô gái nào mà rơi vào tay tên này thì thân xác đương nhiên bị hành hạ đến rã rời. Bất giác lão nghĩ đến Hàn Tiểu Oanh, tuy nàng đã hơn ba mươi tuổi nhưng là bông hoa yêu kiều của nhóm lỗ đụng mặt bọn người này thì không biết chuyện gì xảy ra. Lão nói thầm với mọi người:

- Bao nhiêu nhân vật cao thủ lợi hại lên Bắc Kinh tụ họp, bên trong ắt có mưu đồ trọng đại, quá nửa là bất lợi cho Đại Tống, biết đâu lại muốn hại hàng ngàn hàng vạn bách tính người Hán chúng ta. Chúng ta đã biết, làm sao bỏ qua được.

Toàn Kim Phát nói:

- Chỉ là sắp tới kỳ tỷ võ ở Gia Hưng, không chần chừ được nữa.

Sáu người ngần ngừ một lúc, đều cảm thấy khó khăn. Nam Hy Nhân chợt nói:

- Tĩnh nhi cứ đi trước.

Hàn Tiểu Oanh nói:

- Tứ ca muốn nói là cứ để Tĩnh nhi tới Gia Hưng một mình trước, chúng ta thăm dò rõ chuyện này rồi sẽ tới sau phải không?

Nam Hy Nhân gật gật đầu. Chu Thông nói:

- Không sai. Tĩnh nhi cũng cần đi một mình cho trải nghiệm thêm.

Quách Tĩnh nghe nói phải chia tay với các sư phụ rất không muốn. Hàn Tiểu Oanh an ủi y, nói:

- Con đi trước chờ bọn ta, không đầy một tháng bọn ta cũng sẽ tới mà.

Chu Thông nói:

- Cái hẹn tỷ võ ở Gia Hưng, trước nay bọn ta chưa từng nói rõ cho người biết. Nhưng nói tóm lại là giờ Ngọ ngày hai mươi bốn tháng ba người phải tới lầu Túy Tiên phủ Gia Hưng, cho dù có chuyện lớn bằng trời cũng không được thất hứa mà không tới.

Quách Tĩnh vâng dạ. Mọi người lúc chia tay đều dặn dò Quách Tĩnh vài câu. Nam Hy Nhân lại như mọi khi, cứ mọi người thay phiên nhau nói thì y vẫn là người nói sau cùng, lúc ấy chỉ nói bốn chữ:

- Đánh thua thì chạy?

Quách Tĩnh gật đầu vâng dạ, dập đầu lạy sáu vị sư phụ rồi lên ngựa phóng về hướng nam. Y mười mấy năm nay cùng các vị sư phụ sớm tối có nhau, nay phải chia tay, ngồi trên ngựa không kìm được nước mắt.

Y lên ngựa phóng đi một mạch, trời chưa tối đã tới Trương Gia Khẩu, nơi đây là chỗ thông đạo giữa hai vùng Nam Bắc, đa thú lông thú ngoài quan ải tập trung ở đó nhà cửa đông đúc, chợ búa phồn thịnh. Quách Tĩnh dắt con hồng mã nhìn đông ngó tây, y trước nay chưa từng tới thành thị nào lớn thế này, chỉ thấy chuyện gì cũng mới lạ. Tới trước một tửu điểm lớn, thấy trong bụng đói quá bên buộc ngựa vào cọc trước cổng rồi bước vào ngồi, gọi một mâm thịt bò, hai cân bánh bao, gồm ngoài ăn uống. Y tỳ vị rất tốt, theo đúng tập tục người Mông Cổ, cứ bốc từng nắm từng nắm thịt bò bánh bao nhét đầy miệng. Đang ăn uống ngon lành chợt nghe ngoài vang lên tiếng ồn ã, y nghĩ tới con hồng mã vội sải chân bước ra, chỉ thấy nó đang thản nhiên ăn cỏ, hai tên tiểu nhị đang lớn tiếng quát tháo xua đuổi một thiếu niên gầy gò ăn mặc rách rưới.

Thiếu niên ấy khoảng mười lăm mười sáu tuổi, đội một cái mũ sa đen rách nát, trên mặt trên tay đầy nhoe nhem, nhìn không rõ mặt, cầm một cái bánh màn thầu cười hì hì để lộ hàm răng trắng muốt, không hề tương xứng với dáng vẻ bên ngoài của y. Y tròn mắt đen láy, thần tình rất linh động. Một tên tiểu nhị kêu lên:

- Làm cái gì thế? Còn chưa cút đi cho ta.

Thiếu niên nói:

- Được, đi thì đi.

Vừa quay đi thì tên tiểu nhị kia kêu lên:

- Bỏ cái bánh xuống.

Thiếu niên theo lời ném cái bánh xuống đất, nhưng cái bánh màn thầu trắng tinh đã in mấy vết tay đen nhem, có muốn cũng không bán được nữa. Một tên tiểu nhị cả giận, vung quyền đánh tới, thiếu niên kia cúi xuống tránh được.

Quách Tĩnh thấy y đáng thương, biết y đói quá vội vàng bước ra ngăn cản, nói:

- Đừng làm quá, để ta trả tiền cho.

Bèn nhặt cái bánh lên đưa cho thiếu niên. Thiếu niên nhận cái bánh, nói:

- Cái bánh này không ngon. Đáng thương thật, thôi người ăn đi.

Rồi vút cho một con chó con ghè lở ngoài cửa. Con chó con chụp cái bánh cắn đầu ăn.

Một tên tiểu nhị thở dài nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc phí một cái bánh bao nhân thịt cho chó ăn.

Quách Tĩnh cũng ngạc nhiên, chỉ nghĩ thiếu niên này đói bụng mới cướp một cái bánh màn thầu của nhà hàng, nào ngờ y lại vút cho chó ăn. Quách Tĩnh trở về chỗ ăn tiếp.

Thiếu niên kia lò dò bước tới, nghiêng đầu nhìn y. Quách Tĩnh bị y nhìn

cảm thấy rất lúng túng, bèn vẫy tay nói:

- Người cũng tới đây ăn đi, được không?

Thiếu niên kia cười nói:

- Được, một mình ta buồn lắm, đang muốn tìm bạn đây.

Quách Tĩnh bảo tiểu nhị mang thêm thức ăn lên. Tiểu nhị thấy thiếu niên kia rách rưới nghèo khó rất không vừa ý, gọi mãi mới uể oải mang tới một cái bát. Thiếu niên kia nổi giận nói:

- Người cho rằng ta nghèo, không xứng đáng ăn cơm trong quán người phải không? Chỉ sợ người mang những thức ăn hạng nhất ra đây cũng chưa hợp khẩu vị của ta đâu.

Tiểu nhị lạnh lùng nói:

- Thật à? Lão nhân gia người cứ gọi, bọn tôi sẽ nấu được, chỉ sợ ăn xong không ai trả tiền thôi.

Thiếu niên kia nói với Quách Tĩnh:

- Bất kể ta ăn bao nhiêu, người cũng làm chủ chứ?

- Đương nhiên, đương nhiên.

Thiếu niên gọi liền một mạch tám món ăn mà nghe qua ai cũng há hốc mồm. Tiểu nhị chờ y dứt lời bèn nói:

- Tám món ấy giá tiền không thấp đâu đấy.

Thiếu niên chỉ Quách Tĩnh một cái nói:

- Có vị đại gia này làm chủ, người bảo y không ăn nổi à?

Tiểu nhị thấy Quách Tĩnh vai khoác một chiếc áo lông hắc điều quý báu, nghĩ thầm:

- Cho dù người không trả tiền thì lột cái áo hắc điều của người cũng đủ.

Lúc ấy bèn vâng dạ, lại hỏi:

- Các vị đại gia uống rượu gì? Tiểu điểm có loại rượu Tam bạch phần

mười năm, cứ uống trước hai chén được không?

Thiếu niên nói:

- Được, cứ mang ra thử xem.

Quách Tĩnh hỏi:

- Tiểu đệ tên gì?

- Ta họ Hoàng tên Dung.

- Còn ta tên Quách Tĩnh.

Hai người trao đổi thêm mấy câu thì các món đã được đưa lên. Quách Tĩnh ăn mỗi thứ một miếng, đều là những thức ngon lành trước nay chưa từng được ăn.

Trong lúc ăn uống họ vừa trò chuyện với nhau. Thiếu niên kia cao đàm khoát luận, toàn nói về phong vật nhân tình phương Nam. Quách Tĩnh nghe y trò chuyện tao nhã, kiến thức rộng rãi, bất giác rất kính phục. Trò chuyện một lúc thấy như đã thân tình từ lâu.

Lát sau tính tiền, Quách Tĩnh lấy ra một nén vàng bảo tiểu nhị đem ra ngân phố đổi bạc.

Ra khỏi quán, gió bắc thổi vào mặt, thiếu niên kia như thấy ớn lạnh, co đầu rút cổ nói:

- Làm phiền quá, xin chào.

Quách Tĩnh thấy quần áo y mỏng manh, trong lòng bất nhẫn, lập tức cởi chiếc áo lông điều ra khoác lên vai y, nói:

- Huynh đệ, ta và ngươi mới gặp nhau đã như rất thân, xin cứ lấy tấm áo này mà mặc.

Trong người y vẫn còn bốn nén vàng, bèn lấy ra hai nén bỏ vào túi chiếc áo lông điều. Thiếu niên cũng không cảm tạ, khoác áo điều lên vai, ung dung bước đi. Được vài mươi bước, quay đầu thấy Quách Tĩnh kéo cương con hồng mã đứng giữa đường nhìn nhìn theo mình, im lặng xuất thần, biết y không muốn chia tay, bèn giơ tay vẫy vẫy. Quách Tĩnh sãi chân bước tới nói:

- Nhà ngươi ở đâu? Sao không về nhà?

Hoàng Dung mí mắt đỏ lên, nói:

- Cha không cần ta nữa.

- Tại sao thế?

- Cha nhốt một người rất lâu không thả ra, ta thấy người ấy đáng thương. Ở một mình lại buồn nên mang rượu ngon nhắm tốt cho y ăn, lại trò chuyện với y. Cha tức giận mắng ta, ta bèn nửa đêm lén trốn đi.

Quách Tĩnh nói:

- Bây giờ chắc cha ngươi đang nhớ ngươi lắm. Mẹ ngươi đâu?

Hoàng Dung bỗng dung lệ tràn khóe mắt:

- Ta mất mẹ từ nhỏ. Ta ở với cha, nhưng giờ thì cha không cần ta nữa rồi.

Quách Tĩnh nói:

- Không phải thế!

- Vậy sao ông không đi tìm ta?

- Có khi ông ta đang tìm, chẳng qua chưa tìm được thôi.

Hoàng Dung đang khóc bật cười nói:

- Cũng có thể như thế. Vậy ta chơi chán sẽ về.

Hai người tiếp tục vừa đi vừa trò chuyện một lúc về những điều nghe thấy trên đường. Hoàng Dung thấy y tính tình thật thà, đã có lòng cảm thấy yêu thích. Nhưng vẫn muốn trêu ghẹo thêm một lúc để xem có thật y chân thành hay không, bèn cười hì hì nói:

- Đại ca, ta xin ngươi một bảo vật, ngươi chịu không?

- Đương nhiên là được. Quách Tĩnh vui vẻ trả lời.

- Ta rất thích con Hãn huyết bảo mã này.

Quách Tĩnh không hề do dự, nói:

- Được, ta cho huynh đệ cũng nên, có nó sẽ đưa huynh đệ mau chóng về nhà.

Hoàng Dung vốn chỉ thuận miệng nói đùa, nghĩ thầm y đối với con ngựa quý ngàn năm khó gặp này ắt quý như tính mệnh, mình với y chẳng qua chỉ là bè nước gặp nhau, chỉ muốn chờ xem con người thật thà này từ chối thế nào, nào ngờ y ưng thuận rất hào sảng, quả thật vô cùng bất ngờ, bất giác ngạc nhiên, trong lòng cảm kích, không kìm được chợt sụt sùi khóc. Quách Tĩnh lại càng bất ngờ, vội hỏi:

- Huynh đệ, sao thế? Người không khỏe à?

Hoàng Dung ngẩng lên, tuy mặt đầy nước mắt nhưng đầy vẻ rạng rỡ, chỉ thấy chỗ hai dòng nước mắt chảy xuống rửa sạch vết nhọ nổi lộ ra hai vết da trắng muốt như bạch ngọc, cười nói:

- Đại ca, chúng ta đi thôi.

Quách Tĩnh nhìn mặt Hoàng Dung có đôi chút ngạc nhiên. Vị tiểu đệ này rõ ràng trong y phục của một nam nhân. Nhưng sao sau lớp quần trên mặt lại có một làn da trắng đến thế. Hơn nữa đôi mắt của thiếu niên này phẳng phất nét tinh tú thanh khiết của một cặp mắt nữ nhân. Nghĩ vậy nhưng Quách Tĩnh cũng bỏ qua rất nhanh, y dắt con hồng mã tới nói thầm vào tai con ngựa:

- Ta tặng ngươi cho người bạn tốt của ta, ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời, không được trái chứng.

Rồi sửa lại hàm thiếc, khẽ vuốt lưng con ngựa, nói với Hoàng Dung:

- Huynh đệ, ngươi lên ngựa đi?

Con hồng mã vốn không chịu cho người khác cưỡi, nhưng lúc ấy tính nết hoang dã ngày trước đã sửa đổi rất nhiều, lại thấy chủ nhân như thế cũng không chống cự. Hoàng Dung nhảy lên ngựa. Quách Tĩnh buông tay, vỗ nhẹ vào hông ngựa một cái, con tiểu hồng mã nhấc chân phóng đi, dần khuất dạng sau hàng cây phía xa.

Quách Tĩnh lại tiếp tục hành trình của mình. Trên đường không có gì

đáng nói, một hôm y tới Trung đô Bắc Kinh. Đây là kinh thành đã bị Đại Kim thôn tính từ sau khi Nhạc Phi đại tướng quân của nhà Tống qua đời, là nơi danh thắng phồn hoa đứng đầu thiên hạ lúc bấy giờ, cho dù là tân đô Lâm An của nhà Tống cũng không bằng. Đi được nửa ngày, chợt nghe trước mặt có tiếng người huyên náo, tiếng khen ngợi không ngớt vang lên, từ xa nhìn tới thấy có một đám đông xúm xít, không biết là xem cái gì.

Y nẩy lòng hiếu kỳ, chen vào đám đông nhìn ngó, chỉ thấy ở giữa có một bãi đất trống lớn, dưới đất cắm một ngọn cờ nền trắng viền đỏ thêu bốn chữ lớn "Tỷ võ chiêu thân" màu vàng, dưới cờ có hai người đang cước qua quyền lại đánh nhau, một người là thiếu nữ áo đỏ, một người là đàn ông to lớn. Quách Tĩnh thấy thiếu nữ giơ tay nhắc chân đều có phép tắc, rõ ràng võ công không kém, còn tên kia võ nghệ cũng bình thường. Đấu thêm vài chiêu, thiếu nữ áo đỏ cố ý để lộ sơ hở, thượng bàn trống trải, tên kia cả mừng, song quyền ra chiêu Song giao xuất động vù vù đánh thẳng vào ngực đối phương. Thiếu nữ kia thân hình hơi nghiêng qua đã lập tức tránh khỏi, tay trái quét ngang, "bình..." một tiếng đánh trúng lưng hắn. Tên đàn ông kia thu chân không kịp, ngã chúi đầu về phía trước, mặt mũi dính đầy bụi cát, lồm cồm bò dậy, then thùng xấu hổ lùi vào đám đông. Mọi người đứng xem nhao nhao khen ngợi ầm ĩ.

Thiếu nữ kia vuốt vuốt lại mái tóc, lui về đứng dưới ngọn cờ. Quách Tĩnh thấy nàng khoảng mười sáu mười bảy tuổi, dáng đứng như cây ngọc, mắt sáng răng trắng, dung mạo xinh đẹp, cổ cao trắng ngần, tay chân thon thả, thân hình phải nói là cực phẩm. Nàng mặc một bộ đồ của những người bình dân, ôm gọn lấy bên trong những đường cong gợi cảm. Đôi chân nàng thon dài thẳng tắp, vươn đến bộ móng cẳng tròn vểnh lên kiêu hãnh, chiếc eo thon gọn làm mỗi bật hẳn cặp vú thanh tân to tròn của nàng. Nếu chú ý nhìn kỹ chút xíu có thể phát hiện ngay hai cái núm vú nổi nhẹ trên cái áo đã thấm ướt mồ hôi của nàng. Quách Tĩnh đảo mắt nhìn ra xung quanh, y nhận thấy mọi người ai cũng đang hau háu nhìn như nuốt chửng lấy cô gái. Có kẻ đứng lẫn trong đám đông còn bạo gan thọc hẳn tay vào quần mà sục... Y chợt nghĩ, kể từ khi chia tay công chúa Hoa Tranh về Trung Thổ, cũng đã quá lâu y không gần gũi với nữ nhi. Bắc giác trong lòng y cũng cảm thấy xốn xang khi nhìn thấy cô gái xinh đẹp này.

Lá cờ gấm bay phần phật trong gió, khiến mặt cô gái lúc rõ lúc khuất. Bên trái ngọn cờ cắm một ngọn thương sắt, bên phải có hai ngọn đoản kích. Chỉ thấy thiếu nữ kia và một hán tử trung niên hạ giọng nói mấy câu. Hán tử kia gật gật đầu, chấp tay vái người xem chung quanh bốn cái rồi lớn tiếng nói:

- Tại hạ họ Mục tên Dịch, người Sơn Đông, đi ngang quý địa, một là không cầu danh, hai là không vì lợi chỉ vì tiểu nữ đã đến tuổi cập kê vẫn chưa có người mai mối. Nó từng có một lời thề là không mong chồng giàu sang, chỉ cần là hảo hán võ nghệ siêu quần, vì vậy lớn mật tởm võ chiêu thân. Phàm những người từ ba mươi tuổi trở xuống, hiện chưa có vợ, có thể thắng được tiểu nữ một quyền nửa cước thì tại hạ sẽ lập tức gả tiểu nữ cho y. Hai cha con tại hạ đi từ Nam lên Bắc, trải qua bảy lộ, chỉ vì các bậc hào kiệt thành danh đều đã có vợ, mà các bậc thiếu niên anh hùng lại không chịu hạ cố, nên thủy chung vẫn chưa tìm được người vừa ý.

Chợt đám đông nghe tiếng nhạc ngựa leng keng, mấy mươi tên đầy tớ khỏe mạnh hộ tống một thiếu niên công tử phi ngựa tới. Vị công tử ấy thấy ngọn cờ Tởm võ chiêu thân, đưa mắt nhìn qua cô gái cười khẽ một tiếng, xuống ngựa bước vào đám đông, nhìn cô gái nói:

- Tởm võ chiêu thân có lẽ là vị cô nương này phải không?

Cô gái đỏ mặt quay đầu đi không đáp. Mục Dịch bước lên ôm quyền nói:

- Tại hạ họ Mục, công tử gia có gì dạy bảo?

Công tử kia nói:

- Quy củ tởm võ chiêu thân là thế nào? Ta cũng muốn thử xem.

Quách Tĩnh thấy công tử này diện mạo tuấn tú khoảng mười tám mười chín tuổi, mặc áo cẩm bào, phục sức vô cùng hoa lệ, nghĩ thầm công tử này với cô nương kia quả thật là một đôi.

Mục Dịch ôm quyền cười lấy lòng, nói:

- Công tử gia nói đùa rồi. Cha con tiểu nhân là người giang hồ thảo mãng, làm sao dám sánh với công tử? Mà nói lại thì đây không phải là trò đánh cuộc tầm thường, mà có quan hệ tới việc chung thân đại sự của tiểu nữ, xin công tử gia tha lỗi cho.

Công tử kia nhìn cô gái áo đỏ một cái, nói:

- Các người tởm võ chiêu thân đã bao lâu rồi?

Mục Dịch đáp:

- Trải qua bảy lộ, đã hơn nửa năm rồi.

Công tử kia ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ vẫn không có ai đánh thắng được cô ta sao? Chuyện này thì ta không tin.

Mục Dịch cười khẽ một tiếng, nói:

- Nghĩ lại chắc những người võ nghệ cao cường nếu không phải đã có vợ thì lại không thêm động thủ với tiểu nữ.

Công tử kia kêu lên:

- Lại đây, lại đây! Ta thử xem sao. Rồi từ từ bước vào bãi đất.

Mục Dịch thấy y nhân phẩm tú nhấ, phong thái thanh sảng, nghĩ thầm: “Nếu người này là thiếu niên con nhà bình thường thì cũng xứng đôi với con gái mình. Nhưng y là công tử nhà giàu, đây lại là kinh sư Đại Kim, cha anh của y nếu không phải là quan lớn trong triều thì cũng là kẻ có tiền có thế, được Đại Kim trọng đãi. Con gái mình nếu thắng y thì khó tránh được hậu hoạn, còn nếu thua y thì... chẳng lẽ mình lại có thể kết thông gia với kẻ ngoại bang hay sao?”. Bèn nói:

- Cha con tiểu nhân là kẻ quê mùa nơi sơn dã, không dám giao đấu với công tử gia. Chúng ta từ biệt ở đây thôi.

Công tử kia cười nói:

- Đây là tỷ võ chiêu thân, ta không tin võ công cô nương cao đến mức chưa có ai thắng được nàng. Hơn nữa... hahaha...

Y bỏ lửng câu nói nửa chừng và cất tiếng cười với một vẻ mặt khá ố, đám người hầu cận xung quanh cũng hòa theo mà cười vang trời.

Rồi quay nhìn cô gái nói:

- Cô nương, chỉ chạm nhẹ vào ta một quyền cũng kể như người thắng, có được không?

Cô gái nghe y nói mà mặt đỏ bừng bừng, tỏ ra tức giận nói:

- Tỷ võ ra chiêu, thắng bại tự có công bằng. Nhưng xin công tử tự trọng lời nói.

Trong đám đông lập tức có người kêu lên:

- Động thủ mau đi. Đánh sớm thì kết thân sớm, có con bế sớm!

Mọi người đều cười ầm ĩ. Cô gái cau mày xấu hổ không nói gì, cởi áo khoác ra, nhìn công tử khẽ chúc một câu vạn phúc. Công tử đáp lễ, cười nói:

- Cô nương, xin mời.

Công tử kia phất nhẹ tay áo, thân hình xoay qua bên trái. Ống tay áo bên phải đột nhiên từ phía sau phất vào mặt cô gái. Cô gái thấy y xuất thủ bất phạm, thoáng lo âu, liền cúi người luồn lên phía trước, đã lướt qua dưới tay áo y. Nào ngờ công tử kia chiêu số rất mau lẹ, nàng vừa tránh thoát qua dưới tay áo, ống tay áo bên trái y đã phất ra một luồng kinh phong đánh vào giữa bụng, đòn này khiến sợi đai lưng của cô gái bị đứt rơi ngay xuống đất, hai vạt áo nàng lúc này không còn gì để giữ lại nên dạt mở rộng sang hai bên, xuất hiện ngay trước mắt mọi người một cặp vú căng tròn rung lắc mây mây bên dưới làn áo yếm lụa mỏng. Liền ngay tức thì không ai kịp chớp mắt là một cái vung tay tiếp theo, chiếc áo yếm đã nằm gọn trong tay gã công tử. Một cặp đào non trẻ trắng ngần, no căng tinh khiết xuất lộ toàn diện trước đám đông. Ở phía dưới khán đài liền phát ra những âm thanh man dại thích thú. Gã công tử đưa lên mũi hít thật sâu chiếc áo yếm vừa đoạt được của cô gái, kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc và khoái trá:

- U oa... thơm quá...

Rồi cất chiếc áo yếm vào trong ngực áo, quay sang nhìn cô gái và xuýt xoa hỏi:

- Woa...chắc...chắc... vú nàng đẹp quá, chưa từng có ai được thưởng thức qua đúng không, ta thử nhé?

Cô gái hoảng loạn vừa dùng hai tay khép vạt áo lại đồng thời nhún người thoát khỏi tầm khống chế của đối phương. Gã công tử ngay lập tức lướt theo sau, không chờ hai chân nàng chạm đất đã tiếp tục vung tay áo phất tới. Cô gái đang trên không trung nên không kịp chống đỡ, lần này luồng chưởng lực bao trọn lấy phần hạ thể của cô gái, chưa kịp định thần đã nghe những âm thanh “roẹt... roẹt” bên tai. Nhìn xuống thì hỡi ôi, quần của cô gái đã trở nên te tua tơi tả, rách thành những đường xẻ dọc lên đến tận eo lưng, làm rách tan nát luôn cả cái quần ngắn mặt lót bên trong của nàng. Tuy vẫn còn ít vải phủ trên người, nhưng trông

nàng lúc này gần như đã trần truồng.

Đám đông ngưng thần đồng loạt.

Da thịt mượt mà phơi lộ hoàn toàn.

Đôi chân dài thẳng tắp.

Cặp đùi thon thon trắng muốt, thon thả.

Đôi bờ mông mịn màng căng mọng.

Một vùng bụng phẳng lì với cái eo nhỏ nhắn xinh xinh.

Phía bên trên là đôi vú trắng phau, vun tròn đầy đặn, săn chắc, từng nhịp hơi thở khiến nó cứ nâng nâng hạ hạ như mời chào những đôi bàn tay thô thiển nhào nặn.

Tuyệt vời hai đầu vú bé bé xinh xinh, đỏ au với đôi quầng vú màu hồng nhạt căng mọng, kiêu hãnh chìa ra phía trước.

Quả thật sẽ có rất nhiều kẻ trong đám đông kia chỉ ước ao được một lần ngậm lấy đầu vú đó để mà bú, mà mút, liếm láp rồi có chết thì bọn chúng cũng cam lòng.

Lúc này cô gái vừa chạm xuống đất, loạng choạng như muốn ngã. Rất nhanh, gã công tử đã sát ngay bên cạnh nàng. Tiện tay đỡ phần lưng giữ cho nàng đứng vững, một tay không ngần ngại chộp ngay vào một bên vú mà bóp, hai ngón trỏ và ngón cái lúc này cũng vờ vờ đầu vú khiến cô gái nhột nhột như sắp ngất. Dùng hết sức mình, cô gái hất mạnh cái tay ấy ra, nhưng thật mau lẹ, nó đã ngay lập tức luồn vào chỗ ống quần bị rách, xuyên qua ống quần lót bên trong chụp luôn ngay vào cái vùng thần tiên êm ả nơi giữa hai đùi nàng. Gã công tử rú lên phấn khích khi nhận ra chốn thiên thai này thật ấm áp, ẩm ướt, mềm mại với một lớp lông mỏng manh, mượt mà bao phủ. Gã cảm thấy phơi phới xuân tình tràn ngập trong lòng. Khúc côn thịt trong quần gã đột nhiên dựng căng hết cỡ. Thật sự ban đầu gã chỉ muốn đùa vui với nàng rồi thôi, điều hấp dẫn gã đầu tiên chỉ là khuôn mặt khả ái của cô gái. Gã không thể nghĩ rằng phía sau lớp quần áo què mùa kia là một tuyệt phẩm thế gian hiếm gặp. Thời khắc này đây, điều mà gã muốn làm nhất là ngay lập tức nhét luôn khúc côn thịt vào cái động thiên thai nhỏ bé này, càn quét, quần thảo cho nát bấy miền đất thần tiên đó. Đúng... đúng vậy... nó phải là của gã... vùng đất ấy... chính cái lồn trinh nguyên đó...

Cô gái lúc này đây đã gần như bị động hoàn toàn, nàng tê liệt, bất động như bị điểm huyết, tuyệt đối không còn đủ tỉnh táo để tìm cách thoát ra khỏi tình huống bất ngờ này. Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên có một nam nhân tiếp cận được đến da thịt của nàng, mà lại còn tấn công trực tiếp vào những nơi hiểm yếu. Cơ thể nàng như nóng lên, căng cứng, hơi thở đang dồn dập, lại có cảm giác ngộp thở. Nàng há miệng như cố nuốt lấy không khí, hơi thở thơm tho từ cái miệng nhỏ bé của nàng phủ lên mặt gã công tử. Gã liền ngoạm luôn lấy cái miệng đó, lùa lưỡi vào trong và quăn lấy lưỡi nàng. Ướt át, mềm mại và kích thích. Miệng thì tấn công miệng, tay gã vẫn không ngừng xoa nhẹ khắp hai mép l.ồn của nàng. Thỉnh thoảng ngón tay lại ấn nhẹ vào vùng gần đỉnh phía trên của cái l.ồn khiến cơ thể nàng khẽ giật nhẹ lên bần bật. Đám đông phía dưới lúc này đã lò dò tiến đến sát hơn chút nữa, mắt kẻ nào cũng trợn tròn như ngấu nghiến cái cơ thể gần như đã phát lộ gần hết những vùng tươi ngon.

Gã công tử một tay vẫn ôm vòng sau lưng cô gái, khẽ kéo ngửa cơ thể nàng ra một chút rồi bất chợt rời miệng nàng ra, cúi xuống thấp hơn ý định rõ ràng là ngoạm lấy một vú của nàng mà bú. Đám đông ở dưới rú lên những âm thanh khoái trá.

Bất chợt mọi người cùng nghe hai tiếng gầm vang lên xen lẫn trong những tiếng rú của đám đông. Một bóng người từ trong đám đông và một từ góc cột cờ cùng một lượt lao lên tung chưởng thẳng vào gáy và lưng gã công tử. Vốn là một người có căn cơ về võ thuật, gã công tử cảm nhận rõ được sự nguy hiểm. Ngay lập tức gã buông cô gái ra và phóng về một phía để tránh đòn. Chen vào giữa gã và cô gái không ai khác chính là hai người Quách Tĩnh và Mục Dịch với khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận. Cô gái lúc này cũng hoàn hồn vội vàng lui về nép vào sau lưng Mục Dịch. Mục Dịch vội choàng ngay lên người cô gái tấm áo khoác, lão hoảng sợ, nghĩ thầm:

- “Thật không ngờ một người tướng mạo còn trẻ thế này mà công phu lại ghê gớm như vậy.”

Mục Dịch kêu lên:

- Công tử gia, chúng tôi đắc tội rồi.

Rồi quay nhìn cô gái nói:

- Đi về thôi!

Công tử kia sa sầm mặt, quát:

- Còn chưa phân thắng bại mà!

Liên lao tới như muốn lôi cô gái lại, nhưng Quách Tĩnh đã chen vào giữa tung đòn khiến gã công tử phải lùi mấy bước. Gã bồng bồng tức giận hỏi Quách Tĩnh:

- Ngươi là ai, sao lại can dự vào chuyện của ta?

Quách Tĩnh lúc này chấp tay ôm quyền và ra lời khuyên giải với gã:

- Công tử đã thắng rồi, hà tất phải động thủ thêm nữa. Tại hạ xin công tử giữ chút thể diện cho cô gái.

- Việc đó tới lượt ngươi sắp xếp sao? Bỏn công tử đây thích gì làm nấy, ai dám cản?

Đám người theo hầu cận gã cũng nhao nhao hưởng ứng. Quách Tĩnh chỉ muốn êm xuôi mọi việc, nên ôn hòa phân trần:

- Công tử đây cũng thân thế danh gia. Xin đừng chấp nhặt với tại hạ. Thật ra ai cũng thấy công tử võ nghệ tinh thông, mười phần toàn thắng, không cần phải tỷ thí thêm nữa. Thôi thì theo thể lệ của cuộc tỷ võ, chỉ bằng công tử hãy về nhà lo liệu, thu xếp ngày lành để làm lễ đón dâu thôi. Tại hạ xin chúc mừng công tử và cô nương đây.

- Hahaha... mắc cười, ai bảo ngươi là ta muốn lấy nàng làm vợ. Thân thế ta như thế nào đây...? Bất quá, ta sẽ chiếu cố đem nàng về hầu hạ ta một đêm, hành hạ cho tới tởm cái thân thể ngọc ngà kia. Kể ra như vậy cũng phúc đức ba đời cho cha con nàng rồi.

Quách Tĩnh tính tình thật thà, nghĩ sao nói vậy. Từ nhỏ sống ở thảo nguyên, tiếp xúc với người du mục Mông Cổ ăn to nói lớn, tính tình ngang tàng hung bạo thì có, nhưng quả thực loại người ngang ngược bất chấp lý lẽ như gã này thì chưa gặp bao giờ. Bất ngờ nên chỉ lắp bắp mà không biết đối đáp ra sao.

Công tử cười lớn và nói:

- Ngươi ưng ý vị cô nương này rồi phải không? Vậy thì đợi đến lượt sau nhé. Để ta nếm mùi vị của nàng trước đã.

Quách Tĩnh lắc đầu lúng túng không biết nói gì. Bỗng nghe tiếng Mục Dịch nói với Quách Tĩnh từ phía sau:

- Đa tạ thiếu hiệp đã có lời công bằng cho cha con ta. Nhưng thiết nghĩ không cần đâu.

Rồi quay sang gã công tử nói:

- Công tử đây thân cao vời vợi, con gái tại hạ sao dám trèo cao. Võ công của công tử cao thâm khó lường, cha con tại hạ bội phục. Công tử xin về cho.

Gã công tử vẫn tiếp tục dây dưa:

- Về? Tất nhiên ta sẽ về, nhưng sẽ đem cô nương này về hưởng lạc một đêm, mai ta trả lại.

Mục Dịch đỏ bừng mặt tức giận. Cầm ngang ngọn thương và quát rằng:

- Ngươi nên tự trọng. Nếu còn muốn ngang ngược, hỏi qua ngọn thương của lão.

Chưa dứt lời đã thấy ánh quang lóe lên, thấp thoáng trong ánh quang đó một mũi thương xộc tới phía trước thẳng vào yết hầu của gã công tử. Đường thương quá tinh diệu, đám người phía dưới gần như không kịp nhận ra Mục Dịch ra tay như thế nào. Gã công tử đang cười khinh khỉnh, chợt tái mặt vội nhún người phi thân lùi lại nhằm né tránh bớt kinh lực kinh người từ đầu mũi thương. Cánh tay trái của gã phát ra luồng chưởng lực gạt mạnh mũi thương về hướng khác. Tuy cũng đã tránh được đòn sát thương, nhưng cũng khiến cánh tay trái tê rần rần nhức nhối. Trong lòng có chút hoảng sợ thầm nghĩ:

- “Không ngờ lão già này là cao nhân, thật không kịp nhận thấy lão ra chiêu. Nhưng rõ ràng hình như lão cũng chưa cho mình một đường thoái lui. Nếu cứ dây dưa đánh tiếp thế nào mình cũng thua đuối mặt. Lão muốn làm quân tử thì sẽ ít phòng bị, ta đành là kẻ tiểu nhân, một độc chiêu đoạt mạng, rồi cướp luôn cô bé này về để làm vật nuôi trong nhà cũng tốt”.

Trong đầu vừa suy tính, cánh tay phải của gã đang giấu sau lưng đồng thời lập tức vận toàn bộ nội lực vào các đầu ngón tay, khiến các móng tay gã trở nên tím đen. Gã quyết định dùng độc thủ kết liễu tính mạng

đối phương. Mục Dịch nhìn thấy đối phương đã phải lui ba bước để tránh đòn. Liền tiếp tục xoay vòng cây thương tạo ra hàng trăm mũi thương bao quanh khắp người gã công tử, chỉ là muốn trở oai thị uy nhằm dẫn mặt gã chứ không có ý đả thương. Biết rõ như vậy, công tử kia bình tĩnh chờ cho Mục Dịch tiến đến gần, bất chợt nhún người lên cao, rồi lao xuống như con chim điêu vồ mồi, tay gã bổ thẳng nhắm hướng đỉnh đầu đối phương dùng ngũ trảo ra đòn.

Quần hùng xung quanh la hoảng kinh hoàng. Ai cũng thấy rõ hán tử trung niên cầm chắc cái chết. Quách Tĩnh cũng kịp nhận ra sự nguy hiểm, liền thần tốc lao đến kéo Mục Dịch sang một bên. Nhưng cũng chỉ cứu lão thoát chết, năm ngón tay cũng đã kịp cắm sâu vào bả vai. Gã công tử thu tay về, năm tia máu đen thẫm vì trúng độc phun trào ra từ năm cái lỗ sâu hoắm trên vai.

Tức giận vì lần thứ hai bị phá đám, gã công tử hỏi:

- Người năm lần bảy lượt cứ nhất quyết xen vào việc của ta. Xem ra nếu không cho người bài học thì không được. Ta không đánh kẻ vô danh, hãy xưng danh xem tên người là gì.

- Tại hạ họ Quách, võ nghệ tất nhiên không bằng các hạ, nhưng cũng quyết không để các hạ làm bậy.

Không nói tiếp một lời, gã công tử ngay lập tức ra đòn sát thủ mong muốn đả thương Quách Tĩnh càng nhanh càng tốt, không để y còn sức đánh tiếp. Nhưng Quách Tĩnh da dày thịt chắc, lại có luyện nội công, bị trúng mấy quyền vẫn không hề gì, mà gã công tử tuy chiêu thức khéo léo nhưng công lực vẫn bị hạn chế, chưa tới mức ghê gớm nên nhất thời cũng không đả thương được y. Gã công tử mười ngón tay biến thành trảo không ngừng công kích, lại dùng trảo pháp âm độc lúc nãy đã dùng để đả thương Mục Dịch chụp vào Quách Tĩnh. Nhưng Quách Tĩnh sử dụng Phân cân thác cốt thủ, chặn đứng thế công của y. Hai bên giao đấu hơn chục hiệp. Quách Tĩnh kinh nghiệm giao chiến chưa nhiều, nên lâu dần ưu thế bắt đầu nghiêng về gã công tử, nếu cứ tiếp tục, chỉ trong khoảng chục hiệp nữa, Quách Tĩnh chắc chắn dính sát thương.

Chợt bóng dáng một đạo nhân lướt tới, chỉ một cái phát bằng cây phát trần trên tay đã hất tung gã công tử ngã sóng xoài ra xa, miệng quát lớn:

- Chớ có làm càn.

Mọi người lúc ấy mới thấy rõ người này là một đạo nhân trung niên mặc

đạo bào màu xám, dưới hai bàn chân đang đứng, mặt đất lún sâu cả tấc. Rõ ràng là đang dùng nội công thâm hậu để trấn áp xung quanh.

Tất cả đều im lặng. Gã công tử thầm hoảng sợ, vội vàng đứng dậy. Chưa biết nên thế nào thì chợt một tên hầu cận chạy vào bẩm báo:

- Tiểu vương gia, Vương phi nương nương đến.

Mọi người rúng động cùng “Ồ” một tiếng. Thì ra đây là tiểu vương gia nhà Đại Kim, chẳng trách ngang ngược là vậy. Đồng thời cùng nhìn về phía sau, đã thấy một chiếc kiệu xa hoa lộng lẫy dừng ở đó. Bên cạnh là bốn người hình dạng tên nào cũng kỳ dị như những quái nhân, chính là bọn Linh Trí thượng nhân, Lương Tử Ông, Sa Thông Thiên và Bành Liên Hồ dẫn theo một đám quân binh hộ tống. Cả bọn không chứng kiến từ đầu, chỉ đến khi gã và Quách Tĩnh đang giao đấu mới đến. Đang định giúp Tiểu vương gia một tay thì lại xuất hiện vị đạo sĩ này. Bành Liên Hồ là người có nhiều kiến thức của võ lâm Trung nguyên nhất. Thấy đạo sĩ ra chiêu, trong lòng rúng động, nói:

- Đạo trưởng có lẽ là Ngọc Dương tử Vương chân nhân được người ta gọi là Thiết cước tiên?

Đạo nhân kia nhìn qua một lượt bọn người đứng đó, liền cũng tỏ ra là một người có hiểu biết sâu rộng, nói:

- Bành trại chủ quá lời rồi. Bần đạo chính là Vương Xứ Nhất, còn hai chữ chân nhân ấy quyết không dám nhận. Thật may cho bần đạo hôm nay có dịp hội kiến luôn cả các cao thủ Đại thủ ấn Linh Trí thượng nhân, Quý môn Long vương Sa Thông Thiên, Sâm tiên Lương Tử Ông... hân hạnh, hân hạnh.

Cứ mỗi lần nói tên một người, đạo sĩ lại nhìn về phía ấy và chấp tay chào một cái. Quách Tĩnh cả kinh, nhớ lại đại sư phụ đã nhắc đến bọn người này. Cả bọn Bành Liên Hồ trở mắt không ngờ. Bọn họ đều biết Vương Xứ Nhất là nhân vật nổi tiếng trong phái Toàn Chân, tiếng tăm chỉ sau Trường Xuân tử Khưu Xứ Cơ, có điều tuy nghe danh từ lâu nhưng chưa hề gặp mặt. Lúc ấy nhìn kỹ chỉ thấy y mi dài mắt sáng, dưới cằm có ba chòm râu thưa, tất trắng giầy xám trông như một người tu hành coi trọng y phục bề ngoài, nếu không nhìn thấy công phu mới rồi của y thì quả thật không tin y chính là Thiết cước tiên Ngọc Dương tử từng dùng chiêu Phong bãi hà diệp co một chân vọt qua núi sâu vạn trượng, từ đó oai danh chấn động hào kiệt vùng Hà Bắc, Sơn Đông.

Vương Xứ Nhất chỉ Quách Tĩnh nói:

- Bần đạo vốn không quen biết vị tiểu ca này, chỉ là thấy y kiến nghĩa dũng vi, hăng hái không tiếc thân, trong lòng khâm phục nên lớn mật can thiệp cho y.

Bành Liên Hồ nghe y ăn nói rất khách khí, nghĩ thầm đã có cao thủ của phái Toàn Chân ra mặt cũng nên tìm chút thân tình, lập tức ôm quyền nói:

- Nói thế làm gì, nói thế làm gì?

Bổng trong kiệu một giọng nói trong nhẹ cất lên:

- Khang nhi, con lại ra ngoài nghịch ngợm chẳng?
Gã công tử vội vàng chạy đến bên, kính cẩn thưa:

- Không phải đâu mẹ, con chỉ đi xem đường phố náo nhiệt thôi. Vừa hay có một võ đài tỷ võ, con muốn giao đấu trao đổi để xem võ công đã học của sư phụ có được tiến triển thế nào.

- Tốt lắm, con không được phụ lòng sư phụ đã dạy dỗ đâu. Vớ lại cũng vừa tay thôi, không được làm bị thương người khác.

Không ai để ý nhận ra vẻ mặt của Mục Dịch như thất thần. Cây thương trên tay rơi xuống sàn lúc nào không biết. Cả thân người bất động, mắt tròn xoe nhìn chăm chú về phía chiếc kiệu.

Vương Xứ Nhất lúc này quay người qua quét mắt một vòng, trên mặt lập tức hiện vẻ nghiêm khắc lạnh lùng, cao giọng hỏi tiểu vương gia kia:

- Người tên gì? Sư phụ người là ai?

Tiểu vương gia nghe tới tên Vương Xứ Nhất trong lòng đã sớm run sợ, đang muốn lui đi cho mau, không ngờ y đột nhiên cao giọng hỏi mình, đành đứng lại đáp:

- Ta tên Hoàn Nhan Khang, còn tên sư phụ ta thì không thể nói với người được.

Vương Xứ Nhất nói:

- Sư phụ người trên má trái có một nốt ruồi son, có đúng không?

Hoàn Nhan Khang cười hì hì đang định chót nhả, đột nhiên thấy hai ánh mắt của Vương Xứ Nhất sáng quắc như điện chiếu thẳng tới, trong lòng hoảng sợ, lập tức nuốt câu nói đùa vào bụng, gật gật đầu. Vương Xứ Nhất nói:

- Ta đã đoán ngươi là đệ tử của Khuru sư huynh. Hừ, sư phụ ngươi trước khi truyền thụ võ công cho ngươi đã nói những gì? Cửu Âm Bạch Cốt Trảo ngươi học ở đâu? Có phải ngươi cả gan phản sư môn báỉ kẻ ác làm thầy?

Mọi người vừa nghe Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, lại một lần nữa rung động trong lòng. Hoàn Nhan Khang thầm biết sự tình không hay, bất giác hoảng sợ nghĩ rằng: "Chuyện hôm nay mà để sư phụ Khuru Xứ Cơ biết thì không xong". Xoay chuyển ý nghĩ, lập tức tươi cười nói:

- Đạo trưởng đã quen biết gia sư, ắt là bậc tiến bối, mời đạo trưởng giá lâm tặ xá để văn bối được học hỏi. Cái hồi nầy chỉ là vô tình học được khi giao đấu với bằng hữu trên giang hồ. Quả thực không biết là Cửu Âm Bạch Cốt Trảo gì gì đó.

Vương Xứ Nhất hừ một tiếng, cũng chưa nói thêm gì. Hoàn Nhan Khang lại quay sang Quách Tĩnh vái một vái, cười khẽ nói:

- Ta và Quách huynh không đánh nhau không quen biết. Võ nghệ của Quách huynh tiểu đệ vô cùng khâm phục, mời Quách huynh và đạo trưởng cùng tới tặ xá chúng ta kết làm bạn bè nên chăng?

Quách Tĩnh chỉ cha con Mục Dịch nói:

- Chuyện kết thân của ngươi tính thế nào?

Hoàn Nhan Khang nhăn nhó nói:

- Chuyện này thông thả sẽ bàn sau.

Hoàn Nhan Khang hướng về Vương Xứ Nhất vái một vái, nói:

– Văn bối xin chờ ở tặ xá, người cứ hỏi Triệu vương phủ là đúng. Trời rét tuyết lạnh, đúng là lúc ngồi quanh lò sưởi thưởng tuyết xin mời tới uống vài chén.

Rồi quay về phía chiếc kiệu nói với vào:

- Mẹ cũng đã chiều muộn rồi. Bây giờ con hộ tống người về phủ nhé.

Nói xong, gã liếc về phía võ đài khẽ nhếch một nụ cười khinh khỉnh, rồi nhảy lên ngựa rảo theo đoàn kiệu đi về hướng nội thành Đại Kim. Mục Dịch cứ nhìn mãi về chiếc kiệu, một lúc sau lắc đầu miệng lẩm bẩm: “Không phải... không phải... không thể nào. Đây là vương phi của nước Đại Kim”. Nghĩ vậy nhưng lão vẫn không kìm lòng được.

Quách Tĩnh thấy tình hình lão như vậy, lại nghĩ lão đang bị ức chế mạnh vì thái độ ngạo mạn của vị tiểu vương gia, liền định đuổi theo Hoàn Nhan Khang, nhưng Mục Dịch cản lại:

- Quách tiểu ca, chúng ta đi thôi, không cần đếm xỉa tới gã nữa.

Rồi chấp tay ôm quyền bái tạ Vương đạo sĩ cùng Quách Tĩnh và nói:

- Tại hạ Mục Dịch, tiểu nữ đây là Mục Niệm Từ. Xin đa tạ nhị vị đã ra tay chủ trì công đạo.

Cả hai người cùng bái đáp lại và bảo không có gì.
Quách Tĩnh cùng Mục Niệm Từ thu dọn đồ đạc.

Đám đông cũng dần tản đi. Ai cũng liếc nhìn cô gái một cách tiếc rẻ, nhưng không ai dám nói thêm lời nào. Vì lúc này đây, họ nghĩ cô gái đã lọt vào mắt vị tiểu vương gia kia, nên không ai muốn tự rước họa vào thân.

Đạo sĩ Vương Xứ Nhất tiến đến xem xét vết thương trên vai Mục Dịch. Ông lấy một lọ thuốc rịt vào vết thương và nói:

- Thật là độc ác, chỉ là trao đổi chiêu thức tỷ võ sao lại có thể thi triển độc khí vào chiêu thức thế này.

Cả Quách Tĩnh và Mục Niệm Từ đồng thanh la hoảng:

- Có độc...?

Mục Dịch lo lắng nói:

- Xin Đạo trưởng chỉ giáo thêm.

Đạo sĩ trầm ngâm một lúc rồi giải thích:

- Vừa rồi tên tiểu vương gia kia đã dùng Cửu Âm Bạch Cốt Trảo để đả thương các hạ. Đây là một chiêu thức rất tàn độc trong bộ Cửu Âm Chân Kinh mà giang hồ từng nhắc đến. Cũng may Quách tiểu ca kịp thời ứng cứu, nếu không...

Ngừng một lúc Vương Xứ Nhất nói tiếp:

- Theo những gì tại hạ được biết từ Tổ sư gia Vương Trùng Dương để lại. Bộ Cửu Âm Chân Kinh là một bộ bí kíp võ công thượng thừa, trong đó có rất nhiều chiêu thức có thể uy trấn giang hồ. Tổ sư gia cũng đã từng luyện thành vài chiêu, tuy nhiên do nhận thấy có một số chiêu thức quá tàn độc nên Người đã bỏ luyện. Cửu Âm Bạch Cốt Trảo là một trong những chiêu tàn độc đó. Đây là một biến thể từ công phu Đại lực Kim Cương chỉ của các nhà sư Thiếu lâm Tây Tạng. Nếu như trảo công của các vị sư luyện trên cát và đá, thì chiêu này lại được luyện trên sọ người đã chết và mức độ tàn bạo thì cao hơn nhiều. Người luyện môn này vì phải tiếp xúc với sọ người chết trong thời gian dài, sẽ phát sinh trong chiêu thức một luồng âm khí cực độc gọi là Cốt Âm Độc. Khi thi triển chiêu thức, người trúng đòn lập tức vỡ sọ và mất mạng. Nếu may mắn hơn chỉ bị thương, thì khí độc sẽ theo vết thương, chế ngự các chân khí sẵn có trong cơ thể, dần dần phát tác và cũng mất mạng. Sinh thời Tổ sư gia của bốn phái nghiêm cấm các đệ tử luyện bộ chân kinh này, đã từng có ý định định tiêu hủy nó. Chưa kịp thực hiện thì Người gặp nạn qua đời. Trong ngày tang lễ, có rất nhiều người trong giang hồ đã đến và bộ chân kinh đó đã thất lạc. Không ngờ nay lại thấy nó xuất hiện. Tuy nhiên tên tiểu vương gia này sử dụng cũng chưa thành thạo lắm nên Quách tiểu ca mới kịp thời ứng cứu. E rằng kẻ đã truyền cho hãn chiêu này mới là mối họa lớn cho võ lâm.

Mọi người cùng lắng xuống trầm ngâm. Chợt Quách Tĩnh hỏi:

- Vậy làm sao để giải độc.

Đạo sĩ trả lời:

- Theo tại hạ biết. Không hề có thuốc giải. Thuốc tại hạ đang dùng cho các hạ là thuốc của bốn môn, chỉ có thể giảm đau tạm thời chứ không có tác dụng với độc khí.

Niệm Từ nghe vậy òa khóc nức nở và nói:

- Không thể được... xin đạo trưởng nghĩ cách giúp cha tiểu nữ.

Đạo sĩ tiếp lời:

- Muốn hóa giải luồng độc khí này, phải sử dụng bộ võ công nào thuộc chí dương chí cương đối ứng lại mới mong ép được âm khí ra ngoài. E rằng chỉ có một người, là Nhất Đăng Đại Sư, người sử dụng Nhất Dương Chỉ mới có thể áp chế được mà thôi. Nhưng hiện nay người này ẩn cư ở đâu thì tại hạ không biết được.

Niệm Từ đáp giọng cứng cỏi:

- Chỉ cần có chút hy vọng, tiểu nữ cũng quyết băng rừng leo núi tìm được người để cứu cha.

Quách Tĩnh nhìn nàng gật đầu ủng hộ. Vương Xứ Nhất áp ứng:

- Chỉ là... chỉ là...

Mọi người đồng thanh hỏi:

- Chỉ là sao?

Vương Xứ Nhất ái ngại nhìn Niệm Từ, rồi quay sang Mục Dịch và nói khẽ:

- Chỉ là... mỗi lần chất độc phát tác, người bị thương cần phải được giải phóng một lượng tinh khí bị tồn ra ngoài ngay. Nếu không, sức ép từ luồng khí độc sẽ làm đứt đoạn hết các kinh mạch và gây tử vong tức thì... tại hạ biết các hạ là một chính nhân quân tử... nhưng... nhưng...

Đạo sĩ lại ngập ngừng, nhìn Niệm Từ như không muốn nàng phải nghe điều này. Niệm Từ hiểu ý liền nói:

- Xin đạo sĩ đã thương thì thương cho trót. Người cứ nói ra thẳng thắn, chỉ cần cứu được cha, có chết tiểu nữ cũng cam lòng.

Mục Dịch và Quách Tĩnh lặng im cúi đầu không nói gì. Quách Tĩnh dù sao cũng là nam nhân, chắc chắn hiểu ý Vương Xứ Nhất đang nói gì. Còn Mục Dịch, khi nghe nhắc đến giải phóng tinh khí, lão đã hiểu vấn đề. Lão biết Niệm Từ chỉ là cô bé mới mười bảy, tuy lang bạt giang hồ cùng lão bấy lâu, nhưng mấy chuyện này nàng tuyệt nhiên chưa nghe, chưa hiểu bao giờ. Trong lòng có đôi chút ái ngại. Vương Xứ Nhất ngập ngừng mãi rồi nói với Mục Dịch:

- Nếu trong trường hợp chất độc phác tác, bần đạo thiết nghĩ các hạ có tìm đến đến thanh lâu hay kỹ viện nào đó cũng là một giải pháp an toàn cho bản thân.

Quách Tĩnh thì há hốc mồm. Niệm Từ chung quy cũng chỉ là một cô gái mới lớn, chưa hiểu nhiều chuyện. Nhưng khi nghe đến thanh lâu kỹ viện thì cũng lơ mờ đoán ra, thẹn thùng đỏ mặt cúi xuống, tai vẫn cố lắng nghe với hy vọng có cách cứu cha. Mục Dịch thì nét mặt trầm ngâm khẽ nói:

- Từ khi thất lạc gia đình. Ta đã không còn quan trọng chuyện nam nữ nữa rồi. Đã bao năm có thể quên việc đó, nếu lâu lâu khí độc phát tác một lần, tại hạ nghĩ có thể kiềm chế được, chờ đến khi tìm được Nhất Đăng Đại Sư.

Vương Xứ Nhất thở dài:

- Vấn đề chính là chỗ đó, kiến thức của ta cũng hạn hẹp, chỉ biết đến như vậy. Nên việc bao lâu mới phác tác, hay là trong ngày sẽ phát tác nhiều lần hay ít lần thì không rõ lắm. Có nghe gia sư nói qua, cũng có khi sẽ phát tác rất nhiều lần, đến mức phải giải quyết phóng tinh khí nhiều quá trong ngày, dần dần sẽ dẫn đến lao lực mà chết. Nói chung bốn phương tám hướng, chỉ có một cửa để sống. Hầy... dà... thực sự là khó cho các hạ rồi.

Mục Dịch thở dài nói:

- Thôi thì đành xem ý ông trời thế nào thôi. Đa tạ Đạo trưởng tận tình chỉ giáo.

Vương Xứ Nhất buồn bã chấp tay bái đáp.

Mục Dịch lúc này đã có lòng yêu mến Quách Tĩnh. Liền mở lời với Vương Xứ Nhất và Quách Tĩnh:

- Chúng tôi tạm ngụ ở một ngôi nhà bỏ hoang phía tây thành, xin mời Đạo trưởng và Quách tiểu ca về đó nói chuyện.

Vương Xứ Nhất và Quách Tĩnh thấy trời cũng chuẩn bị sập tối, nên khéo léo hẹn lại bữa sau. Đạo sĩ đến bên Mục Niệm Từ nói rất khẽ:

- Cô nương, ta sẽ để lại ít thuốc giảm đau để gia phụ tự ý sử dụng khi

cần. Cô nương nên đi tìm Nhất Đăng Đại Sư một mình. Gia phụ thì để lại đây tịnh dưỡng là hơn.

Niệm Từ nói:

- Sao lại thế được. Tiểu nữ sẽ không an lòng để lại cha một mình như vậy. Có lẽ phải đưa cha đi cùng để còn tiện bề chăm sóc.

Vương Xứ Nhất thở dài nói khẽ:

- Haizz... cũng không biết nên nói thế nào. Thôi chúc cô mau chóng tìm được Đại sư...

Ông ngập ngừng dường như muốn nói thêm gì đó rồi lại thôi, đưa tay lấy lọ thuốc trao cho Niệm Từ.

Quay sang Quách Tĩnh đạo sĩ nói:

– Tiểu ca, người đi theo ta.

Mọi người cùng chào nhau hẹn tái ngộ. Mục Niệm Từ sau bao nhiêu sự việc diễn ra, cũng thấy trong lòng khác lạ, bất giác đưa mắt nhìn về hướng nội thành nơi gã công tử đã khuất dạng, phảng phất nét đượm buồn, lầm lũi cất bước theo Mục Dịch đi về hướng tây.

Quách Tĩnh lúc này lập tức quỳ xuống mặt đất khấu đầu tạ ơn Vương Xứ Nhất cứu mạng. Vương Xứ Nhất đưa tay đỡ dậy, nắm chặt tay y chân không bèn đất chạy thật mau.

Đón xem tiếp hồi 2.

Ủng hộ thớt

damdamdaisuton

(<https://thiendia88.org/diendan/members/damdamdaisuton.2061696/>)

Xem Sex Lần Đầu

Verified

Hồi 2

Ác Tâm Dâm Khí

Trong một căn nhà gỗ bỏ hoang ở phía tây thành Bắc Kinh, có hai người

một già một trẻ đã dùng xong bữa tối. Mỗi người ngồi một nơi cùng ôm lấy những suy nghĩ của riêng mình.

Họ chính là hai cha con họ Mục.

Mục Niệm Từ đang ngồi bên song cửa sổ, mắt lơ đãng nhìn về hướng nội thành mà mang trong lòng bao nỗi niềm khó tả. Nghĩ lại sự việc ban chiều, nàng càng thấy xốn xang nhiều mối tơ vò. Là thân phận con gái, tất nhiên nàng rất tức giận vị tiểu vương gia kia đã làm nhục nàng trước đám đông. Hơn nữa chính gã đã làm bị thương cha nàng, khiến nàng càng thêm uất hận. Nhưng càng hận, thì hình bóng gã lại càng in sâu trong tâm trí của nàng, càng hận nàng càng thấy nhớ da diết bóng hình đó. Dù sao đó cũng là người con trai đầu tiên đã khám phá cơ thể nàng. Nàng đã nguyện rằng, chỉ có kẻ đầu tiên đụng chạm đến người nàng mới có thể là hôn phu của nàng. Không ngờ cái người đầu tiên ấy lại là một kẻ ngoại bang, tâm địa ác độc như vậy, trở trêu ông trời khéo sắp đặt. Nàng đứng dậy với tay lấy cây đàn, đi đến chiếc bàn và bắt đầu dạo tấu một khúc phổ buồn...

Ngoài sân Mục Dịch đang ngồi uống rượu cũng đang ngẫm lại các biến cố đã qua. Ngày hôm nay quả thật có quá nhiều điều bất ngờ xảy ra với lão.

Đầu tiên là thiếu niên họ Quách kia. Phảng phất một nét mặt thân quen, một khí phách cũng rất quen thuộc với lão. Mấy năm qua lão đổi tên đổi họ đi khắp nơi cũng là muốn tìm kiếm lại gia đình của người mang họ Quách. Lão mong muốn sao thiếu niên kia chính là gia quyến của người lão đang tìm kiếm.

Biến cố thứ hai là giọng nói trong chiếc kiệu. Sao mà nó giống giọng nói của người vợ năm xưa thế. Sau tai họa ập đến với gia đình cách nay mười mấy năm, thật sự chưa bao giờ lão nghĩ có cơ hội vợ và con trai lão còn sống. Dù luôn nhắc mình rằng đó là Vương phi Đại Kim, nhưng không hiểu sao trong đầu lão luôn vang vọng âm thanh của giọng nói của quá khứ.

Còn biến cố thứ ba, điều lo sợ nhất cuối cùng hình như cũng đã đến. Trong cơ thể lão đã bắt đầu có những ý nghĩ lệch lạc. Lúc đầu chỉ là thoáng qua, lão lắc đầu và nghĩ sang việc khác ngay, lão không cho phép mình có những ý nghĩ bệnh hoạn như vậy. Nhưng càng lúc thì những suy nghĩ lệch lạc và bệnh hoạn đó càng ào ào đổ về khiến lão càng mất kiểm soát. Cái cảm giác thèm muốn và hưng phấn hình như đang trỗi dậy trong người. Suốt bữa cơm chiều, ngồi cạnh Niệm Từ, ánh mắt của lão chỉ chăm chăm nhìn vào những nơi có da thịt mơn mớn vô

tình hờ hênh lộ ra của nàng. Lúc thì nhìn vào khuôn mặt khả ái, khi thì lướt qua cái cổ thanh cao, cũng đôi khi nó lại xoáy sâu vào cặp vú đang nhấp nhô phập phồng dưới làn áo. Lão kinh hoàng với bản thân mình, vội vàng bỏ dở bữa cơm để tránh xa con gái, ra sân ngồi uống rượu. Lão biết khí độc đang bắt đầu phát tác. Từ sau khi vợ và con trai sắp sinh của lão gặp nạn mười tám năm trước, lão thường dùng rượu để giải khuây nỗi lòng. Còn hôm nay thì lão uống, uống thật say để ngủ, để gạt phăng đi cái hình ảnh cứ ngự trong đầu lão, hình ảnh của Mục Niệm Từ.

(Khốn nạn thân lão không biết rằng, không uống thì còn có cơ hội chế ngự ác tâm thâm khí đó, có rượu vào... thêm đứa con gái trong nhà... HAZZZ... lực bất tòng tâm).

Còn nhớ mười tám năm trước, gia đình có biến, thân lão bị trọng thương, vợ con ly tán. Lão được một gia đình nông dân tốt bụng cứu giúp. Vài năm sau, gia đình ân nhân lão gặp dịch bệnh mất hết, chỉ còn một đứa con gái mới hai tuổi là còn sống sót. Thương đứa bé và để trả ơn ân nhân, lão đã đem theo trên bước đường phiêu bạt của mình. Đặt tên là Niệm Từ theo họ Mục. Nuôi nấng, thương yêu như chính con mình đẻ ra. Càng lớn cô bé càng xinh đẹp, càng quyến rũ. Chứng kiến sự lớn khôn từng ngày của con gái, lão dạy võ, tìm thầy dạy chữ, làm thợ, tấu đàn cho cô bé. Lão thực sự là một người cha tốt.

Nhưng ngay giờ đây, lão lại có một cảm giác kỳ lạ với chính đứa con gái nuôi của mình. Tâm trí lão thực sự đã hoàn toàn bị chế ngự. Thực sự lão đã không thể kiểm soát được bản thân nữa rồi. Lão đã trở thành con người khác. Khúc côn thịt trong người lão đã lặng yên sau bao năm, nay lại biết kêu hãnh dựng đứng lên. Tệ hại hơn là... đạo sĩ Vương Xứ Nhất vốn chỉ biết một mà không biết hai về Cửu Âm Bạch Cốt Trảo. Nó còn có một tác hại ghê gớm vô cùng. Khi khí độc phát tác, nó sẽ xâm chiếm toàn bộ chân khí trong cơ thể người bình thường, tạo ra một luồng âm khí khác, phong tỏa mọi suy nghĩ và hành động của người bị trúng độc. Khiến nạn nhân ngay lúc đó sẽ trở thành một kẻ đại ác, thối tha, bệnh hoạn. Nó thay đổi tâm tính hoàn toàn một con người tại thời điểm đó. Chỉ sau khi được thỏa mãn, mới có thể trở lại là người bình thường. Thêm một đặc điểm, người trúng độc nếu không uống rượu hoặc không gần gũi với nữ nhân, thì hoàn toàn có cơ may tự chế ngự được bản thân tùy theo nội lực thâm hậu đã tập luyện. Ngược lại nếu như chỉ cần tiếp xúc với một trong hai điều trên, chất độc sẽ có điều kiện phác tác mạnh hơn, số lần phác tác cũng sẽ tăng dần lên dẫn đến vô phương kiểm soát. Bất hạnh thay cho lão... rượu và nữ nhân, cả hai điều này lão đều đang có....

Lúc này lão đang miên man trong những mớ hỗn độn và bệnh hoạn vừa hiện ra do tác động của chất độc. Trong nhà vắng ra tiếng đàn với một giai điệu êm ái dịu dàng. Lão biết rõ là do Niệm Từ dạo tấu. Đứa con gái ngoan này không uống công nuôi nấng bao năm của lão. Chăm, kỳ, thi, họa, võ công tất cả đều tinh thông. Thật rón rén, lão lò dò bước đến bên hông nhà. Dáo dác nhìn xung quanh như sợ có ai bắt gặp, rồi khom người nhìn qua khe hở của tấm vách gỗ.

Trong nhà ánh sáng từ chén đèn dầu hiện rõ hình dáng Niệm Từ đang ngồi đó thong thả đánh đàn. Tim lão đập thật nhanh, hồi hộp ngấm nhìn thật kỹ đứa con gái yêu bằng một đôi mắt khát khao thèm muốn. Đúng là lão đang sở hữu một tuyệt phẩm mà bấy lâu lão đành bỏ phí. Khuôn mặt thanh tú, cân đối, mày ngài mắt phượng. Chiếc mũi nhỏ nhắn thẳng tắp. Cái miệng chúm chím với bờ môi đỏ mọng dù nàng không hề trang điểm. Cái cổ trắng ngần, cao thon thả ngự trên đôi bờ vai yêu kiều. Đôi bàn tay với những ngón tay mềm mại thon gọn. Ít ai nghĩ được đôi bàn tay ấy là của một cô gái có võ nghệ cũng tầm đáng nề.

Ở nhà Niệm Từ chỉ khoác một chiếc áo ngoài màu trắng, vắt chéo hai vạt áo và giữ lại bằng sợi dây buộc ngang lưng, bên trong nàng thật sự trống trơn, nàng hoàn toàn không hề mặc áo yếm. Thật ra bấy lâu nay nàng luôn ăn mặc hở hang như vậy khi ở nhà vì chỉ có nàng và cha. Còn bản thân Mục Dịch cũng chưa bao giờ chú ý đến điều hờ hênh được coi là đặc ân cứ diễn ra hằng ngày bên cạnh lão. Chỉ đến hôm nay, khi cái con thú hoang trong người lão bị đánh thức dậy, lão mới thấy cuộc đời nếu không tận hưởng được đứa con này thì khi xuống địa ngục, chắc chắn sẽ bị đám âm binh quỷ sứ cắt phén mất của quý bỏ vô vạc dầu.

Lão tiếp tục nhìn trộm nàng qua khe hở. Cái cảm giác rình mò thân thể của đứa con gái nuôi mới lớn càng làm cho lão cảm thấy vừa kích thích, vừa hồi hộp lại vừa sung sướng. Thi thoảng từng cử động đôi cánh tay của nàng lướt trên dây đàn làm hai bên vạt áo chùng xuống và tuột sang hai bên vai, lồ lộ thấp thoáng nét căng tròn, trắng phớt của đôi bầu vú thiên thần. Cơ thể lão như căng cứng, khí huyết trong người trỗi dậy bừng bừng. Trước mắt lão giờ đây nhìn rõ mồn một từng sự rung rinh nhẹ nhàng của cặp vú yêu kiều. Lão đưa tay xuống dưới bụng, nhẹ nhàng sờ lỏng chiếc đai lưng và đưa tay vào trong quần nắm lấy con cặc đã cứng cứng ngắc từ bao giờ. Vừa bắt đầu từ từ sục, lão vừa nhìn thân thể Niệm Từ, miệng thì xuýt xoa thì thầm trong hơi thở:

- “Ồi... sao ta lại không để ý gì cả chứ. Con bé đã mười bảy rồi... Ui... tổ tông mấy đời của ta ơi... Vú nó phát triển từ lúc nào vậy... Ui...sss... sao mà nó trắng quá... mịn màng quá... con gái ơi... Ôi...sịt... sao vú con tròn

căng và gọi dục quá... ôi... ta thèm muốn con... khao khát... khao khát được bú vú con... bảo bối của ta ơi...”.

Vừa xuýt xoa tự thì thầm với bản thân, lão vừa sục cặc nhanh dần. Lão cảm ơn thể lực ma quỷ nào đã ban cho lão tuyệt phẩm thể kia. Lão thấy không có gì sướng hơn khi đang có trong tay một đứa con gái trẻ trung, trinh trắng, tươi ngon mơn mớn như vậy. Nó đang ngồi đó, ngay trước mắt lão. Nó là của lão, chỉ là của lão mà thôi. Lão muốn từ nay trở đi, đứa con gái ngoan này sẽ trở thành người phục vụ không giới hạn cho mọi nhu cầu tình dục của lão. Lão sẽ thưởng thức con bé, chiếm đoạt con bé, hãm hiếp con bé, dày vò cơ thể con bé, làm cho thân thể nó rã rời, rũ rượi, tơi tả. Lão đã cực khổ nuôi nó bao năm, giờ lão phải hưởng nó...

Đứng bên ngoài, càng nghĩ lão sục càng nhanh...

Trong nhà, Niệm Từ vẫn không hề hay biết cha nuôi đang nhìn trộm cơ thể hở hang của mình và thủ dâm. Nàng vẫn say sưa đàn...

Bên ngoài, lão vẫn say mê ngấm, say mê sục càng lúc càng nhanh...

Bên trong đoạn nhạc cũng đang đến lúc tiết tấu nhanh dần hơn...

Bên ngoài, mắt tròn, đỏ ngầu, quần đã tụt ngang đầu gối, lão vẫn sục điên cuồng...

Bên trong, đoạn nhạc đã đến lúc cao trào, tay nàng lướt càng lúc càng nhanh qua lại, lên xuống trên dây đàn... hai vai áo nàng tuột xuống. Ôi... qur thần ơi... gần như toàn bộ bầu vú đã phơi bày...

Bên ngoài, lão như mê mẩn, hoa mắt, choáng váng với cặp vú rạn ngời của con gái... càng sục điên loạn...

Bên trong, nốt nhạc cuối cùng vang lên và kết thúc...

Bên ngoài, những tiếng “Hự... hự...” phát ra từ cổ họng lão... tình trùng tuôn xối xả, bắn tất cả vào tấm vách gỗ, bắn mạnh đến nỗi phát ra tiếng kêu “lụp... bụp”.

Niệm Từ chợt nghe thấy tiếng động, hoảng hốt nghĩ cha bị làm sao ngoài sân, kéo vôi hai vai áo lên chạy ra.

Niệm Từ thấy lão đang ngồi thụp dưới đất, đã kịp kéo quần lên. Nàng đỡ

cha dậy nói:

- Cha... cha uống ít thôi chứ.

- Ờ...uhm...

Lão ừ à mà đôi mắt như si dại cuốn lấy Niệm Từ.

- Cha, để con dìu cha vô nghỉ.

Mục Dịch hơi thở dồn dập, mắt bỗng hóa đỏ ngầu, miệng lắp bắp:

- Niệm Từ, ta... ta ngồi đây thêm một lát. Con đi nghỉ trước đi, ta sẽ ngủ sau.

Niệm Từ thấy cha nuôi hôm nay rất lạ, nhưng lão đã bảo như vậy và vốn chưa bao giờ cãi cha một lời, nàng vâng nhỏ rồi quay bước vào trong nhà. Lão muốn nàng biến thật nhanh để có thể dứt ngay khỏi tâm ma. Nhưng ai ngờ được, do rượu trong người vẫn còn, âm khí kết hợp vẫn đang làm chủ tâm trí lão.

Số mệnh thật khéo sắp đặt để điều kiện cuối cùng xuất hiện luôn ngay lúc này. Ma quỷ xui khiến thế nào, khi quay người bước trở vô, cử động của nàng tuy rất nhẹ nhàng, nhưng vô tình làm cho cái vạt áo khế bung mở rộng thêm chút nữa, cả một bên vú trắng tròn với cái đầu vú đỏ hồng mẫm mĩm xuất lộ nguyên vẹn, chỉ cách ánh mắt lão một tầm tay...

Nhìn xoáy vào bầu vú thần thánh đó, như có một luồng điện chạy rần trong người. Tuy vừa mới bần tinh xối xả. Nhưng lão chợt thấy sinh lực lại tràn đầy. Thú tính trỗi dậy cực điểm. Lão đứng phắt dậy ôm chầm lấy cô con gái mỹ miều từ phía sau. Cơ thể nhỏ bé của nàng gọn lỏn trong thân hình hộ pháp của lão. Rất nhanh và dứt khoát, hai bàn tay to lớn thô ráp đã luồn vào trong áo bóp luồn đôi vú thần tiên.

- Ối... cha ơi... - Niệm Từ hốt hoảng kêu lên.

- Ta đây... con gái bé bỏng – vừa thì thầm trả lời vào tai nàng, hai bàn tay lão vừa xiết mạnh hơn cặp vú của nàng.

- Cha... làm gì... vậy... tại... sao..?

Nước mắt tuôn trào. Nàng có cảm giác như không thể thở nổi, đồng thời cố vặn người để thoát khỏi vòng tay lão.

Chỉ bằng một động tác dứt khoát, lão giật đứt phăng sợi dây buộc áo, đồng thời tuột luôn cái áo của Niệm Từ rơi xuống đất. Vẫn trong tư thế bị cha ôm từ phía sau, nhưng giờ đây nửa người trên của nàng đã bị lột trần. Đôi bàn tay to lớn tham lam của lão sờ soạng loạn xạ khắp phần trên của thân thể ngọc ngà. Xoa từ cái bụng phẳng lì, vuốt ngược hai bên sườn đến vú, nhào nặn, xoa bóp đôi vú căng mẩy theo đủ hình thù. Đôi khi, lại dùng ngón khảy khảy lên hai cái đầu vú, khiến cho nó lồi lên nhọn hoắc, săn cứng lại, hai quầng vú hồng tươi trong chốc lát đã cương lên căng mọng. Lão gần như phát điên lên với sự thật mà lão đang được hưởng. Sự thật là lão đang chiếm đoạt lấy sự trinh trắng của Niệm Từ.

Với Niệm Từ, nàng đang trong tình trạng bối rối và hỗn loạn hết cỡ. Nàng không biết phải làm thế nào. Theo lời của đạo sĩ Vương Xứ Nhất nói lúc chiều, nàng biết chất độc đã phát tác. Nàng chỉ không nghĩ rằng nó lại nhanh như vậy. Nàng lại càng không nghĩ rằng mình sẽ là người được chọn để giải phóng tinh khí của cha. Nàng cứ tưởng rằng khi lên cơn cha sẽ chạy đến thanh lâu. Nàng đâu hề biết rằng giờ đây tâm tính của cha đã bị thay đổi. Cha nàng đã bị chế ngự, đã trở thành tên đại dâm tặc mất hết tính người.

Nước mắt nàng rơi trong bất lực. Niệm Từ còn dự định rằng sáng mai lên đường sớm để đi tìm Nhất Đẳng Đại Sư. Trước giờ đối với nàng, đây là người cha rất tốt, người đã nuôi nấng nàng từ nhỏ, người đã dạy dỗ cho nàng bao điều hay dở trong cuộc đời. Mới đây thôi, người cha này còn lập đài tỷ võ để kiếm cho nàng một bậc phu quân tài giỏi. Vậy mà bây giờ... Nàng vừa lo sợ, vừa cảm thấy thương và lo cho cha. Nàng hoàn toàn hiểu, nếu cha không được đáp ứng, thì các mạch máu sẽ vỡ và lão sẽ chết ngay tức khắc. Nhưng nếu chịu ý cha, tình cha con sau này rồi sẽ ra sao...? Mà cứ chịu theo thì cũng đến lúc cha sẽ lao lực mà chết. Cái kết cục đó nàng hoàn toàn không muốn chút nào... Trong nàng hàng loạt ý niệm đang đảo lộn khiến nàng càng mất phương hướng... Giờ thì nàng đã hiểu vì sao mà Vương Xứ Nhất bảo nàng nên đi tìm vị Đại Sư kia một mình.

Mục Dịch lúc này đây đã trở nên hung hăng quá mức, lão ôm nàng ép chặt hông nàng vào đùi. Tay lão hoạt động càng mạnh động hơn, không còn là xoa bóp bình thường nữa, mà là bấu, day, miết, nghiền, dầy vò đôi vú Niệm Từ mạnh bạo hết sức có thể. Niệm Từ càng quằn quại, lão càng thêm kích thích. Toàn thân nàng cọ sát hoàn toàn với thân thể của lão. Chưa thấy đã, lão vẫn một tay ôm ghì nàng, một tay tự xé toang hết quần áo của mình. Một lão hán gần sáu mươi, trần truồng, gân guốc, cơ bắp... cuốn lấy một cơ thể nhỏ bé, mềm mại, quằn quại trong tay. Sự

tiếp xúc trực tiếp của da thịt với thịt da làm cho lão thêm kích thích, điên loạn. Lão gầm lên:

- G...rừ.... Sướng.....!

Niệm Từ thì vẫn cố giả dụa, nhưng lại sợ làm cha đau, nên không dám mạnh tay. Chính vì vậy mà khiến lão có cảm giác như đang được con gái vuốt ve, mơn trớn. Đầu óc lão như đang ở trên mây.

Niệm từ thở hổn hển nói với lão:

- Cha... con xin cha... để... để... con đưa cha... cha đến... thanh... thanh lâu...

Lão cúi xuống le lưỡi quét vòng quanh tai nàng, rồi liếm xuống tới cái cổ thanh cao. Nước bọt lão tiết ra rất nhiều, sì sà... sì sụp..., liếm tới đâu là ướt át, nhều nhão tới đó. Vừa liếm lão vừa thì thảo vào tai nàng:

- Tại sao... sao lại thanh lâu, có con ở đây... đủ rồi. Con là của ta mà...

Niệm Từ không thể tin vào tai mình nữa, nàng vừa nghe những gì vậy... nàng tròn mắt nói:

- Cha... sao...sao như vậy được. Cha còn mong... mong... muốn con lấy chồng mà...

Vẫn tham lam liếm khắp vùng mặt và cổ nàng, lão trả lời khả ố:

- Khả... khả... lấy chồng...? Không đời nào đâu, đó là quyết định sai lầm. Tại sao chứ? Ta thì bao năm không được chịch ai. Nuôi dưỡng được đứa con ngon lành như vậy, sao lại để kẻ khác hưởng chứ...

Nàng tuyệt vọng nức nở:

- Cha... cha nói... gì vậy... sao lại nói những điều đó... cha bị sao vậy?

Như con mãnh thú, lão bóp vú nàng thật mạnh:

- Có gì không nói được chứ... Bị gì chứ... Ta bị điên... ta điên vì tấm thân trần truồng của con... ôi... da thịt con thơm quá... cặp vú con ngon quá... Con là bảo bối của ta, con thuộc về ta... ta phải hưởng thụ con, phải chịch con... yên nào... con cũng phải nghĩ nên báo đáp lại công lao dưỡng dục của ta đi thôi... khả... khả... yên nào...

Vừa nói thều thào vào tai nàng, một tay lão lúc này đã luồn vào trong quần nàng. Lão bắt đầu vuốt ve trơn trượt cái lồn mềm mại, trinh trắng. Ngón tay lão xâm chiếm dần dần vào con đường hẻm đã bắt đầu trở nên ẩm ướt. Nàng cong người lại, quần quai dưới sự nhột nhạt mới lạ này. Các giác quan hình như đang đem đến cho nàng một cảm xúc khác, đối lập với phản ứng ban đầu của nàng.

- Cha... cha... con... ưmmm... đừng cha... cố chịu đựng đi... cha... ưmmm... mai con... con... và cha sẽ đi... đi... tìm Nhất... Nhất... Đăng Đại... Đại... Ưmmm...

Nàng gần như không thể thở nổi nữa.

Mục Dịch vẫn liên tục tấn công, kích thích các giác quan của nàng.

Miệng thì liên tục nói những lời khả ố:

- Tìm ai nữa... cha có con được rồi... ôi con gái... tiểu nha đầu của ta... ta yêu con... ta thèm muốn con... ta nuôi con lớn từng này... cặp vú tuyệt đẹp này là của ta... cái lỗ lồn trinh trắng này là của ta... ôi... tại sao bao lâu nay ta không thưởng thức nó chứ... nào... vô đây ta sẽ cho con tận hưởng thế nào là khoái lạc trần gian... tiểu nha đầu của ta ơi...

Lão liền tức thì xốc nàng lên vai đưa thẳng nàng vào trong nhà. Thân hình lão thì cao to, nàng thì nhỏ bé. Thế nên lão vác nàng trên vai mà cứ nhẹ nhàng như đang quai một túi đồ vậy. Nàng có giãy dụa cách mấy cũng không thoát được gọng kiềm cứng chắc của cánh tay.

Vào đến trong nhà, lão vật ngửa nàng ngay ra giường. Chỉ cần một tay, lão cũng đã khóa cứng cả hai cổ tay nhỏ nhắn của nàng kéo ngược lên đầu. Hai tay bị kéo ngược lên đầu khiến cho hai cái vú của nàng ưỡn căng lên, kêu gọi, mời chào. "U...oa..." một tiếng. Lão liền cúi xuống ngoạm lấy một bên vú mút sì sụp. Ông trời ơi, lão cảm thấy tê dại cả người. Vú con gái mới lớn tươi mơn mớn như chiếc lá non xanh, săn chắc vừa đủ, nhưng cũng đàn hồi, mềm mại vừa đủ. Một mùi thơm da thịt trinh non xông thẳng vào mũi lão. Lão hít hà khắp cả hai bên vú, trắng hếu, non tơ... Tổ tiên của lão ơi... sao lại thế này... Đã mười tám năm rồi, lão chưa một lần được ngậm trong mồm để bú mút một cái vú nào. Nay ma quỷ ác thần thật không phụ lão, đem đến cho lão nguyên một cặp trinh non.

Lão vẫn tham lam "sì sụp" cả hai bên vú. Hết bên này lại bên kia. Mút thật sâu nếm vú vào trong mồm. Niệm Từ quần quai thân thể mê mẩn. Từ lúc ban đầu là phản kháng, nàng đã hòa hợp từ lúc nào. Nàng cảm thấy

toàn thân nóng ran lên như đang đòi hỏi một cái gì đó rất mơ hồ. Đôi tay của nàng cũng đã được giải phóng. Bất ngờ đôi tay ấy choàng xuống ôm lấy đầu lão lôi từ dưới ngực lên, áp đôi môi xinh xắn vào thẳng cái miệng của lão. Cái miệng lão thật thối, nhưng với nàng lúc này đã không còn quan trọng. Nàng chủ động mút lấy từng bụm nước dãi trong mồm lão vào miệng mình. Lưỡi nàng xoắn lấy lưỡi lão đầy mê mị.

Mục Dịch thật như đang ngự trên chốn bồng lai. Tâm thần mê mị ngây ngất. Tay lão đưa xuống tuột luôn cái quần của nàng ra. Không khó khăn ngón tay đã tìm đến ngay được vị trí có cục thịt bé bé nằm bên trong mép trên của khe l.ồn khều nhẹ nhẹ. Nàng điên đảo oằn cứng cơ thể đón nhận cái khều đó. Miệng nàng há rộng ra như đang táp lấy càng nhiều không khí càng tốt. Lão rời khỏi môi nàng, lùa lưỡi xuống cổ, liếm dọc thẳng xuống trở lại cặp vú. Lưỡi lão đá liên tục lên đầu vú. Nó săn cứng lại, nổi lên trên quần vú nhọn hoắt càng thêm gợi dục. Niệm Từ đã hoàn toàn bị khuất phục. Tiếng hỗn hển đang hòa dần hòa với hơi thở của lão. Lão hiểu đã đến lúc hái hoa. Lão hỏi:

- Tiểu nha đầu... thấy sướng không? Cha chịch con nhé?

- Ưmmm... Có... con sướng.

Nàng có biết chịch là cái gì đâu. Lúc này chỉ là cơn mê ngây ngất trả lời.

Lão mỉm cười, khẽ tách hai chân nàng sang hai bên. Rồi ngồi dậy, quỳ ngay giữa hai chân nàng. Từ trên cao nhìn xuống, con cặc gân guốc của lão thật quá khổ so với cái cửa hang này. Nhưng lão thích vậy. Một tay nắm con cặc. Một tay giữ eo thon của nàng. Lão miết miết đầu cặc lên xuống theo chiều dọc của hang. Nàng nhắm nghiền mắt mê mị. Lão khẽ ước lượng, với chiều dài khúc thịt này, khi cắm lút cán, đầu con cặc chắc phải lên tới tận lỗ rốn bé bé xinh xinh kia. Thầm nghĩ, lão cười khả ố... và... "PHẬP...". Một cú cắm thật mạnh, chính xác, ngập cả phân nửa con cặc vào tận bên trong lỗ l.ồn, chạt cứng và ẩm ướt.

- Á... á... – Nàng thét lên trong đau đớn.

- Gr..ừ..... – Lão gằm lên trong sung sướng.

Tiếng gằm và tiếng thét vang dội khắp cả căn nhà hoang vắng.

Theo phản xạ, nàng dùng hai tay đẩy lão ra vì đau. Nhưng không thể được. Cả hai tay lão đã giữ chặt eo nàng. Cả hai ngưng đọng tạm thời. Không ai cử động thêm nữa. Chỉ còn là hơi thở của hai người.

Lão nhìn xuống, hình ảnh nửa con cặc ngập sâu trong lồn nàng càng thêm kích động. Hai mép lồn bị nông chặt, căng ra y như người ta nhét quả táo to vào cái miệng nhỏ xíu vậy.

Chưa rút cán được, lão cười khẩy và nhẹ nhàng rút cặc ra. Chưa rút ra hết, lão lại khẽ đẩy vào nhẹ nhẹ... từ từ... từ từ đi vào... sâu hơn... sâu hơn... “BỤP...”, lão cảm giác vừa nghe được một âm thanh rất nhỏ không phải bằng tai, mà bằng chính sự rung cảm của đầu khắc khúc côn thịt...

- Á... áiiiiii. - Nàng thét lên lần thứ hai... có cảm giác như một cái gì đó đã mãi mãi không còn.

Lão sung sướng, thở “Phù..” một cái, Hoa Đã Rụng...

Lão hiểu cần phải kiên nhẫn thêm. Vẫn cứ nhẹ nhàng rút ra cắm vào như vậy, một tay lão đưa lên trên xoa bóp một bên vú nàng.

Cảm giác đau đớn ban đầu dần chuyển sang cảm giác thốn thốn. Hơi thở nàng dần dần điều hòa trở lại bởi sự nhẹ nhàng của lão. Được một lúc sau, cảm giác khác lạ dần xâm chiếm cơ thể, như là đang có gì đó càng lúc càng thôi thúc, mãnh liệt tuôn trào trong nàng. Giúp cho cảm giác thốn thốn chuyển nhanh sang trạng thái buồn buồn, nhột nhột, khiến nàng run rẩy toàn thân. Nàng thở hắt ra một cái thật mạnh. Bất giác khẽ nâng hông lên để đón nhận những cái nhồi càng lúc càng sâu bên trong nàng.

Ở trên, lão theo dõi cảm giác của nàng, lão cảm nhận được con cặc hình như đã được bôi trơn. Khi thấy nàng thở hắt ra... lão biết... đã đến lúc...

Rút khẽ cặc một lần nữa vừa đến đầu khắc, lần này không còn là cái đẩy nhẹ như trước. Bất ngờ, nhanh gọn, lão hẩy cái hông thật mạnh một cú trời giáng. Nguyên cả con cặc dài sọc, rút cán, mất hút tận bên trong. Chỉ còn nhìn thấy đám lông lùm xùm của lão tiếp giáp với vùng lông măng mỏng, tơ nhẹ của nàng. Một cơ thể trắng ngần tiếp xúc với một màu da nâu rậm nắng. Một lão hán gần sáu mươi đang phá trình đứa nhỏ mới mười bảy. Một người cha đang dẫn ngựa một đứa con gái nuôi bé bỏng ra mà chịch. Những điều kích động nhục dục nhất thế gian đang diễn ra tại nơi này.

- G...rừ.... Lão gào lên thống khoái.

“Ahhhh....” nàng kêu lên thật thanh thoát.

Không còn là tiếng thét đau đớn ban đầu, mà bây giờ là tiếng rên với

khoái cảm trào dâng. Nàng co rúm người lại. Hai chân quắp chặt hông lão, đầu ngửa hẳn ra sau, mắt nhắm chặt, miệng há to, hai tay bấu chặt vào cạnh giường, người oằn cong lên ép chặt vào hạ thể của lão như muốn cho khúc côn kia ấn vào sâu hơn nữa.

Lúc này lão đã không còn nhẹ nhàng nữa, lão chịch điên dại vào nàng. Mạnh mẽ, vũ bão, âm ỉ, chiếc giường lay động theo nhịp nắc chỉ như muốn sập đến nơi. Lão muốn phá tan nát cái hang động này ra. Vừa nắc “phành phạch... phành phạch”, vừa nhìn hình ảnh con cặc to dài, gân guốc kéo ra tận ngọn, đâm vào tận gốc, thiên thu bất tận... liên thanh... liên hoàn. Lão điên dại gào lên với nàng:

- Tiểu nha đầu... ta sướng... ta điên cuồng với ngươi mất rồi... ôi... ôi... ôi... của con chặt quá.. khít quá... nó siết cái của ta... ôi... ôi... ôi... ôi... ta nứng... ta thọc... ta chịch... ôi... ôi... ôi...

Lão nâng chân nàng lên cao, cứ mỗi tiếng “ôi... ôi”, là có một cú động trời giáng vào l.ồn nàng. Hai thân thể trần truồng va chạm vào nhau phát ra âm thanh “phạch... phạch”. Mồ hôi hai người đổ ra nhễ nhại, bóng lưng đầy dục vọng.

- Hự... ưm... hự... ưm... hự... ưm...

Mỗi lần bị động vào l.ồn, miệng nàng lại phát ra tiếng rên như đang hòa âm với lão. Cả cơ thể nàng chuyển động tung tẩy theo từng nhịp nắc. Nàng lần đầu tiên bị chịch, lại là bị chính người cha nuôi chịch, và cũng là lần đầu tiên biết được bông lai tiên cảnh. Nàng mê mẩn, ngây ngất, điên dại, rữ rượi và khao khát. Nàng chưa biết khẩu dâm như cha nuôi, chỉ biết nằm đó, banh chân ra rên rĩ và tận hưởng.

Lão thì cũng chẳng mong gì hơn, gào thét, gầm gừ, nắc càng lúc càng điên cuồng trên thân thể nàng. Lão nhìn nàng quằn quại mà càng thêm hứng khởi. Càng mạnh bạo, càng nhanh hơn. Nàng bên dưới, hai chân dang rộng đón nhận. Mỗi cú đẩy của cha, nàng như muốn chết đi một lần. Nàng cảm giác như có những cục gù nhỏ nhỏ nào đó trên khúc thịt của cha cứ cạ cạ lên miếng thịt trong đường hẻm của nàng, làm cho nàng đi đến tận cùng của mê mẩn ngây ngất. Hai thân thể một trắng tinh nhỏ xíu bên dưới, một rậm nâu rần chắc bên trên va vào nhau điên dại. Lão nắc càng nhanh, nàng ở dưới càng quằn quại. Lão cứ nhìn chăm chặp vào cặp vú nàng lúc này lúc lắc điên cuồng lên xuống theo nhịp đẩy của lão, đầu vú nhon hoắc, quầng vú căng phồng như muốn xịt sữa. Lão nâng hông nàng cao lên, đập nhanh hơn nữa, vũ bão hơn nữa. Cặp vú vẫn cứ rung lắc bần bật điên dại. Càng

nhìn, càng nắc điên cuồng. Càng nhìn, cơ thể lão nóng lên như có lửa. Rồi thì... một luồng điện chạy dọc suốt sống lưng, lan tỏa ra khắp người. Lão gầm lên:

- Tiểu nha đầu... ta... ta... phóng tinh... đây... ta... ôi.... ta sướngggg....

Lão gầm lên “Sướng...” cũng là lúc lão ghì chặt lấy hông nàng ép chặt vào lão. Không còn rút ra nữa mà cứ ấn vào từng cơn... từng cơn, như muốn chọc thủng cả ổ bụng nàng. Lão không biết đầu cặc giờ đây đang sâu tới đâu, cứ thế mà phóng ào ào tinh khí vào tận thăm thăm hang ổ trong nàng.

Niệm Từ ngay thời khắc đó cũng thấy thật diệu kỳ, trong nàng cũng có một luồng điện chạy qua, lan tỏa cơn mê đến từng vùng da thịt, từng lỗ chân lông. Hai chân quặp hông cha chặt hơn. Răng nghiến chặt, hai bàn tay bấu mạnh vào hai cánh tay lão, mắt nhắm nghiền, cả cơ thể nàng bắt đầu co giật... co giật, hông nàng rướn cao lên ép dính chặt vào giữa hai chân cha. Nàng cảm nhận được như có một dòng suối nguồn vô tận trong nàng đang tuôn chảy thoát trào, hòa quyện với dòng khí bắn ra từ khúc côn thịt của cha. Nàng rên lên những âm thanh cuối cùng trong niềm sung sướng vô tận.

Mục Dịch đổ rạp lên người nàng. Niệm Từ choàng hai tay dịu dàng ôm lấy lưng lão. Hai người cứ để như vậy mà tận hưởng những cái rung rung, giật giật nhẹ nhẹ cuối cùng của hai cơ thể. Môi chạm môi, lưỡi cuốn lưỡi hôn hít nhau như để tận hưởng hết những gì còn sót lại của cơn sóng tình điên loạn...

Một lúc sau, lão nghiêng người lăn sang một bên, kéo tấm thân nhỏ bé trần truồng trắng tinh bên cạnh ôm gọn vào lòng. Cả hai ôm nhau ngủ vui trong cơn mê thỏa mãn.

... Không gian tĩnh lặng, tiếng côn trùng rả rích trong đêm thanh vắng. Căn nhà gỗ phía tây thành chìm trong màn đêm u tịch. Chỉ còn ánh trăng chiếu qua khung cửa sổ, hắt ánh vàng lên chiếc giường, nơi có hai tấm thân trần truồng ôm lấy nhau ngủ vui.

Một tiếng “két...” vang lên, cánh cửa ra vào mở ra. Hai bóng người rón rén bước vô phòng, tiến dần đến bên chiếc giường. Họ đứng đó lặng ngắm những đường cong huyền diệu của cô gái. Ánh trăng phản chiếu làm cho làn da nàng thêm sáng rực cả căn phòng. Một người có cái đầu trọc vùi vàng tụt quần ra, leo thẳng lên giường, bò về phía cô gái. Người kia vùi vàng lúi húi lại, giọng nói rít qua kẽ răng:

- Người muốn chết à. Đây là nữ nhân của Tiểu vương gia đấy.

- Bành huynh à. Ta thực không chịu nổi đâu. Đại huynh xem kìa, tìm đâu ra một tiểu mỹ nhân như vậy chứ?

- Suyt... Ăn bậy được chứ không được nói bậy. Mất đầu bây giờ. Người phải bình tĩnh. Cứ theo lệnh của Tiểu vương gia. Bắt người về trước đã. Rồi thì kiểu gì mà không đến lượt chúng ta.

Nam tử trên giường chợt mở mắt, quát lớn:

- Ai...?

Cô gái cũng bừng tỉnh dậy. Chính là hai cha con họ Mục. Họ định vùng dậy nhưng không kịp nữa rồi. Hai bóng người nhanh hơn điểm trúng huyết khiến hai cha con bất động hoàn toàn trên giường.

Thì ra hai bóng người đó là thủ hạ của gã Tiểu vương gia hồi chiều. Một tên chính là Bành Liên Hồ, còn tên đầu trọc kia là tên sư hổ mang Tây Tạng Linh Trí thượng nhân. Theo lệnh của chủ nhân, bọn họ theo dõi hai cha con và đợi đến đêm bắt về Vương phủ.

Cha con họ Mục không thể ngờ rằng mọi hành động loạn luân của họ đều được hai tên này mục kích hết. Bọn chúng đứng bên ngoài chứng kiến cuộc làm tình với một sự kích thích cao độ. Nhìn cô gái bị chịch mà chúng tưởng tượng là chúng đang được chịch. Rồi giờ đây, nhìn cảnh cô gái bị điểm huyết nằm im trên giường. Linh Trí thượng nhân cảm lòng không nổi. Chiếc quần đã tụt ngang đầu gối từ lúc nãy, ngạo nghễ một con cặc cứng ngắc chìa thẳng lên trời. Hắn nói:

- Bành huynh, một lần thôi... Huynh không nói, ta không nói, tiểu vương gia sao mà biết.

Bành Liên Hồ đánh vào cái đầu trọc lóc một cái, gằn giọng:

- Hòa thượng thôi... ta không nói, ngươi không nói. Hai cha con họ cam chắc. Hay là ngươi định làm xong rồi giết đi, đem hai cái xác về phục mệnh. Người có mấy cái đầu vậy? Đem hai cái bao ra đây.

Tên hòa thượng xoa chỗ bị đánh, gật gù nhăn nhó thầm nhận mình ngu. Hắn kéo quần lên, rồi lôi hai cái bao có sẵn trong tay nài mở miệng bao ra.

Bành Liên Hồ lấy hai sợi dây, trói nghiêng hai cha con họ Mục lại. Trước tiên hắn bỏ Mục Dịch vào một bao cột lại. Quay lại giường, hắn vác Mục Niệm Từ xuống để cho vào bao thứ hai.

Khi vác Niệm Từ trên vai, tay hắn cũng tranh thủ vuốt ve những nơi tiên cảnh trên cơ thể nàng, cặc hắn cũng ngang ngược đội đứng cứng ngắc trong lớp quần. Thật ra, Bành Liên Hồ cũng là một tên đại dâm tặc.

Chưa một cô gái nào qua tay hắn mà không thân tàn xác xơ. Con gái nhà lành rất nhiều cô đã bị hắn hiếp cho tới chết mới thôi. Nhìn ngắm Niệm Từ bấy lâu, hắn cũng ước ao được hiếp nàng liên tục bảy ngày bảy đêm, hiếp cho đến khi nào sức lực nàng cạn kiệt. Nhưng là một tướng cướp tung hoành khắp một dải Hà Bắc Sơn Tây, cầm đầu một đám lâu la vài trăm tên, hắn cũng biết cái gì nên và cái gì không nên làm. Nếu chỉ vì được sung sướng một lần để rồi chết, giao dịch không có lợi kiểu này không bao giờ hắn đánh đổi. Không phải hắn sợ võ công của tiểu vương gia. Mà hắn sợ cái vương triều Đại Kim. Cái vương triều đang đem đến rất nhiều lợi ích cho băng đảng của hắn. Vì vậy hắn đành nuốt cái ham muốn dục vọng vào trong, nhưng trong lòng vẫn mang niềm hy vọng có cơ hội một lần hành hạ tấm thân ngọc ngà này.

Xong xuôi, cả hai bóng người vác trên vai hai cái bao to, phi thân qua hàng rào, thẳng tiến về hướng vương phủ.

Bình minh ló dạng trên nóc những ngôi nhà ở thành Biện Kinh. Trong một khách điểm giữa phố chợ đông đúc, Vương đạo sĩ và Quách Tĩnh đang đàm đạo cùng nhau.

Vương Xứ Nhất nói:

- Ta thấy căn cơ của ngươi không kém, tại sao đánh không lại tên tiểu vương gia kia?

Quách Tĩnh không biết trả lời thế nào, chỉ cười ngượng nghịu. Vương Xứ Nhất nói:

- Sư phụ của ngươi là ai?

Quách Tĩnh ngày trước từng vâng lệnh đóng vai Doãn Chí Bình để lừa Mai Siêu Phong trên đỉnh dốc núi dựng đứng, biết trong các sư đệ của Mã Ngọc có một người tên Vương Xứ Nhất, lúc ấy không hề giấu giếm, bèn kể qua việc Giang Nam lục quái và Mã Ngọc truyền thụ công phu cho y. Vương Xứ Nhất mừng rỡ nói:

- Đại sư ca đã dạy công phu cho ngươi rồi, hay lắm? Vậy thì ta còn lo lắng gì nữa?

Quách Tĩnh tròn mắt im lặng nhìn y, không hiểu y muốn nói gì. Vương Xứ Nhất nói:

- Gã tiểu vương gia Hoàn Nhan Khang gì đó vừa đánh nhau với ngươi là đồ đệ của Trường Xuân tử Khuru Xứ Cơ sư huynh ta, ngươi biết không?

Quách Tĩnh ngẩn người, ngạc nhiên nói:

- Đệ tử không biết vị tiểu vương gia ấy là đồ đệ của Khuru đạo trưởng nên thô lỗ mạo phạm, xin đạo trưởng tha tội.

Vương Xứ Nhất hô hô cười lớn, nói:

- Ngươi lòng dạ nghĩa hiệp, ta rất vui mừng, sao lại trách ngươi?

Rồi lập tức nghiêm mặt nói:

- Môn quy của phái Toàn Chân ta rất nghiêm. Đệ tử trong môn phái làm việc sai quấy, chỉ có xử phạt thật nặng, quyết không thiên vị. Tên tiểu vương gia này khinh bạc cường ngạo làm bậy, ta sẽ cùng Khuru sư huynh phạt y thật nặng.

Quách Tĩnh nói:

- Nếu y chịu kết hôn với vị Mục cô nương kia thì đạo trưởng tha y cũng được.

Vương Xứ Nhất lắc đầu không nói, thấy y có lòng nhân hậu, biết tha thứ cho người khác, lại càng vui vẻ, nghĩ thầm:

- "Khuru sư huynh trước nay ghét kẻ ác như kẻ thù, đối với người Kim càng căm ghét, tại sao lại nhận một vương gia công tử nước Kim làm đồ đệ nhỉ? Mà trong võ công của người này còn dùng cả thủ pháp quỷ dị ác độc của bàng môn tả đạo, nhất định là y còn có sư phụ khác".

Rồi nói với Quách Tĩnh:

- Khuru sư huynh hẹn gặp ta ở Yên Kinh. Nghe nói trước đây y có thu một đệ tử họ Dương, nói có hẹn rằng tháng tám tới đây sẽ đến Gia Hưng tỷ võ với đệ tử Giang Nam thất quái. Ra đó là người à!

Quách Tĩnh vâng lệnh sáu vị sư phụ, phải tới phủ Gia Hưng phía tây lộ Lưỡng Chiết trước giờ Ngọ ngày rằm tháng tám, còn như để làm gì thì thủy chung họ vẫn không nói rõ với y, giờ nghe vậy ngạc nhiên hỏi:

- Đạo trưởng, tỷ võ gì vậy?

Vương Xứ Nhất nhìn y rồi nói:

- Nếu sáu vị sư phụ của ngươi vẫn chưa nói rõ thì ta cũng không tiện nói thay.

Y từng nghe Khuru Xứ Cơ nói qua về nguyên thủy trước sau sự việc mười tám năm trước, đã nảy lòng kính phục Giang Nam lục quái. Y và Mã Ngọc cùng có suy nghĩ như nhau, nhưng chỉ vì y là sư đệ không tiện ra mặt khuyên Khuru Xứ Cơ nhường nhịn, hôm nay thấy con người Quách Tĩnh, trong lòng đã có sự yêu thích, thầm nghĩ cách làm sao giúp y một tay, nhưng lại không muốn làm thương tổn oai danh của Khuru sư ca.

Vương Xứ Nhất nói:

- Chúng ta đi thăm cha con Mục Dịch.

Hai người cùng đứng dậy bước ra khỏi khách điểm. Chợt thấy đã có mười mấy tên thân binh áo bạc đứng chờ sẵn ngoài đường khom lưng làm lễ, nói với Vương Xứ Nhất:

- Bọn tiểu nhân vâng lệnh tiểu chủ, mời đạo trưởng và Quách gia tới phủ ăn tiệc.

Nói xong dâng lên hai tấm thiệp màu đỏ, trên đề "Đệ tử Hoàn Nhan Khang kính lạy", tấm thiệp gởi Quách Tĩnh thì tự xưng là: "Đứa em chờ được dạy dỗ".

Chưa biết phải làm thế nào thì người đứng đầu bọn thân binh nói tiếp:

- Có một ít bánh trái làm quà, tiểu chủ nói mời đạo trưởng và Quách gia dùng. Hai vị cứ ở đây dùng tạm, đợi tiểu nhân đem kiệu tới rước.

Đám thân binh còn lại bưng hộp bước lên, mở nắp hộp ra, chỉ thấy trong mười hai cái hộp xếp đầy các loại bánh trái tươi ngon, mười phần tinh tế.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- “Hiền đệ Hoàng Dung thích ăn bánh trái thơm ngon, mình để dành cho y một ít”.

Vương Xứ Nhất không thích con người Hoàn Nhan Khang, đã định xua tay bảo bùng về, nhưng thấy Quách Tĩnh có vẻ rất vui mừng, mỉm cười nghĩ thầm:

- Đúng là bọn trẻ, vui đó quên đó, cũng khó trách được!

Rồi bảo đem cả vào quầy. Ngồi chờ một lúc thì thấy bọn thân binh áo bạc khiêng hai cái kiệu tới đón, tên đi đầu nói:

- Tiểu chủ đang trong vương phủ dốc lòng chờ đón, xin đạo gia và Quách gia tới ngay.

Vương Xứ Nhất gật đầu. Quách Tĩnh nói:

- Đạo trưởng, người chờ con một lát.

Rồi chạy trở vào, mở hộp bánh trái Hoàn Nhan Khang đưa tới biếu lấy ra mấy cái bánh, dùng khăn bọc kỹ lại cho vào bọc rồi chạy trở ra, cùng Vương Xứ Nhất lên kiệu.

Tới vương phủ. Quách Tĩnh thấy hai bên phía trước cánh cửa lớn sơn đỏ có hai ngọn cờ cao vút, hai con sư tử bằng ngọc thạch oai vệ ngồi hai bên, một dãy bậc thềm đá trắng dẫn thẳng tới tiền sảnh, khí phái rất hào hoa. Giữa cửa lớn có viết ba chữ đại tự màu vàng “Triệu vương phủ”.

Quách Tĩnh biết Triệu vương chính là Lục vương tử Hoàn Nhan Hồng Liệt của nước Đại Kim, bất giác trong lòng rung động:

- Té ra vị tiểu vương gia kia chính là con trai Hoàn Nhan Hồng Liệt!

Chợt nghe tiếng đàn sáo rộn rã, tiểu vương gia Hoàn Nhan Khang đang rào bước ra đón, có sáu bảy người theo sau. Y mắt xanh mũi sưng, vẫn còn dấu vết của trận đánh nhau hôm qua. Quách Tĩnh cũng mắt trái sưng vù, khóe miệng tét một miếng lớn, trán và má phải bầm đen. Hai người đều tự biết mình khó coi, bất giác nhìn nhau phì cười.

Hoàn Nhan Khang mời hai ngồi vào ghế, nói:

- Đạo trưởng và Quách huynh quang lâm, thật là ba sinh có phúc.

Mọi người cùng yên vị ngồi xuống. Hoàn Nhan Khang khẽ vỗ tay hai tiếng, bọn người hầu liền bày tiệc ra. Hoàn Nhan Khang vẽ mặt hân hoan, nhìn Vương Xứ Nhất. Rồi y chỉ đám người đứng xung quanh nói:

- Các vị này hôm qua Đạo trưởng đã gặp rồi, để ta giới thiệu lại. Vị này là Bành trại chủ Bành Liên Hồ.

Hai người cùng vái nhau một vái. Tiếp theo y chỉ vào một ông già mặt hồng tóc bạc nói:

- Vị này là Sâm tiên Lương Tử Ông Lương lão tiên bối ở núi Trường Bạch.

Lương Tử Ông chấp tay vái chào. Hoàn Nhan Khang tiếp tục:

- Vị hòa thượng này là Đại thủ ấn Linh Trí thượng nhân trong phái Mật tông ở Tây Tạng.

Chợt nghe một người the thé nói:

- Té ra Giang Nam thất quái được phái Toàn Chân giúp đỡ mới dám hoành hành không úy kỵ gì như vậy!

Vương Xứ Nhất quay qua nhìn người ấy, chỉ thấy y đầu trọc bóng loáng không có nửa sợi tóc, hai mắt đầy tia máu, tròng mắt lồi ra, tướng mạo rất kỳ dị, đột nhiên nhớ ra, nói:

- Các hạ chắc là Quỷ môn Long vương Sa lão tiên bối?

Người kia giận dữ nói:

- Phải, té ra ngươi còn biết tới ta.

Lập tức lấy vẻ mặt ôn hòa nói:

- Đại danh của Sa lão tiên bối, bản đạo trước nay vốn rất ngưỡng mộ.

Lão Quỷ môn Long vương này tên Sa Thông Thiên là sư phụ của bọn Hoàng Hà tứ quỷ. Võ công cao thâm khó lường, chỉ vì y tính tình nóng nảy hung bạo, lúc truyền thụ võ nghệ cứ động một tý là nổi giận ầm ầm, vì vậy một thân võ công tinh thâm mà bốn tên đệ tử là Hoàng Hà tứ quỷ chỉ học được không tới hai ba phần mười. Hoàng Hà tứ quỷ từng đánh

nhau một trận với Quách Tĩnh ở Mông Cổ không chiếm được chút thượng phong nào, khiến kẻ làm sư phụ như y vô cùng mất mặt với Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt. Triệu vương từ đó trở đi không hề coi trọng y. Y càng nghĩ càng tức, cũng không nghĩ tới việc thất lễ trước mặt mọi người, đột nhiên vươn tay tung chưởng đánh vào Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh lui mau lại hai bước nhảy ra khỏi bàn. Vương Xứ Nhất vung tay áo đạo bào lên đứng chắn trước mặt y.

Sa Thông Thiên tức giận nói:

- Được, đúng là người che chở cho thằng tiểu súc sinh này phải không?

Một chưởng định đánh tới trước ngực Vương Xứ Nhất.

Bất ngờ có người có người y phục toàn thân màu trắng, áo nhẹ đai lỏng, thần thái vô cùng tiêu sái, khoảng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, ngồi cạnh bên đưa tay lên ngăn lại.

Hoàn Nhan Khang cười chỉ tiếp vào người vừa ngăn cản nói:

- Vị này là Âu Dương công tử thiếu chủ núi Bạch Đà Côn Luân ở Tây Vực, đơn danh là Khắc.

Âu Dương Khắc chấp tay nói:

- Huynh đệ lẽ ra phải tới Yên Kinh sớm hơn vài ngày, nhưng vì trên đường gặp chút chuyện nhỏ bận bịu mất vài hôm, đến nỗi tới chậm, xin các vị tha lỗi.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Xin mời các vị vào tiệc. Vương đạo trưởng lần đầu tới đây, xin mời ngồi.

Vương Xứ Nhất khiêm nhượng không được, cuối cùng phải ngồi xuống trở lại. Rượu được ba tuần, Vương Xứ Nhất nói:

- Các vị đều là nhân vật có danh vọng lớn trong võ lâm, xin mọi người nói một câu công đạo, chuyện hai cha con họ Mục nên thu xếp thế nào?

Mọi người ánh mắt đều dồn vào mặt Hoàn Nhan Khang xem y đối đáp ra sao. Hoàn Nhan Khang rót một chén rượu đứng lên, hai tay đưa Vương Xứ Nhất, nói:

- Vãn bối kính đạo trưởng một chén trước, chuyện ấy đạo trưởng nói nên thu xếp thế nào thì vãn bối xin nhất nhất vâng lời.

Vương Xứ Nhất sững sốt, không ngờ y lại đáp ứng mau lẹ như vậy, lập tức nâng chén uống cạn một hơi, nói:

- Được! Chúng ta mời họ Mục kia tới bàn luôn tại đây cho xong.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Đúng là nên như thế. Vậy phiền Quách huynh đi mời giùm vị Mục gia kia tới đây được không?

Vương Xứ Nhất gật gật đầu.

Quách Tĩnh lập tức rời tiệc, ra khỏi vương phủ hướng tới căn nhà phía tây thành. Bước vào nhà không thấy bóng hai cha con họ đâu, ngay cả hành lý cũng đã dọn đi.

Liên vội trở về Triệu vương phủ. Hoàn Nhan Khang rời bàn ra đón, cười nói:

- Quách huynh vất vả quá. Vị Mục gia kia đâu?

Quách Tĩnh nói lại. Hoàn Nhan Khang thở dài nói:

- Ái chà, đây là ta có lỗi với họ rồi.

Rồi quay qua người hầu nói:

- Người mau mau mang nhiều người chia ra tìm khắp bốn phía, cốt làm sao mời được vị Mục gia kia về đây.

Tên người hầu vâng dạ đi ra. Lúc ấy thì chuyện đã thành không còn chứng cứ, Vương Xứ Nhất cũng không tiện nói gì nữa, nhưng trong lòng ngờ vực chột nghĩ ra:

- “Nếu muốn mời họ Mục tới đây thì chỉ cần sai một hai tên gia nhân là được, nhưng thằng tiểu tử này lại đòi Quách Tĩnh đi, rõ ràng là muốn y đích thân nhìn thấy cha con Mục gia đã không còn ở đó, để làm bằng chứng”.

Liền cười nhạt nói:

- Bất kể là ai giở trò huyền hư, sau này nhất định cũng sẽ rõ ràng thôi.

Sa Thông Thiên nói:

– Phái Toàn Chân oai chấn Nam Bắc, huynh đệ muốn thỉnh giáo đạo trưởng một việc.

Vương Xứ Nhất nói:

- Không dám, xin Sa tiên bối cứ nói.

Sa Thông Thiên nói:

- Bang Hoàng Hà và phái Toàn Chân trước nay không hề đụng chạm gì tới nhau, đúng không?

Vương Xứ Nhất nói:

- Quyết là không có.

Sa Thông Thiên cất giọng kỳ quái nói:

- Tốt quá, vậy ngươi cứ giao thằng tiểu tử kia cho ta.

Rồi vọt ra khỏi chỗ ngồi, vươn tay chụp vào cổ Quách Tĩnh.

Vương Xứ Nhất biết Quách Tĩnh không thể tránh khỏi cái chụp ấy, phen này nhất định phải bị thương, lập tức đưa tay xô nhẹ vào vai Quách Tĩnh một cái. Quách Tĩnh thân hình không tự chủ được tung ra khỏi ghế. Chỉ nghe chát một tiếng, năm ngón tay của Sa Thông Thiên chụp xuống, lưng ghế đã gãy lìa. Một phát trảo ấy, xé gỗ như đập hủ, quả là công phu lợi hại hiếm thấy trong võ lâm.

Sa Thông Thiên một trảo chụp không trúng, lớn tiếng quát:

- Ngươi nhất định che chở cho thằng tiểu tử này phải không?

Vương Xứ Nhất nói:

- Bần đạo đưa đứa nhỏ này vào Triệu vương phủ thì phải đưa y lành lặn trở ra. Nếu Sa huynh không tha y được thì chờ hôm khác tìm dịp y rủi ro,

nên chăng?

Âu Dương Khắc nói:

- Gã thiếu niên này đắc tội với Sa huynh thế nào, xin nói ra để mọi người bàn bạc liệu xử lý được không?

Lúc ấy liền nói:

- Ta có bốn gã đệ tử bất tài, theo Triệu vương gia đi Mông Cổ làm một việc lớn, đang sắp thành công thì lại bị thằng tiểu tử họ Quách kia nhảy vào phá đám làm hỏng chuyện, khiến Triệu vương gia vô cùng tức giận. Các vị nghĩ xem, ngay cả một gã tiểu tử mà chúng ta cũng không làm gì được thì Triệu vương gia mời chúng ta tới đây để nhàn nhã ăn cơm uống rượu chắc?

Y tuy tính tình nóng nảy nhưng cũng không phải là một gã vũ phu thô lỗ hồ đồ, nói mấy câu ấy đã lập tức biến Quách Tĩnh thành đích ngắm của mọi người. Trên tiệc ngoài Vương Xứ Nhất và Quách Tĩnh ra thì mọi người đều là được Triệu vương đưa hậu lễ mời tới, Hoàn Nhan Khang lại là thế tử của Triệu vương, nghe Sa Thông Thiên nói thế ai cũng thay đổi sắc mặt, quyết ý bắt Quách Tĩnh giao cho Triệu vương phân xử.

Vương Xứ Nhất thầm phát hoảng, tính cách thoát thân, nhưng đang giữa vòng vây của cường địch, quả thật bối rối không nghĩ ra kế gì. Tự mình muốn thoát thân thì xem ra mọi người ở đây không thể cản được, nhưng muốn cứu Quách Tĩnh luôn thì hoàn toàn không phải chuyện dễ. Lúc ấy thần sắc vẫn mui phần bình tĩnh, nói:

- Các vị oai danh vang dội, bản đạo trước nay vốn rất ngưỡng mộ, hôm nay có duyên gặp bậc cao hiền, vô cùng vui mừng.

Rồi chỉ vào Quách Tĩnh nói:

– Gã thiếu niên này không biết trời cao đất dày là gì, đắc tội với Sa Long vương, tuy nhiên đã nói, bản đạo đem y đến đây được, thì cũng sẽ đem y trở ra được. Ân oán trước đây của y với quý vị, xin để dịp khác khuất mặt bản đạo sẽ tính. Được không?

Sa Thông Thiên nghĩ thầm:

– “Đạo sĩ phái Toàn Chân rất khó chơi, không động thủ với y là tốt nhất”.

Hoàn Nhan Khang cười nụ. Thật ra mục đích của y muốn đem hai người Vương – Quách đến đây vì y biết rõ Vương Xứ Nhất là sư thúc của y. Nhất nhất sẽ kể lại việc xấu y làm ngày hôm qua cho Khuru Xứ Cơ nghe. Vì vậy y đã cất công dàn dựng một vở kịch hoàn hảo cho Vương – Quách cùng xem, chủ ý muốn nói rằng y nghiêm túc giải quyết êm đẹp với cha con Mục Dịch, chỉ là họ đã rời đi. Nay đã đến lúc vở kịch hạ màn, y nghĩ không cần thiết phải sinh thêm chuyện, bèn nói:

- Mọi người nể ta. Đây là hai vị khách do ta mời đến. Nên cứ theo lời đạo trưởng, ân oán xin để lại lần khác.

Nhìn Vương Xứ Nhất nói tiếp:

- Đạo trưởng sau này nếu rảnh xin cứ tùy ý ghé lại nói chuyện để hậu bối được học hỏi thêm.

Rồi thẳng người lên, cung kính tiến ra. Vương Xứ Nhất hừ một tiếng, nói:

- Chuyện giữa chúng ta còn chưa xong đâu, nhất định sẽ có ngày gặp lại!

Hai người tới cửa. Linh Trí thượng nhân chợt nói:

- Đạo trưởng công phu tinh thâm, khiến người ta vô cùng bội phục.

Hai tay chấp lại thi lễ một cái, đột nhiên hai tay giơ lên, một luồng kinh phong đánh mạnh ra. Vương Xứ Nhất giơ tay đáp lễ, cũng vận kinh ra tay, dùng hết nội công tu tập mấy mươi năm đón đỡ. Hai luồng kinh phong vừa chạm nhau, Linh Trí thượng nhân đột nhiên biến nội công thành ngoại công, chưởng phải đột nhiên vung ra chụp lấy cổ tay Vương Xứ Nhất. Một chiêu này vô cùng mau lẹ Vương Xứ Nhất biến chiêu cũng rất linh hoạt, lật tay móc lại, thẳng thắn đón tiếp, hai người cổ tay vừa chạm nhau đã lập tức tách ra. Linh Trí thượng nhân hơi biến sắc, nói:

– Bội phục, bội phục!

Rồi nhảy lùi lại. Vương Xứ Nhất cười khẽ nói:

- Đại sư nổi tiếng giang hồ, tại sao nói không giữ lời?

Linh Trí thượng nhân tức giận nói:

- Ta không phải là muốn bắt gã tiểu tử họ Quách, mà là muốn bắt

người...

Y bị một chưởng của Vương Xứ Nhất hất ra đã bị trọng thương, nếu trấn tĩnh tâm thần, điều hòa hơi thở thì nhất thời cũng không đến nỗi nào, nhưng bị Vương Xứ Nhất nói khích, hơi giận xông lên, chưa dứt lời đã há miệng phun ra một búng máu tươi. Vương Xứ Nhất không dám chần chừ, kéo tay Quách Tĩnh đi mau ra cổng vương phủ, được hơn mười trượng, chuyển qua một khúc quanh, thấy sau lưng không ai đuổi theo bên hạ giọng nói:

- Người công ta về khách điểm.

Quách Tĩnh nghe giọng y yếu ớt, có khí không lực, bất giác cả kinh, chỉ thấy y sắc mặt trắng bệch đầy vẻ bệnh hoạn, khác hẳn tình hình thần thái hiên ngang mới rồi, vội nói:

- Đạo trưởng, người bị thương rồi à?

Wương Xứ Nhất gật gật đầu, hạ giọng nói:

- Tìm... tìm chỗ nhỏ hẹp yên tĩnh... một quán... nhỏ thôi.

Quách Tĩnh hội ý, hiểu y sợ kẻ đối đầu tìm tới, y đang bị trọng thương, mình thì bản lĩnh thấp kém, chỉ e bị người ta tìm được, lúc ấy chỉ còn cách bó tay chịu chết, lập tức cầm đầu chạy mau.

Y không biết đường, cứ chạy tới những nơi ít người nhà nhỏ, quả nhiên càng chạy đường đi càng chật hẹp, chỉ cảm thấy Vương Xứ Nhất trên lưng hơi thở càng lúc càng yếu, lại vừa khéo tìm tới một khách điểm nhỏ, nhìn thấy cổng nẻo phòng ốc vừa nhỏ vừa thấp, lập tức không nghĩ ngợi gì nhiều, xông luôn vào phòng, đặt y xuống giường.

Wương Xứ Nhất bảo y hỏi mượn giấy bút dưới quầy viết ra dược phương, nói:

- Tính mạng ta dĩ nhiên không còn gì đáng ngại, nhưng khí độc trong nội tạng vẫn còn, nếu trong vòng mười hai canh giờ mà không trừ hết thì không khỏi phải tàn phế suốt đời.

Quách Tĩnh nhận lấy dược phương, chạy đi như bay, thấy trên phố có một hiệu thuốc vội đưa dược phương lên quầy. Người làm trong hiệu thuốc nhận lấy mở xem, nói:

- Khách quan tới muộn quá, bốn vị Huyết kiệt, Điền thất, Một dược, Mật gấu trong phương thì vừa khéo tiểu điểm mới hết hàng.

Quách Tĩnh không chờ y nói tới câu thứ hai, giật lại dược phương chạy đi. Nào ngờ tới hiệu thuốc thứ hai lại cũng không có mấy vị thuốc ấy, liền tiếp bảy tám hiệu khác cũng đều như vậy.

Quách Tĩnh vừa giận vừa sợ, chạy khắp các hiệu thuốc trong thành hỏi mua, nhưng ngay cả các hiệu thuốc lớn ba gian liền nhau, treo biển hiệu vàng cũng nói mấy vị thuốc ấy vốn trữ không ít, nhưng mới rồi vừa có người tới mua toàn bộ. Quách Tĩnh lúc ấy mới sức nghĩ ra, nhất định là người trong Triệu vương phủ đoán Vương Xứ Nhất sau khi chất độc phát tác bị thương sẽ phải dùng các vị thuốc ấy nên đã mua sạch ở các hiệu thuốc trong toàn thành, dụng tâm quả thật rất độc ác liền cúi đầu thất thểu trở về khách điểm nói với Vương Xứ Nhất. Vương Xứ Nhất thở dài, sắc mặt ảm đạm. Quách Tĩnh không nhịn được, nắm tay tức giận đánh vào cánh cửa.

Wương Xứ Nhất cười nói:

- Mọi người có sinh ắt có tử. Sinh vốn là điều vui, chết cũng là số trời, hưởng hồ ta chưa chắc đã chết.

Rồi khẽ gõ vào thành giường đánh nhịp, cất tiếng hát lớn: *Biết trắng mà giữ mái, biết trắng mà giữ đen, biết vinh giữ nhục chừ làm hao cho đạo, làm hao lại hao chừ sẽ tới vô cực.*

Quách Tĩnh nhìn y ngẩn ngơ xuất thần, Vương Xứ Nhất ngồi xếp bằng trên giường, vận khí điều tức. Quách Tĩnh không dám làm kinh động, rón rén ra phòng khách, chột nghĩ:

- Ta cứ tới các thị trấn phụ cận tìm, chưa chắc họ đã mua sạch thuốc tại các hiệu thuốc ở đó.

Nghĩ ra cách ấy trong lòng vui vẻ, đang định hỏi thăm đường tới các thị trấn phụ cận xa gần thế nào, chợt thấy tiểu nhị vội vã bước vào đưa y một phong thư, ngoài phong bì đề năm chữ: "Quách đại gia mở xem". Quách Tĩnh thầm kinh ngạc:

- Ai gửi cho mình nhỉ?

Vội xé phong bì rút ra một tờ giấy trắng, thấy trên viết: *"Ta chờ người ở ven hồ cách phía tây thành mười dặm, có chuyện gấp cần nói với người,*

người tới mau lên”. Phía dưới vẽ hình một gã tiểu khiếu hóa, chính là Hoàng Dung đang cười hì hì, thần thái giống hệt.

Quách Tĩnh nghĩ thầm:

- Tại sao y biết mình ở đây? – liền hỏi:

- Ai đưa lá thư này tới?

Tiểu nhị nói:

- Là một gã du thủ du thực ngoài đường đưa vào.

Quách Tĩnh trở vào phòng, thấy Vương Xứ Nhất đã đứng dậy co tay duỗi chân, liền nói:

- Đạo trưởng, con tới vùng phụ cận thị trấn mua thuốc.

Vương Xứ Nhất nói:

- Chúng ta nghĩ tới chuyện đó, họ lại không nghĩ tới sao? Không cần đi đâu.

Quách Tĩnh không chịu thôi, quyết ý thử một lần. Vương Xứ Nhất cũng không cản nữa.

Đón xem hồi 3.

Reactions:

damdamdaisuton

(<https://thiendia88.org/diendan/members/damdamdaisuton.2061696/>)

Xem Sex Lần Đầu

Verified

Hồi 3

Vương phủ Đại Kim

Quách Tĩnh cho dượt phương vào bọc, đi ra cửa tây, sải chân chạy mau ra ngoài thành. Đi được gần mười dặm thấy trước mặt có ánh nước

chiếu lên, chính là một cái hồ nhỏ. Quách Tĩnh nhìn quanh không thấy bóng người, tự hỏi:

- Hay y chờ không thấy mình tới đã về trước rồi!

Bèn cất tiếng gọi lớn:

- Hoàng hiền đệ, Hoàng hiền đệ.

Chỉ nghe tiếng phành phạch, ven hồ có mấy con chim nước bay lên. Quách Tĩnh gọi thêm hai tiếng, lại nghĩ:

- Hay y chưa tới, thôi mình cứ ở đây chờ y vậy.

Đột nhiên sau lưng có người cười khẽ một tiếng. Quách Tĩnh quay lại nhìn, tiếng khuấy nước vang lên, một chiếc thuyền trong bụi cây rậm lướt ra.

Đây là loại thuyền dùng để di chuyển dài ngày trên sông nước, ở giữa thuyền có mái che và quây vách lại che kín thành khoang để người ta có thể nghỉ ngơi trong đó. Nhìn ra cuối thuyền, chỉ thấy có một cô gái cầm chèo khoát nước, tóc dài xõa xuống lưng, y phục toàn thân màu hồng, trên tóc buộc một cái vòng vàng. Quách Tĩnh thấy cô gái kia trang phục toàn thân giống như tiên nữ, bất giác ngẩn người ra nhìn. Chiếc thuyền từ từ tới gần, chỉ thấy nàng còn rất nhỏ tuổi, bất quá chỉ mười lăm mười sáu, da trắng như tuyết, xinh đẹp không ai bằng, dung mạo tuyệt trần, thân hình gợi cảm, eo nhỏ hông nở, vai thanh ngực đầy, gợi dục không thể cầm lòng.

Quách Tĩnh thấy hoa cả mắt, không dám nhìn nữa, quay đầu qua chỗ khác, từ từ lui lại mấy bước. Cô gái kia chèo thuyền vào sát bờ, kêu lên:

- Quách ca ca, lên thuyền đi!

Quách Tĩnh giật nẩy mình, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cô gái kia tươi cười rạng rỡ, áo quần phất phơ trước gió. Quách Tĩnh như si như mộng, hai tay đưa lên che mắt.

Cô gái kia cười nói:

- Sao thế? Không nhận ra ta à?

Quách Tĩnh nghe giọng nói của nàng thì rõ ràng giống như Hoàng Dung,

nhưng một gã tiểu khiêu hóa gầy gò rách rưới tại sao lại đột nhiên trở thành một tiên nữ, đúng là không thể tin vào mắt mình.

Cô gái kia cười nói:

- Ta là Hoàng hiền đệ của ngươi đây, ngươi không thèm nhìn ta à?

Quách Tĩnh định thần nhìn lại, thấy nàng quả thật mắt mày mũi miệng đều giống hệt Hoàng Dung, bèn nói:

– Cô... cô là...

Chỉ nói được hai chữ cô rồi không nói được gì nữa. Hoàng Dung duyên dáng mỉm cười, nói:

- Ta vốn là con gái, ai cần ngươi gọi là Hoàng hiền đệ? Mau lên thuyền đi.

Quách Tĩnh như đang trong mơ, nhún chân một cái nhảy lên thuyền. Hoàng Dung chèo thuyền ra tới giữa hồ, lấy rượu thịt ra, cười nói:

– Chúng ta ở đây uống rượu thưởng cảnh lại không hay sao?

Quách Tĩnh dần dần trấn tĩnh, cười nói:

- Ta thật hồ đồ, cứ cho rằng cô là con trai, từ nay trở đi không thể gọi cô là Hoàng hiền đệ nữa rồi!

Hoàng Dung cười nói:

- Ngươi cũng đừng gọi ta là Hoàng hiền muội, cứ gọi ta là Dung nhi thôi. Cha ta trước nay cũng gọi thế.

Quách Tĩnh chợt nhớ ra, nói:

- Ta có mang điểm tâm cho cô đây.

Rồi lấy trong bọc ra mấy cái bánh mà Hoàn Nhan Khang đưa tới lúc sáng. Nào ngờ lúc y công Vương Xứ Nhất, mức nước giải độc, bôn ba mua thuốc đã đè mấy món điểm tâm cái bọc cái võ trông chẳng còn ra hình thù gì, Hoàng Dung thấy thế mỉm cười. Quách Tĩnh đỏ mặt nói:

- Không ăn được rồi!

Rồi cầm lên định ném xuống hồ. Hoàng Dung chìa tay ra đón lấy, nói:

- Ta thích ăn.

Quách Tĩnh sững sốt, Hoàng Dung đã cầm một cục bánh lên cho vào miệng. Quách Tĩnh thấy nàng ăn được vài miếng thì mi mắt đỏ lên, nước mắt từ từ ứa ra, lại càng không hiểu. Hoàng Dung nói:

- Ta từ nhỏ đã không có mẹ, trước nay đâu có ai nghĩ tới ta thế này...

Nói xong rơi mấy giọt lệ. Nàng lấy ra một cái khăn tay sạch màu trắng. Quách Tĩnh cho rằng nàng định lau nước mắt, nào ngờ nàng gói mấy cục bánh bẹp nát lại thật kỹ, cho vào trong bọc, liếc mắt cười một tiếng, nói:

- Ta sẽ ăn dần.

Quách Tĩnh không biết gì về loại tình cảm này của đàn bà con gái, chỉ thấy hành động của vị Hoàng hiền đệ này rất lạ lùng, liền hỏi nàng:

- Cô nói có chuyện gấp cần nói với ta, là chuyện gì vậy?

Hoàng Dung cười nói:

- Ta muốn nói với ngươi rằng ta không phải là Hoàng hiền đệ gì cả mà là Dung nhi, chẳng phải chuyện gấp sao?

Quách Tĩnh cũng cười khẽ một tiếng, nói:

- Cô xinh đẹp như thế, tại sao trước đây lại cải trang thành tiểu khiếu hóa?

Hoàng Dung nghiêng đầu đi nói:

- Ngươi nói ta xinh đẹp à?

Quách Tĩnh thở ra nói:

- Rất đẹp, đúng là rất giống tiên nữ trên núi tuyết ở Mông Cổ của bọn ta.

Hoàng Dung cười nói:

- Người gặp tiên nữ rồi sao?

Quách Tĩnh nói:

- Ta chưa gặp, chứ gặp thì làm sao còn sống được?

Hoàng Dung ngạc nhiên hỏi:

- Sao thế?

Quách Tĩnh đáp:

- Những người già ở Mông Cổ nói ai gặp tiên nữ thì vĩnh viễn không muốn trở về thảo nguyên nữa, cả ngày cứ chờ người ra trên núi tuyết, vài ngày là chết cứng.

Hoàng Dung cười nói:

- Vậy người nhìn thấy ta có chờ người ra không?

Quách Tĩnh thoáng đỏ mặt, vội nói:

- Chúng ta là bạn tốt, khác hẳn chứ.

Hoàng Dung gật gật đầu, nghiêm trang nói:

- Ta biết người thật lòng đối xử tốt với ta, bất kể ta là trai hay gái, xinh đẹp hay xấu xí.

Lát sau lại nói:

- Ta ăn mặc thế này ai cũng sẽ lấy lòng ta, có gì là lạ? Lúc ta làm tiểu khiêu hóa người đối xử với ta tốt, đó mới là tốt thật.

Lúc ấy nàng thấy tâm tình cực kỳ khoan khoái.

Quách Tĩnh nói:

- Bây giờ ta phải mua thuốc ngay cho Vương đạo trưởng.

Lúc ấy bèn đem chuyện tỷ võ chiêu thân, chuyện được mời vào Triệu vương phủ, chuyện cha con họ Mục đi mất, chuyện Vương Xứ Nhất bị thương và tình hình mua thuốc không được nhát nhát kể cho Hoàng Dung nghe.

Hoàng Dung nói:

- Ta cũng đã ngạc nhiên, thấy người mờ hồ đầy mặt chạy ra chạy vào từng hiệu thuốc, không biết là cần gì, té ra là vì thế.

Quách Tĩnh lúc ấy mới nghĩ ra là lúc y đi mua thuốc thì Hoàng Dung đã theo sát phía sau, nếu không cũng không biết chỗ y ở, bèn nói:

- Hoàng hiền đệ, ta cưới con tiểu hồng mã của người đi mua thuốc được không?

Hoàng Dung nghiêm trang nói:

- Thứ nhất, ta không phải là Hoàng hiền đệ. Thứ hai, con tiểu hồng mã là của người, chẳng lẽ ta lại lấy của người thật sao? Ta chỉ là thử người thôi. Thứ ba, tới các thị trấn phụ cận cũng chưa chắc đã mua được thuốc.

Quách Tĩnh thấy nàng đoán việc không bàn mà hợp với Vương Xứ Nhất, bất giác vô cùng lo lắng hoảng sợ. Chưa biết tính sao.

Chỉ thấy nàng hơi nghiêng đầu, tựa vào mạn thuyền, Quách Tĩnh nhìn nàng không kìm được nổi say mê, thần hồn điên đảo, tình cảnh êm đẹp vui sướng lần này quả thật từ khi lọt lòng đến nay y chưa từng được gặp.

Hoàng Dung chợt nói:

- Người cứ nghe ta, chúng ta cứ ở đây chơi thêm lúc nữa, không cần phải gấp.

Quách Tĩnh nói:

- Nếu trong vòng mười hai giờ mà không uống thuốc thì chắc chắn sẽ bị tàn phế.

Hoàng Dung mỉm cười nói:

- Không cần lo quá đâu, vẫn chưa muộn, ta bảo đảm người sẽ có thuốc là được.

Quách Tĩnh nghe nàng nói có vẻ rất chắc chắn, mà mình cũng không có

cách nào khác, nghĩ thầm:

- Cô ta về mưu trí, võ công đều hơn mình rất xa, nghe lời cô ta chắc không sao.

Chỉ đành tạm thời gác chuyện ấy qua một bên. Nhìn thấy màn đêm buông xuống bốn bề. Hoàng Dung từ từ đưa tay ra cầm bàn tay Quách Tĩnh, hạ giọng nói:

– Bây giờ thì ta không sợ gì cả.

Quách Tĩnh nói:

– Cái gì?

Hoàng Dung nói:

– Cho dù gia gia không cần ta, người cũng muốn ta đi theo người, phải không?

Quách Tĩnh nói:

– Cái đó đương nhiên. Dung nhi, ta và cô ở chung một chỗ, thật là thật là... thật là vui sướng.

Hoàng Dung cảm động nhẹ nhàng dựa vào ngực y. Nàng từ nhỏ tuy thông minh sắc sảo. Nhưng nội tâm lại là một cô gái đa cảm. Đây là lần đầu tiên nàng trốn cha ra chốn goang hồ. Nàng luôn tự hóa trang mình thành một tiểu ăn mày, cũng là một cách tự bảo vệ mình. Lần nào cũng vậy, nàng luôn nhận được sự đối xử khinh dè của nhân gian. Lần này vô tình gặp Quách Tĩnh. Thấy tính cách thật thà ngay thẳng của y, nàng hoàn toàn bị chinh phục. Sau khi chia tay, nàng vẫn âm thầm theo sát y mà y không biết. Tất cả mọi hành động việc làm của y những ngày qua nàng đều chứng kiến, càng làm cho nàng thêm yêu quý y nhiều hơn. Nàng quyết định bộc lộ thân phận, nàng đã quyết định suốt phần đời này nàng sẽ thuộc về y, chỉ vì y xứng đáng. Giờ lại nghe y bộc lộ cảm xúc như vậy, nàng tự dưng cảm thấy sóng yêu thương dạt dào, không kiềm được cảm xúc sa ngay vào lòng y. Quách Tĩnh lúc này chỉ thấy một mùi hương ngọt ngào bao bọc thân thể y, bao bọc hồ nước, bao bọc cả trời đất, cũng không biết là mùi hương hoa hay mùi hương trên người Hoàng Dung tỏa ra.

Ôm nàng từ phía sau, y nhìn xuống cơ thể nàng ở vị trí từ gáy nhìn

xuống. Bất chợt y để ý thấy hai vạt áo ngoài của nàng hơi lỏng ra một chút. Lấp ló là cái cổ áo yếm mặc trong khế chùng lại, khéo léo tạo ra một khoảng trống nhỏ vừa đủ để nhìn thấy một bờ thềm tươi mát của một cặp vú xuân thì ẩn hiện bên trong. Khế dùng tay vòng qua bụng ôm nàng, y xiết nhẹ làm đôi cánh tay đang khoanh dưới bụng nàng vô tình nâng lên cao một chút, cái cổ áo yếm cũng banh mở rộng ra thêm. Y bần thần cúi nhìn sâu hơn vào đó, phơi bày trong mắt y là nửa trên một vùng ngực trắng bóc như thạch nhũ. Hai cái vú thật là tuyệt diệu, bầu vú trắng phau, tròn trịa, vung đầy, căng cứng, hai bầu vú nàng nhổng lên, hai núm vú thì chúm chím, nhỏ xíu xiu, phớt nhẹ sắc hồng cánh sen, đã vậy còn chĩa thẳng căng hơi vểnh vểnh lên trên (Lưỡng nhũ quy thiên), trông hết sức kêu gọi...

Hoàng Dung khép đôi mắt lại, Quách Tĩnh lúc này không thể kiềm được liền cúi xuống hôn nhẹ vào má nàng. Y ôm chặt lấy nàng, khiến nàng dựa lưng hẳn vào người y, lợi dụng cơ hội đó, một tay y đưa xuống xoa xoa lên cặp đùi nàng, cánh tay còn lại thì nâng lên bóp bóp lấy bộ ngực của nàng qua lớp áo, y lẩm bẩm:

- Dung nhi, nàng thơm quá!

Y vừa nói, bàn tay vừa khoáy trá luồn vào bên trong cái yếm mân mê cặp vú thơm nồng của Hoàng Dung...

Một lúc sau, Quách Tĩnh đặt nàng nằm ngửa ra trong lòng y và hôn như mưa lên khuôn mặt kiều diễm của nàng, Hoàng Dung có cảm giác rất khoan khoái, ngửa đầu đón nhận tất cả những cái hôn đó. Cơ thể Hoàng Dung tự nhiên mềm nhũn ra, dường như không còn một chút sức lực nào cả. Sau khi hôn hít nàng đã đời, y từ từ ngồi thẳng dậy, ngắm nhìn Hoàng Dung mà thầm công nhận nàng thật xinh đẹp. Y nuốt "lực..." một bụm nước miếng rồi đưa tay xuống gạt hai vạt áo nàng ra, đồng thời tháo luôn dây áo yếm ra ngoài. Tức thì một bộ ngực trắng phau, tròn trịa, căng cứng hiện ra trước mắt y. Quách Tĩnh thở mạnh, đặt tay lên hai bầu vú của nàng mà bóp nhẹ. Quả nhiên vú của nàng trơn mịn, cứng cáp, khiêu dâm vô cùng. Y le lưỡi liếm môi, nuốt nước miếng "lực... lực", nhìn bộ ngực trần mà cảm giác rõ luồng dâm nứng đang xuất phát từ cái bầu vú no tròn, truyền qua lòng bàn tay lan xuống con cặc đang cương nứng của y.

Hai tay run run, hơi thở dồn dập, Quách Tĩnh lần tay kéo quần Hoàng Dung xuống tới đùi. Một tấm thân diễm tuyệt hiện ra: da nàng trắng mịn, eo nàng thon nhỏ được điểm thêm lỗ rốn bé xinh chúm chím, mông nàng vung tròn, đùi nàng chắc nịch, thon dài. Ngay giữa đôi chân kì ảo đó là một vùng không có quá nhiều lông nhưng đen tuyền, mọc ngay ngắn, óng mượt, thấp thoáng ở giữa nhìn thấy rõ một mép lồn trinh

nguyên đỏ hồng. Y như bị thôi miên, cứ dán cứng vào thân thể trẻ đẹp, quá sức gợi dục của nàng, mắt đờ cả ra. Không thể chần chừ được nữa, y liền tuột hết áo quần của Hoàng Dung ra, đồng thời cũng lột bỏ hết y phục của mình. Con cặc y được giải phóng, dựng đứng lên như cột buồm, hiên ngang hùng dũng. Hoàng Dung nhìn thấy cặc của y, nàng đỏ bừng mặt, nhắm nghiền mắt lại, nàng không nghĩ rằng thứ đó của đàn ông lại to lớn đến như vậy, từ nhỏ nàng sống trên đảo Đào Hoa với cha nên chưa từng nhìn thấy cặc dái của đàn ông bao giờ cả.

Quách Tĩnh nhích đến gần nàng, đưa hai tay lên tóm lấy bộ ngực trần thơm tho của Hoàng Dung và bóp mạnh, lúc thì xoa, lúc thì bóp, luân phiên trên hai vú của nàng. Bóp vú Hoàng Dung đã đời, y cúi xuống hôn lên bộ ngực của nàng. Đôi môi y bú mút loạn cuồng trên vùng ngực nhấp nhô, săn chắc. Y le lưỡi ra đá liên tiếp trên hai đầu vú của nàng, rồi chúm môi mà mút chùn chụt lên hai cái đầu vú đó. Phản ứng sinh lý tự nhiên khi được bú vú khiến hai đầu vú Hoàng Dung bỗng dựng sẵn cứng lại. Y tiếp tục nhe răng cắn luôn hai núm vú đó mà nhằn nhằn. Rồi y lấy môi mà chụm lên đầu vú mà bú thật mạnh làm hai đầu vú son hồng của nàng trở nên nhợt hoắc.

- Ưmmm... Tĩnh...ca... ca...

Hoàng Dung rên lên trong mê mên ngây ngất. Hai tay nàng vòng lên ôm lấy đầu y dịu dàng xoa nhẹ. Đây là lần đầu tiên nàng được một nam nhân âu yếm, vuốt ve. Nhưng nàng hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi. Nàng lại luôn thấy thoải mái, sẵn sàng đón chờ những cơn sóng tình đang trào dâng.

Sục xạo, nhồi bóp trên ngực nàng xong y di chuyển cái lưỡi xuống vùng bụng phẳng lì của nàng và dùng hai tay banh hai chân nàng ra. Y nhẹ nhàng cúi đầu xuống dùng lưỡi vét một đường thật sâu trong l.ồn nàng. Hoàng Dung rung mình như bị điện giật, cơ l.ồn nàng ngậm chặt lấy lưỡi của y như không muốn nhả ra làm y thấy thích thú vô cùng. Dâm thủy tiết ra thật nhiều. Quách Tĩnh vét mạnh lưỡi lên khe l.ồn nàng thêm một hồi nữa rồi đứng dậy với khuôn mặt nhoè nhoẹt dâm thủy. Y quỳ giữa hai chân nàng chuẩn bị cho một màn khoan phá động tiên. Khi đầu cặc của y kề sát vào mép l.ồn của nàng thì Hoàng Dung chợt bừng tỉnh, nàng âu yếm nói:

- Tĩnh ca ca, chúng ta đợi đến ngày thành thân được không? Dung nhi nguyện cả đời này đi theo Tĩnh ca ca. Cái gì của Dung nhi là toàn bộ của Tĩnh ca ca. Nhưng Dung nhi không muốn bị thất tiết trước khi chúng ta làm lễ động phòng khai hoa.

Nghe câu nói đó của Hoàng Dung. Y cũng bừng tỉnh dừng lại, bản thân y

cũng cảm thấy mình thật không phải. Từ nhỏ đến lớn sống ở Đại Mạc, chứng kiến nhiều lần những người phụ nữ bị đám đàn ông đè ra để chịch giữa đồng cỏ, họ cũng coi như không có gì. Y không hiểu hiểu nhiều về chuyện đó, nhưng y thấy dường tất cả họ đều không hề phản đối. Thế là trong đầu y nghĩ, nữ nhân phải có bốn phận đáp ứng mọi nhu cầu tình dục của bất cứ nam nhân nào miễn là có sự quen biết. Giờ y nghe Hoàng Dung nói như vậy, trong lòng cảm thấy có chút bối rối. Nhưng xen lẫn trong đó là sự cảm phục và tình yêu thương vô bờ với nàng. Nghĩ như vậy nhưng con cặc của y lúc này thật sự đang cứng như một thanh sắt và nóng hổi như một hòn than rồi, nếu không thể xuất ra thì y làm sao mà chịu được. Phải làm sao đây.

Nghĩ ngợi một hồi, y quyết định: “Thôi thì hôm nay không xâm phạm nàng cũng được, nhưng phải làm sao thoả mãn được cho ta đã”. Y bèn nói với nàng:

- Dung nhi, muội thật là xinh đẹp, ta xin lỗi, vì muội tuyệt vời quá ta cầm lòng không nổi, ta nghe lời nàng. Nhưng...

Y ngập ngừng chưa biết nói tiếp ra sao. Hoàng Dung định hỏi lại. Bất chợt nàng nhìn thấy cặc y lúc này đã chống vót lên trời, cao lớn ngạo nghễ chĩa thẳng về hướng Hoàng Dung như thách thức, như mời mọc. Hoàng Dung đỏ mặt khi nhìn thấy bộ phận sinh dục đó của y, đầu nó bóng lưỡng và thân nó gân guốc, trông thật hoành tráng. Quách Tĩnh nhẹ nhàng tóm lấy tay nàng rồi từ từ tách nó ra, bộ ngực của nàng hiện ra ngay trước mắt y, Quách Tĩnh liếm nhẹ lên vành tai nàng khiến Hoàng Dung rùng mình. Y từ từ diu nàng nằm trở lại. Nàng khẽ rùng mình khi bàn tay Quách Tĩnh sờ vào khe l.ồn nàng. Không hiểu sao đến giờ này Hoàng Dung lại như mù mẫm trước đòn tấn công rất nhẹ nhưng cũng không kém phần quyết liệt của y.

Hai mắt Hoàng Dung nhắm nghiền, nàng như tê liệt người bởi đòn tấn công của Quách Tĩnh. Y gục đầu xuống cái l.ồn nàng đưa lưỡi rà khắp chốn trong khi nàng dùng hai tay vò đầu y để giải toả ham muốn. Miệng nàng ú ớ mấy câu, nàng cảm nhận cái sự sung sướng mạnh mẽ hơn rất nhiều lần, hết lớp này tới lớp khác tràn tới nàng như sóng xô bờ vậy.

Hai tay y vươn lên vân vê hai bầu vú đẹp tuyệt trần của nàng, miệng không ngừng mút cái cục thịt nhỏ nơi hạ thể nàng, húp cạn hết tất cả những dòng dâm thủy đang trào ra từ bên trong nàng. Y lại trườn lên, đặt lên môi nàng một nụ hôn thật dài và sâu. Chợt y cảm giác một hơi ấm phủ lên nơi con cặc mình, té ra Hoàng Dung đã lấy tay nắm nhẹ vào nó từ lúc nào, rồi từ từ kéo ra dọc theo cái thân cặc y, nàng thấy như vậy dễ chịu hơn là hai tay của nàng phải buông lỏng mà chịu đựng. Lúc này

dâm thủy của nàng rịn ra rất nhiều, đến nỗi tràn cả ra ngoài. Con cặc của y, đỏ hồng chĩa ngược lên hùng dũng. Đầu cặc áp sát vào bụng nàng, đầu khất rỉ nước làm ướt khắp chỗ rốn nàng. Hoàng Dung bị kích thích đến nỗi đầu óc mụ mẫm, nàng hưng tình lắm rồi. Y đỡ Hoàng Dung ngồi dậy, rồi từ từ đứng lên đối diện trước mặt nàng, con cặc của y lủng lẳng đung đưa ngay trước mặt Hoàng Dung. Nàng đang bị con cặc của y cuốn hút khi mắt nàng cứ nhìn xoáy vào nó không rời.

Hoàng Dung còn đang đắn đo một lúc thì Quách Tĩnh đã cầm con cặc của y dí vào môi nàng. Hoàng Dung hé môi đưa lưỡi ra mà liếm nhẹ trên đầu khấc của y. Lưỡi nàng thì mềm mại, còn đầu cặc y thì cứng. Sau đó, nàng bắt đầu đưa cái lưỡi rà rà trên cái đầu khấc rồi lại le lưỡi dài ra thêm để liếm luôn cả chiều dài thân cặc của y. Con cặc của y quá dài, dài hơn cả chiều dọc khuôn mặt của nàng. Mặt nàng đưa qua đưa lại, lướt lên lướt xuống dọc theo khúc côn thịt dài lê thê đó. Quách Tĩnh đứng dạng chân cho Hoàng Dung liếm khiến cho con cặc đó từ từ phồng to hơn, dài hơn. Sung sướng quá, y liền cầm khúc gân đó mà dờ lên để nàng liếm luôn phía dưới con cặc của y. Rồi sau đó y bỏ tay ra, con cặc đó lập tức bung lên, nghều nghệu, thẳng đứng, chống tuốt lên trời. Hoàng Dung dí mặt gần thêm nữa vào háng của y. Nàng liền nghiêng đầu liếm luôn một bên cái búi dái sù sì có chứa hai hòn dái đó. Nhưng vì bị con cặc quá khổ đã che đi gần hết nên nàng không thể liếm hết cái búi dái đó được. Quách Tĩnh nhìn thấy con cặc của y được bàn tay trắng bóc, ngà ngọc của nàng nắm lấy, còn cái đùm dái của y cũng được môi đỏ lưỡi hồng của nàng liếm láp thì y sung sướng ghê hồn. Y ngó xuống khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm của nàng mà khe khẽ nói với một giọng hết sức là mơn trớn, dâm dục:

- Ừ... Liếm đi... Chỗ đó đó... Trên kia nữa... Ừ... Ừ... Liếm... Liếm đi...ôi... Dung nhi... sướng... chết mất.

Quách Tĩnh nứng tốt độ, y ôm lấy đầu nàng rồi nhét con cặc đó vào miệng Hoàng Dung, nàng cũng mở ra hết cỡ, cốt để ngậm hết khúc gân đó vào miệng. Quách Tĩnh ôm lấy đầu nàng kéo tới, Hoàng Dung cũng ôm chặt lấy hông y kéo vào, nàng khẩu dâm cho y thật chân thành và nhiệt tình. Quách Tĩnh chơi miệng nàng mà thấy khít như chơi vào lồn thì y sung sướng vô cùng, cứ thế gia tăng tốc độ đập mạnh cu vào miệng nàng nhanh như vũ bão vậy. Một lúc sau, không chịu nổi, y co gập người liên tục, phóng tinh xối xả, miệng Hoàng Dung giờ đây tràn ngập thứ chất trắng đục nhiều vô cùng, nhiều đến nỗi tràn ra cả khoe miệng nàng. Xuất xong một cú đã đời, Quách Tĩnh quỳ xuống, ngả vật xuống sàn thuyền, thở hồng hộc với vẻ mặt đầy thoả mãn.

Nghỉ ngơi một lúc, y dìu nàng dậy và mặc quần áo vào cho nàng. Qua một lúc rất lâu rất lâu, Hoàng Dung thở ra một hơi, nói:

- Chúng ta phải đi thôi.

Quách Tĩnh luyến tiếc hỏi:

- Vì sao thế?

Hoàng Dung nói:

- Không phải huynh cần tìm thuốc cho Vương đạo trưởng sao?

Quách Tĩnh mừng rỡ nói:

- À, ta quên mất, đi lấy ở đâu vậy?

Hoàng Dung nói:

- Mấy vị thuốc ấy trong các hiệu thuốc đi đâu cả rồi?

Quách Tĩnh nói:

- Nhất định là người của Triệu vương phủ lấy hết rồi.

Hoàng Dung nói:

- Không sai, vậy chúng ta cứ tới Triệu vương phủ mà lấy.

Quách Tĩnh giật mình nhảy dựng lên nói:

- Triệu vương phủ à?

Hoàng Dung nói:

- Đúng thế!

Quách Tĩnh nói:

- Không tới đó được, chúng ta tới đó chỉ có nộp mạng thôi.

Hoàng Dung nói:

- Chẳng lẽ huynh nhẫn tâm để mặc Vương đạo trưởng bị tàn phế sao?
Mà biết đâu vết thương quá nặng, còn mất mạng luôn kia?

Quách Tĩnh nhiệt huyết trào lên, nói:

- Được, ta đi, có điều muội không cần đi.

Hoàng Dung nói:

- Tại sao thế?

Quách Tĩnh không nói được lý do gì cho hợp lý. Hoàng Dung hạ giọng nói:

- Huynh có thương yêu muội hơn, muội cũng không chịu đâu. Nếu huynh gặp tai nạn, chẳng lẽ muội sống được một mình sao?

Quách Tĩnh trong lòng chấn động, bất giác cảm động, thương yêu, mừng rỡ, bấy nhiêu tình cảm đồng thời trào dâng trong lòng, đột nhiên can đảm gấp trăm lần, hiên ngang nói:

- Được, chúng ta cùng đi lấy thuốc!

Hoàng Dung nói:

- Nhưng phải đợi muội thay y phục đã, bộ này huynh làm nó dơ bẩn hết rồi này.

Nói rồi nàng trở vào trong khoang thuyền. Một lúc sau trở ra, nàng đã thay một bộ y phục màu xanh. Quách Tĩnh há hốc mồm kinh ngạc. Bộ y phục của Hoàng Dung thật khiến nàng quyến rũ hơn nhiều, vai, bụng, đùi đều được phô bày một cách khéo léo. Quách Tĩnh ở Mông Cổ, từng tiếp xúc với nhiều bộ tộc thiểu số, các cô gái dân tộc ấy tuy cũng có lối ăn mặc hở như thế này, nên y cũng quen rồi, có điều y phải công nhận đây là bộ mà y thấy quyến rũ nhất.

Hai người chèo thuyền vào bờ, lên bộ trở vào thành.

...Trong địa lao Vương phủ, đi dọc hết các phòng giam bên ngoài ở phía cuối địa lao có một cầu thang dẫn xuống một khu vực cách ly hoàn toàn. Nơi này có hai tầng riêng biệt, mỗi tầng chỉ có duy nhất một phòng. Đây là nơi bí ẩn nhất địa lao, rất hạn chế số lượng người ra vào.

Hoàn Nhan Khang rảo bước xuống tầng thứ nhất, nơi đây hiện đang nhốt một người đàn ông tóc điểm bạc, trần truồng và cơ bắp. Chính là Mục Dịch, mặt đầy vẻ tức giận quát to với bốn kẻ đang bưng cơm rượu đứng ngoài cửa:

- Ta đã rơi vào tay các ngươi rồi, muốn giết thì giết mau đi, ai cần các ngươi làm ra vẻ tử tế?

Dưới ánh nến sáng, Hoàn Nhan Khang bước vào, lớn tiếng trách mắng:

- Ai chọc giận Mục lão anh hùng đấy? Lát nữa trở về xem ta có đánh gãy cái chân chó của các ngươi không?

Bốn người bên ngoài cùng quay lại. Thì ra là bọn Bành Liên Hồ, Linh Trí thượng nhân, Sa Thông Thiên và Sâm tiên lão quái Lương Tử Ông. Nhất loạt đồng thanh nói:

- Xin chào tiểu vương gia!

Hoàn Nhan Khang nói:

- Các ngươi đặt đồ ăn xuống bàn, mau lấy quần áo mặc vào cho Mục lão anh hùng rồi bước ra ngoài. Để ta nói chuyện với tiền bối một lúc, rồi sẽ tính tội các ngươi sau.

Cả bọn vâng dạ rồi phân công nhau làm theo lệnh. Xong xuôi bốn người cùng nháy mắt nhau rồi rảo bước ra ngoài đi về hướng tầng địa lao bên dưới.

Hoàn Nhan Khang chờ họ khép cửa xong, tươi cười nói với Mục Dịch:

- Ta mời hai vị tới đây là có chuyện riêng muốn nói, Mục lão ngàn vạn lần đừng hiểu lầm.

Mục Dịch tức giận nói:

- Ngươi bắt bọn ta về giam nhốt như phạm nhân ở đây, đó là mời à? Con gái ta đâu?

Hoàn Nhan Khang nói:

- Thật có lỗi. Bọn thuộc hạ không biết ý của ta đã làm bậy rồi. Xin Mục lão anh hùng tạm chịu ủy khúc một lúc, ta thật lòng rất áy náy. Mục cô nương đang ở một nơi khác an toàn. Mục lão anh hùng cứ yên tâm. Sở dĩ tại sao phải tách riêng hai người chắc Mục lão hiểu rõ. Tại hạ tuổi tác

còn nhỏ, công phu tập luyện chưa đến nơi đến chốn, nên thu phóng tay không được như ý. Trong lúc giao đấu lỡ làm Mục lão trọng thương. Nếu cứ để hai người gần nhau mà độc khí lại phác tác... thật tình không biết nói sao...

Y nói mà trong bụng như đang cười mỉa. Mục Dịch tức giận chửi:

- Câu ấy thì đem đi mà lừa đứa trẻ lên ba. Bọn người ăn thịt người không sót một miếng xương, chẳng lẽ ta thấy còn ít sao? Còn giả nhân giả nghĩa.

Hoàn Nhan Khang mấy lần muốn nói chuyện đều bị Mục Dịch lớn tiếng mắng át đi, nhưng công phu hàm dưỡng của y rất cao, cứ cười hì hì chứ không hề nổi giận. Mắng chửi một hồi, Mục Dịch ức quá không thể nói thêm câu nào.

Hoàn Nhan Khang thấy vậy liền nói:

- Nói thật lòng, dung mạo nhân phẩm của lệnh ái như thế, trên đời hiếm có, ta lại không phải là kẻ có mắt không trông, sao lại không yêu thích chứ? Có điều...

Mục Dịch vẫn không nhìn y lấy nửa con mắt. Chỉ nghe Hoàn Nhan Khang nói tiếp:

- Có điều ta là thế tử của Triệu vương, gia giáo lại nghiêm, chỉ cần để người ta biết, nói ta kết thân với một vị anh hùng giang hồ, hào kiệt thảo mãng thì không những phụ vương trách phạt mà quá nửa còn bị thánh thượng nghiêm trị.

Mục Dịch nói:

- Thế ngươi định thế nào?

Hoàn Nhan Khang nói:

- Ta muốn mời hai vị nghỉ ngơi vài hôm ở tệt xá dưỡng thương cho lành, sau đó trở về quê quán. Qua sáu tháng một năm, đợi khi việc đã lắng xuống, hoặc ta tới phủ ngênh thân, hoặc mời lão tiên bối đưa lệnh ái tới hoàn hôn, như vậy há chẳng phải đôi đường đều tốt đẹp sao?

Mục Dịch trầm ngâm không nói. Hoàn Nhan Khang nói tiếp:

- Phụ vương vì ta bướng bỉnh gây họa, ba tháng trước đã bị Thánh thượng mấy lần quở trách, nếu lại biết chuyện này của ta thì hôn sự

quyết không thể tốt đẹp được. Cho nên cốt là lão tiền bối phải giữ cho kín.

Mục Dịch tức giận nói:

- Theo lời người nói thì sắp tới cho dù con gái ta theo người cũng phải lén lén lút lút, không thể làm vợ堂堂 hoàng chứ gì?

Hoàn Nhan Khang nói:

- Chuyện đó tự nhiên ta sẽ có cách thu xếp, sắp tới nhờ mấy vị đại thần trong triều làm mai mối, cũng phải công khai cưới lệnh ái mới được.

Mục Dịch chợt biến sắc, nói:

- Người đi mời mẹ người lại đây, để bọn ta gặp mặt nói cho rõ ràng.

Hoàn Nhan Khang cười khẽ một tiếng, nói:

- Mẹ ta làm sao gặp người?

Mục Dịch quả quyết nói:

- Nếu không gặp mặt mẹ người thì bất kể người hoa ngôn xảo ngữ thế nào, ta cũng quyết không đếm xỉa tới.

Hoàn Nhan Khang lúc này đã hết kiên nhẫn, trở mặt nói với giọng đầy mỉa mai:

- Cũng đúng... cũng đúng, ta cũng đoán lão tiền bối sẽ không để nàng bên ta đâu. Làm sao đành xa một bông hoa xinh đẹp như vậy chứ...

Mục Dịch trợn mắt hỏi:

- Cái gì... người nói cái gì?

Hoàn Nhan Khang tiếp lời:

- Hahaha... độc khí trên người lão là do ta ban cho, chẳng lẽ ta lại không biết nó có công hiệu gì sao? Thế nào, phá trinh con gái của mình cảm giác ra sao huh?

Mục Dịch thét to:

- Người cắt đi cho ta.

Y cười ngạo nghễ:

- Hahaha... cắt... ta cắt... để ta đi nếm thử mật ngọt của bông hoa này đã... rồi sẽ trả về cho người... hahaha.

Mục Dịch gầm.lên:

- Người dám...

Nói xong chụp bầu rượu ném về phía tiểu vương gia.

Hoàn Nhan Khang tay áo phất một cái cuốn lấy bình rượu, vươn tay đặt lại trên bàn, cười nói:

- Không bồi tiếp nữa!

Rồi ngoảnh bước trở ra, đi xuống độc đạo qua tầng phía dưới. Vừa đi vừa buông nụ cười bí hiểm. Gần đến nơi, y thấy bốn tên quái nhân lúc nãy y vừa đuổi đi đang ghé mắt nhìn qua cái ô chữ nhật dài trên cánh cửa. Mắt nhìn mà quần đũa nào đũa nấy đội lên một cục to tướng. Y biết bọn chúng đang nhìn gì. Cũng không quở mắng một câu, chỉ “E hèm...” một tiếng. Bọn chúng ngượng ngùng lui sang một bên. Hất đầu ra hiệu mở cửa, bọn chúng vội vàng mở khóa. Y bước vào nói khẽ với bọn chúng:

- Muốn xem thì hôm nay ta cho các người mở rộng tầm mắt... nhìn cho kỹ đấy.

Bọn chúng cúi đầu tạ ban ơn. Cánh cửa khép sau lưng y, trên cái ô chữ nhật đã có ngay bốn cặp mắt hau háu nhìn vào.

Trong phòng là Mục Niệm Từ trần truồng bị trói hai tay treo lơ lửng lên nóc nhà, chỉ để cho hai chân nàng chạm đất.

Hoàn Nhan Khang đến sát Niệm Từ và nói:

- Cô nương... cô nương muốn chồng lắm rồi sao? Lập hẳn võ đài cơ đấy. Để hôm nay ta cho cô nương toại nguyện nhé.

Niệm Từ im lặng không nói một lời nào, nàng mím môi, quay mặt nhìn sang chỗ khác. Gã Tiểu vương gia lướt nhìn tấm thân trắng ngần của

nàng từ đầu đến chân. Ngoài cửa ánh mắt hau háu của bốn tên quái nhân dân dục đang chiêm ngưỡng một tuyệt tác mà có lẽ bọn chúng hiển khi nào được thấy. Do bị trói hai tay treo lên trần nhà, Niệm Từ phơi bày gần như toàn bộ những phần nhạy cảm của cơ thể. Cặp vú nàng căng ra vươn lên phía trước đầy khiêu khích, hai chân nàng cố gắng bắt chéo lại để khép bớt cái l.ồn xinh đẹp, nhưng lại càng khiến cho đáng đứng thêm bội phần gợi cảm. Nàng không ngờ rằng Hoàn Nhan Khang lại bị ổi đến mức như vậy...

Thấy Niệm Từ nhìn mình với ánh mắt đầy căm giận, Hoàn Nhan Khang vô cùng thích thú, con cặc của y đã dựng đứng lên như cột buồm từ bao giờ. Dù đã từng chơi rất nhiều mỹ nữ, cả những khuê nữ xanh mơn mớn, nhưng thực sự y chưa nhìn thấy một thân hình nào hoàn hảo và chứa đầy nhục dục như của nàng. Khuôn mặt nàng xinh như Hằng Nga, bên dưới là bộ ngực trắng ngần với hai đầu vú hồng hào đầy khêu gợi, xuống bên dưới là chiếc bụng phẳng lì không tỳ vết với vòng eo con kiến thật hấp dẫn, bộ mông căng tròn cong vênh của nàng cùng cái l.ồn với đám lông đen mượt càng tôn lên vẻ đẹp hoang sơ của Niệm Từ.

Hoàn Nhan Khang từ từ cởi bỏ y phục, từng phần cơ bắp của y lộ rõ ra ngoài với những múi thịt thật săn chắc, con cặc y chĩa thẳng lên trời với những đường gân guốc chạy quanh thân cặc trông vô cùng hùng dũng. Niệm Từ nhìn y ngỡ ngàng, nàng thập phần run sợ vì biết điều gì sắp đến với mình. Y tiến đến sát bên nàng, ghé miệng phả hơi nóng hổi vào tai nàng, bàn tay bắt đầu đi du lịch trên người nàng. Vuốt ve đến đâu, y nói đến đấy:

- Thật tuyệt vời, ta không ngờ một cô gái dân dã mà lại có một thân hình nóng bỏng thế này... chắc.. chắc... khuôn mặt nàng thật diễm lệ... cổ cao thật mỏng manh... cho ta liếm cái nào... uiiii... thật ngọt ngào... yên nào... đừng vùng vẫy kéo ta lại làm nàng đau... đôi vai nàng thon thả quá... úi...à... nách này... thơm quá đi. Nàng làm ta nứng cặc rồi đấy. Em bé ơi... ta xoa vú chút nào... u...oa... căng đấy, mát rượi quá này... nàng xem... nàng có hai cái đầu vú thật khiêu khích... đấy... đấy... nó se cứng lại rồi này... nó vênh phồng lên rồi này... ôi cha mẹ ôi... nàng ơi... này nữa này... da bụng nàng thật là láng mịn... ta đang ôm nàng thế này, nàng có cảm thấy cặc ta to lớn đang dí vô lưng nàng không? Lát nữa nó sẽ chui vào l.ồn nàng đấy... cái này này... ui... rrrrú... đây l.ồn đây... ta chạm vào l.ồn nàng rồi này... ôi mềm quá... ẩm ướt quá... nàng thích mà đúng không... đừng có chối... nó chảy nước rồi đây... khà... khà... khà... Bốn tên quau nhân bên ngoài lúc này cũng đã nhanh chóng lột bỏ hết sạch quần áo vừa xuýt xoa nhìn theo từng hành động của tiểu vương gia, vừa bắt đầu sục cặc, miệng cả bốn tên phát ra những tiếng rên “ư...

ử...", như tiếng những con chó đang xin chực miếng xương từ chủ nhân.

Bên trong Niệm Từ hỗn loạn tâm can. Trong thâm tâm nàng thực sự vốn đã có ít phần chấp thuận vị Tiểu vương gia này từ sau buổi tử võ hôm nọ. Nàng đã có ý chỉ chọn y làm đáng phu quân, vì dù sao y cũng là người đàn ông đầu tiên khám phá nàng. Chỉ có điều nàng không muốn theo cách này. Nàng vẫn mong y là một gã công tử tuy tính cách có ngông cuồng một chút, nhưng vẫn phải là bậc quân tử. Nàng không muốn chấp nhận sự thật như hiện nay, khi y thật ra vốn chỉ là một tên bỉ ổi. Nàng nức nở nói với chút ít hy vọng mong manh:

- Người... đường đường là tiểu vương gia Đại Kim, lại giở trò bỉ ổi vô liêm sỉ với ta như vậy, không sợ thiên hạ chê cười hay sao. Ta dù sao cũng sẽ là người của người theo quy tắc của cuộc tử võ. Có cần thiết phải đối xử với ta như vậy không?

Hoàn Nhan Khang cười lớn:

- Ha ha ha... ở trong này thì ai có thể chê cười chứ... Quy tắc tử võ ư? Lúc này cô nương có biết cha nàng nói thế nào không? Ta đã ngọt nhẹ nói hết lời với lão, khuyên lão dắt nàng về quê, rồi ta sẽ lựa thời điểm đến rước nàng. Thế mà lão mắng ta, nhất quyết không gả nàng cho ta đấy. Thôi thì đã không được rước mời, ta đành cướp rước vậy. Mà nói cho cùng, chịch nàng trong tình cảnh này ta lại hứng hơn đây.

Nói đoạn, không còn kiềm chế được nữa, y lao vào nàng, ôm chặt lấy nàng trong cánh tay thép của y rồi hôn ngấu nghiến lên đôi môi của nàng. Niệm Từ cố gắng mím thật chặt môi để cho lưỡi y không lùa được vào miệng nàng. Y liên thô bạo bóp mũi nàng, chỉ một lúc, ngộp thở quá nàng liền há miệng ra để thở. Chỉ chờ có thế, chiếc lưỡi của y đã lùa vào, ngoạy quét khảm cả khoang miệng nàng. Được một lúc sau, y cúi xuống hôn lên bầu ngực căng tròn của nàng, một bên y bú vú, bên còn lại y dùng tay nhào bóp khiến cho nó biến dạng thành đủ mọi hình thù. Bên vú kia y dùng lưỡi liếm quanh vú nàng, sau đó y há miệng hết cỡ để ngậm vú nàng vào miệng mút "Bập... bập", sau đó lại dùng răng nhay nhay lên đầu vú khiến nó càng thêm se cứng lại.

Niệm Từ mặt đỏ bừng, nàng vừa sợ, vừa tức giận, nàng nói trong hơi thở hỗn hển:

- Đồ khốn, thả ta ra, nếu cha của ta mà biết, ông ta sẽ băm vằm ngươi ra đấy.

Hoàn Nhan Khang khoái trá đáp lại:

- Nếu Lão già đó biết, chắc lão sẽ ầm ức mà chết đấy. Bọn thủ hạ của ta đã kể cho ta nghe về việc hai cha con nàng làm ở căn nhà phía tây thành rồi. Đẹp mắt chưa. Ha ha...ha...

Niệm Từ nghe vậy cảm thấy tuyệt vọng vô cùng. Nàng chỉ còn biết nín lặng và tuôn trào nước mắt trong tâm trạng tủi hổ.

Vấn đề nàng bị treo như vậy, y trườn người xuống dưới vùi mặt vào vùng hạ thể của nàng. Y liếm vài đường từ dưới lên cái l.ồn rồi luồn lưỡi vào trong rãnh cái l.ồn Niệm Từ vét loạn xạ. Lúc này cái l.ồn của Niệm Từ đang giương ra, sát sạt mặt Hoàn Nhan Khang. Vì hai bên đùi nàng bị banh rộng ra nên cái l.ồn của Niệm Từ cũng hé mở. Con cặc y như muốn xuất tinh vì nhìn thấy rõ mồn một toàn bộ vùng hạ thể của nàng ở khoảng cách quá gần.

Y bất ngờ lùi lại và tháo chiếc dây đang treo nàng lên. Cả cơ thể nàng ngã xuống đất, trắng phau, chỉ có phần cái l.ồn đỏ hồng, càng làm kích thích y, y tiếp tục lao đến dùng tay tóm lấy hai chân Niệm Từ ép sát lên ngực nên l.ồn của nàng giương hẳn ra phía trước. Không thể nhịn được lâu hơn nữa, y đưa sát mũi vào cái l.ồn của nàng hít nhẹ để cảm nhận cái cảm giác sướng tột đỉnh. Y hít hít ngửi ngửi nơi đó của nàng một lúc mà con cặc y cứ giật giật lên từng hồi vì sướng.

Y sung sướng ngất ngây khi tận hưởng cái mùi vị từ bộ phận sinh dục của một người con gái đẹp tuyệt trần. Y cũng cảm nhận thấy vì bị kích thích quá mức nên dòng nước nhờn từ đầu con cặc y cứ từ từ rỉ ra.

Y ngẫm thật kỹ cái lỗ l.ồn hồng hào của nàng, nơi đó có một ít lông nhỏ đen tuyền mọc xung quanh. Không thể nhịn được nữa y đưa lưỡi liếm tiếp một đường lên cái l.ồn nàng, được một lúc nó ướt nhẹp, những sợi lông bao quanh cái l.ồn Niệm Từ cũng ướt mềm vì nước miếng y, bám chặt lấy nơi ấy của nàng.

Y liếm mút chùn chụt l.ồn nàng, Hoàn Nhan Khang sướng điên người vì được bú l.ồn một người con gái cực kỳ xinh đẹp như Niệm Từ. Dù không muốn nhưng cuối cùng Niệm Từ cũng cảm thấy cảm giác của cơ thể đang chống lại lý trí của nàng. Cũng giống như lần trước với cha, nàng bắt đầu cảm thấy nhột nhạt trong người vì những kích thích của y. Cha chưa bú l.ồn nàng, nên lần này nàng cảm thấy như tê tái hơn. Cơ thể nàng trở nên mềm mại hơn...

Như phát hiện ra điều đó, Hoàn Nhan Khang càng chăm sóc cái l.ồn của nàng thật chu đáo, như là y đang dùng lưới để chọc ngoáy nạo vét l.ồn nàng từ ngoài vào trong, cái l.ồn nàng đã bắt đầu tiết ra những chất nước nhờn và chảy đầy vào lưới y. Miệng nàng khẽ phát ra những tiếng rên nho nhỏ, nhưng không thoát khỏi tai Hoàn Nhan Khang, thấy nàng đang bị kích thích dần dần thì y vô cùng thích thú, y càng miệt mài liếm quanh cái l.ồn của nàng, bàn tay y vươn lên tóm lấy hai vú của Niệm Từ và bóp mạnh, trong khi chiếc lưới y ngoáy loạn xạ trong cái l.ồn ướt đầm cả nước nhờn của nàng lẫn nước dãi của y.

Cơ thể nàng vận vẹo liên hồi, hai chân vô thức đã kẹp chặt lấy đầu y mà ép sát vào vùng hạ thể của mình từ khi nào. Đến đây thì Niệm Từ không sao chịu được nữa, nàng hét lên một tiếng rên thật lớn để giải tỏa cơn khát tình đang vùn vụt kéo đến. Cũng khó trách được nàng, cũng có những cảm xúc và ham muốn, nhất là sau lần bị cha chịch nên nàng nhanh chóng bị đánh bại bởi thứ cảm xúc đầy nhục dục đó.

Lúc này, Hoàn Nhan Khang đã trườn người lên trên cơ thể Niệm Từ, miệng y tham lam ngoạm chặt lấy một bên vú nàng trong khi một tay y bóp nghiêng bên vú còn lại, tay kia thì vẫn luôn xuống dưới, dùng một ngón tay giữa thọc vào cái l.ồn Niệm Từ. Hai nơi nhạy cảm nhất của nàng bị y tấn công cùng một lúc khiến cho nàng lại phát ra tiếng rên "Aa...a...a.." đầy khoái lạc.

Thấy con mồi đã bị chinh phục hoàn toàn, Hoàn Nhan Khang liền vươn tay tới, tức tốc cởi nốt dây trói tay nàng, vừa được tự do, ngay lập tức Niệm Từ liền dùng tay vít cổ y xuống, nàng điên cuồng lùa lưới vào miệng y mà nút chặt lưới của y, Hoàn Nhan Khang đáp trả lại vô cùng nồng nhiệt, con cặc của y cứ đung đưa ngo ngoáy ngay trước háng nàng khiến Niệm Từ thấy nhột nhạt và khó chịu vô cùng.

Hoàn Nhan Khang liền xoay người đổi tư thế. Y nằm bên dưới để Niệm Từ nằm trên người y, nàng ép sát bộ ngực căng phồng của mình vào ngực y, sau đó hai người lại nút lưới nhau như cặp tình nhân say sưa vậy chứ không còn là kẻ thù nữa. Hoàn Nhan Khang dùng tay bóp nghiêng lấy cặp mông to tròn của nàng khiến nó biến dạng trong khi miệng vẫn nút chặt lưới nàng, được chừng khoảng một lúc y xoay người Niệm Từ lại để cái l.ồn nàng ngay miệng y, còn cặc y ở ngay miệng của nàng. Y ban hai chân nàng dang rộng ra, một lần nữa, cái l.ồn của nàng lại hiện ra ngay sát miệng y trong khi Niệm Từ đang dùng tay tóm lấy khúc củi đen thui và to tướng của Hoàn Nhan Khang mà sức nhanh khiến y như muốn xuất tinh, phải cố gắng lắm y mới kiềm chế được...

Hoàn Nhan Khang quét nhẹ một đường vào phía ngoài của cái l.ồn

Niệm Từ khiến nàng giật bắn người. Y bắt đầu đảo lên đảo xuống một cách nhẹ nhàng đều đặn bên ngoài cái l.ồn nàng, nơi có một điểm nhạy cảm. Niệm Từ cảm thấy cơ thể nàng bắt đầu co giật, vùng cái l.ồn bên ngoài của nàng bóng láng nước miếng y trộn với dâm thủy của nàng lúc này đã tiết ra rất nhiều.

Lúc nàng rên lớn cũng là lúc y gồng cứng lưỡi đâm mạnh vào bên trong lỗ l.ồn nàng. Niệm Từ nấc lên từng tiếng theo những cú đâm lưỡi của y, miệng nàng mở lớn, ngậm luôn khúc củi đó vào miệng ngay khi y dùng lưỡi ngoáy sâu vào bên trong cái l.ồn nàng.

Y liếm mạnh, mút mạnh những chất nước bên trong vùng kín nàng và nuốt ngon lành, nước l.ồn nàng tuôn ra ào ào như xuôi làm ướt đầm cả mặt y. Niệm Từ vừa bú mút cặc y vừa day mạnh vùng kín vào miệng lưỡi y để tạo ma sát mạnh hơn.

Hoàn Nhan Khang cũng lấy hai tay ghì chặt lấy hai bờ hông nàng, ép mạnh vùng kín của Niệm Từ vào miệng y. Y ra sức chà sát miệng lưỡi vào bộ phận sinh dục của nàng. Niệm Từ đang quên hết mọi điều xung quanh. Nàng đang hòa mình vào hoan lạc, chìm vào vũng lầy nhục dục.

Bú mút bộ phận sinh dục cho nhau chán chê, hai người xoay trở lại như cũ. Hoàn Nhan Khang lặn một vòng, nắm đè thân hình cơ bắp của y lên thân hình nhỏ bé của Niệm Từ, y nhướn dậy, nhấc đôi chân thon dài của nàng, gác lên vai nhích người về phía trước, con cặc y nhắm ngay lỗ l.ồn của Niệm Từ chuẩn bị cho một màn làm tình vũ bão sắp đến, y đi vào... Từng ly từng tí, đầu con cặc tách rời hai mép thịt ngoài, lách qua mép trong, và nhồi vào lỗ l.ồn của nàng, Niệm Từ còn nâng hông lên để cho con cặc y vào nhanh hơn, mặt mũi nàng đỏ bừng, hơi thở chờ đợi. Đang hứng tình, mà được một vật cứng và dài chui vào lỗ l.ồn, Niệm Từ tê dại, co dúm cả người và tiếp tục phát ra tiếng rên đầy mê mị khoái cảm.

Hoàn Nhan Khang dùng hết sức, thúc mạnh một cái, con cặc y ngập lút cán trong lỗ l.ồn nàng, Niệm Từ rú lên một tiếng "A...a.. a.. " đầy mê mị và khoái cảm, lỗ l.ồn nàng bị xâm chiếm bởi con cặc thứ hai trong đời, nó thật dài và to. Hoàn Nhan Khang từ từ rút ra, đến khi con cặc ra ngoài gần hết thì y lại đâm mạnh vào một lần nữa, khiến cho cả cơ thể Niệm Từ bị nhồi mạnh lên phía trên, cứ như vậy y từ từ đẩy nhanh tốc độ, tiếng da thịt của hai người va vào nhau phát ra những âm thanh bành bịch vang ra khắp căn địa lao kèm theo tiếng rên hoan lạc hòa lẫn vào nhau tạo ra thứ âm thanh vô cùng hỗn tạp.

Hoàn Nhan Khang vừa thúc mạnh và nhanh vào cái l.ồn nàng, vừa thích

thú nhìn khuôn mặt đờ đẫn vì tình dục của nàng.

Được một hồi, Hoàn Nhan Khang liền hạ hai chân nàng xuống, con cặc y vẫn cắm ngập trong cái l.ồn nàng, không chịu rút ra, y đổi tư thế, lăn một vòng và nằm xuống đất, lúc này, Niệm Từ đang nằm đè lên người y, nàng ngồi dậy, từ trên cao dập xuống khúc côn của y, y từ dưới đật lên nhanh như vũ bão, cứ mỗi khi căng tức đầu con cặc, sắp đạt cao trào thì y lại cố gắng kiềm chế lại, y muốn được chơi nàng lâu hơn thêm một chút nữa.

Một lúc sau, y quyết định kết thúc cuộc chơi. Hai người lại trở về tư thế ban đầu, Hoàn Nhan Khang lại điên cuồng nắc lia lia vào Niệm Từ với tốc độ chóng mặt. Chợt y hét lên một tiếng lớn và xuất tinh xối xả vào cái l.ồn nàng, tinh trùng nhiều đến nỗi trào hết cả ra ngoài, ứ đọng lại thành một vũng ngay cạnh đít nàng. Đến đây, Niệm Từ cũng đã lên đỉnh, nàng rên lên những tiếng "ư... a..." sáng khoái, cơ thể nàng co giật liên hồi, tuôn tràn dâm dịch hòa lẫn với tinh dịch của y.

Hoàn Nhan Khang nghiêng người nằm ngửa ra nền nhà, cả hai người thở dốc, con cặc của y mềm xèo lại nhanh chóng.

Nghỉ ngơi một chút, Hoàn Nhan Khang đứng dậy, mặc quần áo vào và lặng lẽ đi ra ngoài. Bên trong Niệm Từ vẫn nhắm nghiền mắt hưởng thụ, nàng vừa trải qua một cuộc làm tình có một không hai trong đời.

Ra ngoài cửa, y gật đầu với bốn tên quái nhân rồi khế hắt đầu vào trong. Cả bọn hiểu ngay đã đến lượt chúng, lập tức mở toang cửa cùng ào vô rồi lao đến chỗ Niệm Từ đang trần truồng nằm với tốc độ của tên bắn, tám cánh tay tham lam bắt đầu vuốt ve khắp tấm thân rã rời của nàng. Niệm Từ hoảng hốt mở mắt, vội nhìn về hướng Hoàn Nhan Khang vừa đi, nhưng lại thấy bóng của y bỏ đi đằng xa rất thanh thản, nàng chợt hiểu ra vấn đề. Nàng hét lên trong tuyệt vọng:

- Không... không... thả ta ra...

Nàng vùng dậy định bỏ chạy. Nhưng không còn kịp nữa, tay chân nàng bị khóa chặt. Bốn tên quái nhân đã lật ngửa nàng ra, nàng trần truồng, nằm xuôi lợ, dang rộng hai chân ra, l.ồn nàng hé mở như mời mọc chúng. Sa Thông Thiên giữ chặt hai cánh tay và vuốt ve mặt nàng. Linh Trí thượng nhân và Sâm tiên lão quái tấn công thẳng lên cặp vú no tròn. Bành Liên Hổ thì đưa tay lên xoa xoa cái l.ồn vẫn còn ẩm ướt nước nhờn của nàng hòa lẫn với tinh trùng của Hoàn Nhan Khang. Niệm Từ như muốn ngất đi khi thấy cơ thể mình đang bị tám bàn tay sàm sỡ, vuốt ve

âu yếm. Cố gắng thêm một chút sức lực, nàng thu người lại rồi đạp chúng ra để chống cự. Bọn chúng thấy nàng tỉnh giấc và chống cự quyết liệt quá, một tên nhanh chóng lấy ngay đoạn dây thừng nằm trên nền nhà trói nàng lại. Chúng trói hai tay và kéo ngược lên đầu buộc cố định vào cái cột chống giữa phòng. Khiến hai bầu vú của nàng vốn đã căng tròn nay lại bị căng ra vươn cong vênh lên, vun cao ngạo nghễ, làm cho hai tên đang bóp vú càng thêm thích chí nắn bóp hoài không chán.

Chúng dùng bốn đôi bàn tay nhồi vú, xoa bụng, vuốt đùi nàng y như đánh cùn nhau nhồi một khối bột lớn, cái cảm giác tuyệt vời khi được xoa bóp tấm thân tuyệt mỹ trong tay khiến các của cả bốn tên cương cứng. Niệm Từ xấu hổ đỏ mặt khi thấy cả bọn hau háu đưa bốn cặp mắt lướt khắp người nàng thích thú. Bọn chúng cao hứng nói kháo nhặng lên với nhau về thân thể nàng khiến nàng ê chề nhục nhã muôn phần. Nàng hoảng sợ thực sự, như một con thỏ non bị bốn con sói đực sắp sửa ăn tươi nuốt sống. Nàng không muốn mình bị làm nhục thêm một lần nữa nhưng lại không có cách nào phản kháng. Bành Liên Hồ cúi mặt vào l.ồn nàng mà làm cái việc không biết bao nhiêu thằng đàn ông đều muốn làm, mặc kệ cho tinh trùng của chủ nhân hấn vẫn còn nhầy nhụa rất nhiều trong đó.

Rồi hấp tấp như sợ ai tranh phần, hấn ta banh rộng hai chân nàng ra và kê con cặc của gã vào và thực cái "ót..." thật mạnh không ngần ngại. Niệm Từ đau đớn nhắm mắt lại, nước mắt trào ra trên mặt nàng. Nàng đã hoàn toàn hết sức lực, chân tay mệt mỏi để yên mặc cho mấy tên quái nhân kia chiếm đoạt thể xác. Tên bên dưới vẫn giữ chặt cho hai chân nàng ở vị trí dang rộng nhất có thể, nắc điên loạn vào l.ồn. Hai bàn tay nham nhám của hấn vuốt ve hai bên đùi non mát rượi của nàng. Tên bên trên cũng không chịu thua, banh miệng nàng thật to và đẩy hết cả chiều dài con cặc dơ bẩn vào tận tuốt luốt trong cổ họng nàng. Hai tên còn lại thì kẻ bóp vú nàng, người nắn nắn vú. Nhìn cảnh tượng một thân thể nhỏ bé trắng treo đang bị bốn thân thể dơ bẩn, tên thì béo, kẻ thì gầy, quây quần hành hạ thật chỉ biết xót xa cho nàng. Niệm Từ hai tay bị trói quặp lên trên, hai chân bị ghì chặt dẹt ra thành thử trông nàng như con sao biển dang cả tứ chi ra cho những con cặc lấp vào chật kín cơ thể. Cứ một lúc, bọn chúng lại đổi vị trí cho nhau, tuần hoàn xoay vòng không biết đã bao nhiêu lượt. L.ồn, miệng, vú nàng không lúc nào ngơi ra được một khắc. Nàng cảm nhận những con cặc mạnh mẽ đang thô bạo tách đôi hai môi âm hộ của nàng liên hồi, nàng nhắm chặt mí mắt không muốn nhìn bốn con đực đang chiếm đoạt mình. Nàng uất nghẹn không thể kêu thành tiếng. Từng chút từng chút một, lúc nhanh lúc chậm thay đổi, những con cặc cái thì béo mập, cái thì to dài, cái thì cong queo cứ kia thọc vào l.ồn nàng sâu thật sâu, làm cho hai mép l.ồn liên

tục thay đổi co giãn cho phù hợp với từng cái một. Nàng thực sự đã bị cưỡng đoạt thêm một lần nữa, toàn thân nàng tràn ngập một cảm giác vừa đau đớn, nhục nhã và ê chề khó tả.

Thế xác nàng cũng có lúc bỗng thấy sung sướng. Trong đầu nàng hiện lại rõ mồn một cảnh tượng mình bị Hoàn Nhan Khan làm cho đê mê ban nãy. Nghĩ đến đấy người nàng chợt run lên vì những cú đập rất hoang dại và thô tục của bọn quái nhân kia đang nhấp nhô trên bụng nàng. Thế nhưng lí trí của nàng vẫn bắt nàng chống lại cơn khoái cảm đến một cách hoàn toàn tự nhiên và bản năng, nàng vẫy vùng trong vô vọng, càng vùng nàng càng chỉ khiến cho những con quỷ dâm dục kia sung sướng hơn mà thôi. Mọi thứ thịt trong người nàng như tan ra, nàng quắn mình và lồn của nàng xiết chặt. Nàng khóc nức lên, thở hổn hển. Bốn tên quái nhân lại càng thấy kích thích khi trông thấy những hàng nước mắt đang chảy trên mặt nàng.

Bọn chúng nhìn nhau rồi cùng gật đầu hiểu ý. Chúng bắt đầu đổi lại. Ba tên trong bọn, một đỡ hai vai nàng, hai tên kia đứng hai bên, một tay đỡ lưng, một tay đỡ một bên chân nàng, cùng nâng thân thể nàng lên cao ngang bụng và dặng hai chân nàng rộng ra. Tên còn lại, Bành Liên Hồ, kê ngay cặc vào lồn nàng đóng mạnh một cái “ót...” rồi bắt đầu nắc. Không còn là lúc chậm lúc nhanh nữa. Bây giờ chỉ toàn là những cú đóng liên thanh liên hồi, rất nhanh, rất mạnh. Tiếng va đập thịt da nghe “phành... phạch... phành... phạch” thật to và liên tục. Cơ thể nàng rũ rượi, chuyển động liên tục, hai vú rung giật điên cuồng theo nhịp mỗi cú nắc. Chỉ một lúc, Bành Liên Hồ gầm lên, rút cặc ra phóng ào ạt tinh dịch lên bụng nàng. Theo bản năng, nàng cũng co giật và phóng trả lại dâm dịch về phía hắn. Nàng đã đạt cực đỉnh mặc dù tâm nàng không hề muốn. Bành Liên Hồ liền đổi chỗ với tên kế tiếp. Hắn lại nắc nhanh và mạnh, liên hồi, rồi lại phóng tinh... Cứ thế bọn chúng lần lượt đổi chỗ thay nhau nắc vào lồn nàng rồi lần lượt phóng tinh. Tên thì tổng tinh trùng vào luôn lồn nàng, tên thì tưới lên mặt nàng, tên lại xịt đầy hai vú nàng. Khiến cho nàng toàn thân nhầy nhụa, như nhớp toàn tinh dịch. Ngược lại phía nàng cũng vậy. Cứ mỗi lần tên nào phóng tinh, là nàng lại lên đỉnh phọt dâm dịch một lần. Thật trong đời một người con gái lên đỉnh năm sáu lần trong một cuộc làm tình quả là hiếm gặp.

Bọn chúng thay phiên nhau hãm hiếp nàng cũng đã mấy canh giờ. Sau khi xuất tinh xối xả, bọn chúng thả nàng xuống nền nhà và lần lượt từng tên đổ gục tất cả bên thân thể nàng. Cả bốn tên rã rời, thở hổn hển sáng khoái...

Reactions:

damdamdaisuton

(<https://thiendia88.org/diendan/members/damdamdaisuton.2061696/>)

Xem Sex Lần Đầu

Verified

Hồi 4

Gặp Lại Cổ Nhân

Quách Hoàng hai người tới hậu viện Triệu Vương phủ, vượt tường vào trong. Hoàng Dung dịu dàng nói:

- Công phu khinh công của Tĩnh ca ca cao cường thật!

Quách Hoàng tiếp đó liền nằm phục dưới chân tường nghe ngóng động tĩnh trong hậu viện.

Qua một lúc, chợt nghe tiếng bước chân, có bốn người vừa nói vừa cười đi tới, nghe một người nói:

- Tiểu vương gia nhất vị cô nương ấy ở đây không biết đến khi nào?

Người kia cười đáp:

- Cần gì phải đoán? Từ lúc người lọt lòng mẹ đến nay đã thấy được nửa cô nương nào xinh đẹp như thế chưa? Chắc chắc sẽ giữ ở đây luôn để hàng đêm hầu hạ ngài chứ.

Người khác lại nói:

- Xem bộ dạng hai người kia, cứ tí cả mắt lại, dễ chừng lại chưa sướng lắm hay sao? Lại còn muốn nữa chắc?

Người đầu tiên đáp lại:

- Hahaha... đừng có nói là người không muốn nữa nhé. Người nói ta nghe, từ khi biết tận hưởng đến nay, đã bao giờ người được chịch cô gái nào xinh đẹp như vậy chưa? Cứ theo tận trung với tiểu vương gia đi. Chúng ta còn có nhiều cơ hội.

Bọn họ không ai khác chính là bốn tên quái nhân vừa từ trong mật lao

trở ra. Nhìn bộ dạng khệnh khạng uể oải, áo quần xộc xệch chưa kịp buộc xong lại hết đai nút, lại nghe câu chuyện họ nói, Quách Hoàng hai người đã đoán được bọn họ vừa làm chuyện xấu xa gì. Quách Tĩnh giận run người, định xông ra đánh nhau một trận, Hoàng Dung vội vàng giữ tay y lại, ra hiệu tỏ ý bảo bình tĩnh. Cả hai nghe tiếp câu chuyện.

Bành Liên Hồ luôn tỏ ra là kẻ thủ lĩnh trong bọn, hẳn không quá cao hứng, trầm ngâm nói:

- Các người đừng có mà đoán này đoán nọ nữa. Theo ta nhận thấy, tiểu vương gia chỉ muốn bọn ta một lần dạy dỗ cho hai cha con bọn họ biết thế nào là phục tùng thôi. Chứ trong lòng ngài cũng có ý riêng với cô ấy rồi. Lần sau các người chớ sỗ sàng mà nhắc chuyện này trước mặt tiểu vương gia nữa. Kẻo cái đầu lại không giữ được.

Cả bọn im bật, gật gù hiểu ý nhưng vẻ mặt vẫn lộ rõ vẻ tiếc nuối. Sa Thông Thiên nhỏ giọng:

- Uhm... thật ra thì cô nương ấy trẻ đẹp, cũng xứng đôi với tiểu vương gia. Tiếc cô ấy xuất thân dân dã. Chỉ e là...

Linh Trí thượng nhân nói:

- Gì mà xuất thân này nọ. Người quên Vương phi nương nương xuất thân thế nào à?

Sâm tiên lão quái bồi tiếp:

- Đúng vậy... tự nhiên nhắc đến Vương phi... người cũng là một tuyệt sắc giai nhân có thua kém gì cô gái kia đâu. Có đôi phần vượt trội hơn nữa là.

Bành Liên Hồ chợt ngược mặt nhìn lên trời, rồi nói nhỏ:

- Này... giờ này là giờ nào rồi... còn không đi nhanh.

Bốn người cùng “ư..hừm...” một tiếng rồi nhấm nhí bí hiểm, xoa tay múa chân, cùng cười khúc khích với nhau như có âm mưu gì, rồi nhanh chóng nối bước cùng chạy về hướng ngự hoa viên.

Quách Tĩnh nhìn điệu bộ là đoán được ngay bọn họ định đi làm chuyện xấu gì đó. Dậm bước định phóng theo, Hoàng Dung nhất quyết kéo lại. Quách Tĩnh hỏi:

- Dung nhi, họ lại định đi hại người, sao muội lại cản ta.

Hoàng Dung nói chậm chậm:

- Chẳng phải huynh muốn đi tìm thuốc sao? Gây thêm chuyện làm gì. Hơn nữa đó là hướng nội phủ, bọn họ dám hại ai trong đó chứ. Với lại huynh không đoán được hai người mà họ vừa nhắc đến trong mật lao kia là ai sao, huynh có muốn cứu họ không?

- Là ai? – Quách Tĩnh hỏi lại.

- Tĩnh ca ca không đoán được sao? Huynh lúc chiều từng kể cho Dung nhi nghe chuyện hai cha con họ Mục đột ngột biến mất. Tĩnh cờ ở đây lại xuất hiện hai cha con, cùng bị bắt về... – Hoàng Dung bỏ lửng câu trả lời.

- Á... à – Quách Tĩnh chợt bừng tỉnh, gật đầu đồng tình, thâm tâm thâm nể phục sự thông minh nhạy bén của Hoàng Dung.

- Vậy chúng ta sẽ làm gì? – Quách Tĩnh hỏi.

Hoàng Dung ghé tai y nói nhỏ:

- Hiện nay sự việc là cấp bách, chúng ta chia nhau ra hành động mới mong xong, theo muội thấy những tên thân binh gác địa lao kia huynh xử lý được. Vậy huynh mau vào giải cứu họ rồi đem về khách điểm với Vương đạo trưởng. Muội sẽ vào nội phủ tìm thuốc rồi cũng sẽ đến đó.

Quách Tĩnh không đồng ý nói:

- Không được. Trong nội phủ nhiều cao thủ, sẽ rất nguy hiểm cho Dung nhi. Ta không để muội vào chỗ nguy hiểm đâu. Muội hãy giải cứu hai cha con họ giúp ta, ta sẽ đi tìm thuốc.

Hoàng Dung thấy y nhất nhất lo lắng cho mình như vậy. Trong lòng bỗng thấy dạt dào yêu thương. Nàng khẽ nép vào người y âu yếm nói:

- Tĩnh ca ca, giờ không phải là lúc nhường nhau nữa. Tĩnh ca ca nghe lời muội, huynh cứ đi cứu họ đi, vì chỉ có huynh mới biết mặt cha con họ. Muội đi nhờ cứu không đúng người thì ra công cốc. Vả lại, nội phủ rộng lớn, đường đi lối lại phức tạp, huynh từ nhỏ quen ở thảo nguyên, vô đó ắt sẽ có chút bỡ ngỡ. Muội cũng có chút ít kinh nghiệm đi lại trong thị thành, sẽ hoàn thành việc tìm thuốc nhanh hơn. Muội hứa với huynh sẽ

hành sự cẩn trọng. Được chưa?

Quách Tĩnh thấy không còn có lý nào để nói lại. Bèn im lặng gật đầu. Hai người nhắc nhau bảo trọng rồi chia nhau mỗi người một hướng.

Quách Tĩnh men theo bờ tường tiến về hướng địa lao. Nấp sau một gốc cây, y dùng ba viên đá nhỏ ném về hướng vách tường phía xa, mấy tên lính canh đều nhìn về hướng đó. Thoắt cái Quách Tĩnh đã phi thân lên vào sau cánh cửa địa lao. Bọn thân binh vẫn không hề biết chuyện gì vừa xảy ra. Y đi suốt dọc hành lang, vừa đi vừa ngó nghiêng, hai bên toàn phòng giam trống không bóng người. Đi đến cuối địa lao thì phát hiện một lối đi xuống, y rảo bước xuống tầng thứ nhất lại thấy có cánh cửa, nhìn vào trong quả nhiên nhận ra ngay Mục Dịch.

Mục Dịch ngồi thu lu trong phòng ánh mắt đăm chiêu lại đang suy nghĩ về mọi chuyện. Giờ này đầu óc lão đã trở lại bình thường, không còn thấy chất độc tác động thêm nữa. Lão liền suy nghĩ để tìm ra những nguyên nhân có thể dẫn đến cho lão trở thành như đêm qua. Lão để ý trong suốt ngày hôm nay, cũng vài lần chất độc kia đã phác tác, nhưng lão hoàn toàn có thể dùng nội công dưỡng hàm bao năm ức chế được. Với thâm niên và kinh nghiệm giang hồ vốn có, ngẫm nghĩ một lúc cuối cùng lão cũng đã nhận ra rượu là nguyên nhân, chính rượu đã kết hợp với độc chất khiến lão mất kiểm soát hoàn toàn. Dám làm những điều đồi bại với đứa con gái nuôi của mình. Lão tự dẫn vật bản thân rất nhiều, tuy biết rằng do tác dụng của độc khí gây ra, nhưng lão tự nhủ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình. Giờ đây lão chỉ mong được gặp con gái một lần cuối, tạ tội với nó. Xong lão sẽ một đao tự kết liễu đời mình, để không cho chất độc phác tác thêm lần nào nữa hại đời, hại người.

Đang miên man chìm trong suy tư. Chợt lão nghe một giọng nói vang lên khe khẽ gọi lão:

- Mục tiền bối, văn bối tới cứu người đây.

Mục Dịch vô cùng ngạc nhiên, hỏi:

- Tôn giá là ai?

Quách Tĩnh đáp:

- Văn bối là người họ Quách, chính là người đánh nhau với tiểu vương gia chiêu qua trên võ đài...

Mục Dịch trước đây nghe y xưng họ Quách, đã từng nghĩ đến một sự trùng hợp ngẫu nhiên nào đó với quá khứ của lão, nhưng giờ chưa phải lúc hỏi kỹ. Lão nói với y:

- Ở phía dưới còn có một tầng mật lao nữa. Xin ân nhân hãy mau đem giúp nghĩa nữ của lão phu lên đây cùng.

Quách Tĩnh nghe vậy “vâng...” một tiếng rồi vội rảo bước chạy xuống dưới. Cũng trong một phòng giam y thấy Mục Niệm Từ không một mảnh vải trên người, đang ngồi co ro trong góc phòng. Là một nam nhân, tất nhiên là y có chút động lòng trước thân thể của nàng. Nhưng trong tình thế hiện nay, y hiểu cần thiết phải đem họ ra ngoài càng nhanh càng tốt. Nhìn xung quanh, y thấy một bộ quần áo thân binh phơi trên vách tường, chắc là của tên lính nào đó trực canh trong này giặt rồi phơi luôn ở đây. Y cuộn lấy bộ quần áo. Sau đó dùng bảo đao đâm mà y luôn mang theo người từ khi rời Mông Cổ cắt sợi xích khóa mở toang cánh cửa. Y quay lưng đi lùi vào trong không ngoảnh nhìn. Niệm Từ thấy có người mở cửa, giặt bẩn mình nép người càng sát hơn vào góc tường. Quách Tĩnh vừa đi lùi vừa chìa bộ quần áo cho nàng, vừa nói:

- Mục cô nương, tại hạ là người đã đánh nhau với tiểu vương gia kia trên võ đài chiều hôm qua đây. Cô nương đừng sợ, ta đến cứu hai người ra ngoài. Hãy mặc tạm bộ quần áo này vào đã.

Mục Niệm Từ nhận ra ngay ân nhân của mình. Mừng rỡ vội mặc ngay bộ quần áo thân binh vào, rồi chạy đến vịn chặt cánh tay Quách Tĩnh nép sát vào người y đi theo một bước không rời. Quách Tĩnh thấy nàng từ một cô gái kiên cường bỗng chốc lại trở nên mong manh yếu ớt như vậy, đoán rằng chỉ trong khoảng thời gian ngắn, nàng ắt hẳn phải gặp quá nhiều điều phần uất, đau khổ. Bất giác thấy thương cảm như đối với một đứa em gái bé nhỏ. Y dịu dàng choàng tay qua vai ôm nàng vào lòng vỗ về an ủi. Niệm Từ thấy bao nhiêu nỗi ê chề bấy lâu như được bung tỏa, gục vào người y òa khóc tức tưởi. Quách Tĩnh cúi xuống khẽ đặt lên mái tóc nàng một nụ hôn và dìu nàng đi lên tầng trên.

Mục lão đang đợi thì thấy Quách Tĩnh dìu Niệm Từ đi tới. Y cắt khóa, cánh cửa mở ra. Mục Dịch lao ngay đến quỳ sụp xuống chân con gái, đập đầu liên tiếp xuống nền nhà mà khóc:

- Cha thật có lỗi với con, cha vạn lần đáng chết. Tội lỗi tày trời này không dám mong con tha thứ rồi... hu...hu...

Niệm Từ cũng òa khóc, vội vàng quỳ xuống bên cha đỡ ông dậy, nói:

- Không phải, xin cha đừng vậy nữa, xin cha đừng trách mình. Con dù cho đến chết cũng luôn mang nặng công ơn dưỡng dục cao bằng trời của cha, không gì báo đáp nổi. Tất cả là lỗi của con. Võ công không siêng năng luyện tập nên kém cỏi, để cha già phải trọng thương. Xin cha hãy đứng lên kéo con mang thêm tội bất hiếu.

Hai người cùng khóc và dìu nhau đứng dậy. Sau bao bão táp, cha con giờ lại càng thấy thương nhau hơn vạn lần. Quách Tĩnh chứng kiến đương nhiên là không hiểu cốt lõi nguyên nhân, nhưng cũng cảm không được nước mắt khi thấy cảnh này. Một lúc sau y lên tiếng:

- Mục tiền bối, Mục tiểu thư. Xin hai người kiềm chế cảm xúc, mau mau theo tại hạ ra ngoài. Chúng ta sẽ đến chỗ Vương đạo sĩ. Ông ta sẽ có cách bảo vệ hai người. Xin đừng chậm trễ kéo quân binh đến thì không kịp.

Mục Dịch liền quay sang cầm tay Quách Tĩnh, trao cho y bàn tay nhỏ nhắn của Niệm Từ mà khóc với y rằng:

- Quách thiếu hiệp, lão cúi đầu nhờ cậy cậu hãy đem nghĩa nữ của lão ra ngoài, tìm Vương đạo sĩ, nhờ người đem theo ái nữ về Toàn Chân giáo, xin dập đầu thọ giáo làm đệ tử của Thanh Tịch tán nhân Tôn Tiên Cô - Tôn Bất Nhị. Được như vậy lão phu sẽ hoàn toàn yên tâm cho sự an toàn của nghĩa nữ. Xin cúi đầu mang ơn tương trợ của thiếu hiệp mà không có cách nào trả được, nguyện kiếp sau làm thân trâu ngựa đáp đền.

Quách Tĩnh giật mình nói lại:

- Kìa Mục tiền bối, người cũng phải đi theo tụi con chứ.

Niệm Từ vội ôm lấy cha mà rằng:

- Cha ơi, con không đi đâu, không có cha con không đi đâu hết.

Nhẹ nhàng gỡ đôi tay Niệm Từ ra, lão từ tốn nói:

- Hai người hãy nghe lời ta. Thân ta giờ đây đã dính kịch độc. Không biết sống chết lúc nào. Các con không thể vừa chạy trốn vừa lo cho lão già này được. Vả lại, ta còn một việc quan trọng phải làm ở đây. Quách thiếu hiệp, hãy hứa lo cho sự an toàn của Niệm Từ giúp ta.

Quách Tĩnh cứ ngây người chưa biết xử sự ra sao. Niệm Từ thì quỳ ôm chân lão mà khóc ngất. Thấy vậy lão quát khẽ:

- Con không đi ta chết ngay tại đây.

Nói rồi như muốn lao đầu vào tường ngay lập tức.

Quách Tĩnh la hoảng ngăn lại, rồi kéo Niệm Từ đứng dậy, định bái biệt cáo từ. Chợt nghĩ ra điều gì, lão hỏi Quách Tĩnh:

- Quách thiếu hiệp chẳng hay tên chi?

- Vãn bối tên một chữ Tĩnh.

Mục Lão trong lòng chấn động run lên nói:

- Cái gì? Quách Tĩnh à? Người... người...

Quách Tĩnh nói:

- Dạ, vãn bối...

Mục Dịch nói dồn:

- Cha người tên gì?

Quách Tĩnh nói:

- Tiên phụ là Quách Khiếu Thiên.

Lúc y còn nhỏ không biết tên cha, về sau sư phụ Chu Thông dạy chữ cho y, đã viết tên cha y để dạy.

Mục Dịch mắt ứa lệ, ngẩng đầu kêu lên:

- Trời ơi, trời ơi!

Rồi đưa tay ra nắm chặt cổ tay Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh chỉ thấy tay lão run lên, đồng thời thấy như có mấy giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay mình. Đang ngơ ngác chưa hiểu nguồn cơn, lại nghe Mục Dịch hỏi:

- Mẹ người họ Lý phải không? Bà ta còn sống hay đã mất rồi?

Quách Tĩnh vô cùng ngạc nhiên, nói:

- Ô, tại sao tiền bối biết mẹ vẫn bối họ Lý? Mẫu thân hiện đang ở Mông Cổ.

Mục Dịch tâm tình khích động, nắm chặt tay Quách Tĩnh không buông. Quách Tĩnh nói:

- Tiền bối, người sao vậy?

Mục Dịch tựa hồ như cầm được kỳ trân dị bảo, chỉ sợ buông tay là mất, cứ giữ chặt tay y, nhìn y từ đầu đến chân rồi gật gù nói:

- Người.., người đã lớn tới như thế này...

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói:

- Tiền bối có quen tiên phụ à.

Mục Dịch nói:

- Cha người là nghĩa huynh của ta, bọn ta kết nghĩa anh em, tình nghĩa còn hơn cả anh em ruột.

Tới đó nghẹn ngào không nói được nữa. Quách Tĩnh nghe thế chợt rung mình. Từ nhỏ y đã nhiều lần được mẹ kể về tình thâm của hai họ Quách – Dương, cũng như mối thù chung của hai nhà, y nghẹn ngào thốt lên:

- Người là... người là Dương thúc thúc?

- Đúng rồi, là thúc thúc đây.

Hai người tự động ôm chặt nhau cùng khóc như đã quen biết nhau lâu lắm rồi.

Hóa ra Mục Dịch vốn là Dương Thiết Tâm. Mười tám năm trước, hai nhà Quách, Dương bị tên tiểu nhân Đoàn Nguyên Đức hãm hại, câu kết với Triệu vương gia đại Kim Hoàn Nhan Hồng Liệt, dẫn quân bao vây truy sát. Quách - Dương sau khi an bài cho hai phụ nhân cùng đang mang bầu đi ẩn náu, liền quay lại đánh nhau một trận tung bừng với quan quân để kéo dài thời gian cho vợ con trốn chạy. Cuối cùng thì cả bốn người thất lạc nhau. Dương Thiết Tâm sau lưng trúng tên, bị thương rất

nặng, nằm gục trên lưng ngựa chạy được mấy dặm thì ngã xuống đất, ngất đi trong bụi cỏ rậm. Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, cố sức bò tới một nhà nông dân cạnh đó. Được gia đình nông dân đó tốt bụng che dấu dưỡng thương hơn một tháng mới miễn cưỡng đứng lên đi lại được. Liền ngay lập tức trở về tìm gia quyến. Thì hỡi ôi, nhà cửa hoang vắng, cả vợ và gia đình nghĩa huynh đều biệt vô âm tín.

Dương Thiết Tâm muốn khóc mà không có nước mắt, quay trở lại nấu thân cùng với gia đình nông dân tốt bụng nọ được hơn hai năm thì cả gia đình họ gặp đại dịch đều chết hết. Chỉ còn lại cô con gái nhỏ mới hai tuổi. Lão không muốn gửi bé cho người khác, liền nhận luôn làm nghĩa nữ. Hai cha con lên đường phiêu bạt giang hồ để tìm tung tích vợ con và gia đình nghĩa huynh. Lúc cả hai phu nhân mang bầu, bọn trẻ đã được đạo trưởng Khưu Xứ Cơ đặt tên cho một đứa là Quách Tĩnh, một đứa là Dương Khang, và tặng cho mỗi đứa một cây bảo đao làm tín vật nhận nhau. Chỉ với thông tin ít ỏi như vậy giữa chốn giang hồ rộng lớn, làm sao tìm được?

Lão không dám dùng tên Dương Thiết Tâm vì e sẽ vẫn còn bị truy sát, bèn chiết tự chữ Dương thành chữ Mộc và chữ Dịch, đổi chữ Mộc thành chữ Mục, lấy tên là Mục Dịch, đặt cho nghĩa nữ tên Niệm Từ cho theo họ Mục. Hơn mười năm bôn ba, lãng tích giang hồ, nghĩa nữ đã lớn, trở thành một cô gái xinh đẹp. Dương Thiết Tâm nghĩ chắc vợ đã chết trong đám loạn quân lâu năm, nhưng hy vọng trời cao có mắt, nghĩa huynh Quách Khiếu Thiên có người nối dõi, vì vậy cho con gái nuôi ra mặt dựng cờ Tỷ võ chiêu thân, chế một đôi đoản kích cắm cạnh ngọn cờ, quả thật mong mỏi sẽ gặp Quách Tĩnh để kết thân. Nhưng cõi trần mênh mông, làm sao gặp được?

Qua hơn nửa năm. Dương Thiết Tâm tấm lòng đã nguội lạnh, không còn hy vọng tìm kiếm nữa, nên đành chỉ mong tìm được cho nghĩa nữ một người chồng tính tình thành thật, võ nghệ hơn người cũng đã thỏa mãn. Nào ngờ trên đường lại gặp Hoàn Nhan Khang gây ra chuyện khó coi, mà gã thiếu niên trượng nghĩa ra tay này lại là con trai của nghĩa huynh hàng ngày vẫn nhớ nhung, thì bảo lão làm sao không tâm ý khích động, trong lòng như sôi lên. Lão chỉ biết cúi đầu tạ ơn trời cao có mắt.

Ở một nơi cách địa lao khá xa, nơi đây là hậu viện trong ngự hoa viên của Triệu Vương Phủ. Vòng qua một hàng giậu trúc, có một dãy nhà với ba gian nhà nhỏ mái ngói tường vôi.

Đây chỉ là loại nhà ở tầm thường của người nhà quê, không ngờ lại xuất hiện trong vương phủ giàu có xa hoa. Ở gian nhà phía tây, lúc này thấy

có ánh sáng nhen hắt ra từ phía trong. Hòa lẫn trong màn đêm lạnh lẽo, thấp thoáng bốn bóng người đang túm tụm vào nhau cùng nhìn vào căn nhà có ánh sáng đó. Không khó để nhận ra lại chính là bọn quái nhân bốn người. Bọn chúng nhìn gì trong căn nhà mà bí ẩn vậy?

Bên trong, chỉ thấy một người phụ nữ vừa bước vào. Người này nhìn qua rất trẻ chỉ vào khoảng ba lăm, ba sáu tuổi, dung mạo xinh đẹp rạng ngời, không hề trang điểm nhưng toát lên một thần thái cao sang đài các.

Nàng chính là Vương phi của Triệu vương phủ. Gian nhà phía tây này chính là phòng tắm của nàng. Do xuất thân từ dân dã, ở thôn quê từ nhỏ, nên nàng rất thích trầm mình trong dòng nước suối mát lạnh. Chính vì thói quen này mà tình cờ nàng bị Triệu vương gia là Hoàn Nhan Hồng Liệt tình cờ bắt gặp. Hắn ta lập tức si tình nàng, bày mưu tính kế đưa nàng về vương phủ lập làm phi từ khi nàng mới mười tám. Như vậy cũng đã được mười tám năm. Dù sống trong nhung lụa nhưng nàng luôn nhớ cố hương, nàng đòi xây cho nàng kiểu nhà như ở quê nhà sau hậu viên, đồ đạc vật dụng đều đem đến không thiếu thứ gì, rồi ra đó ở chứ không ở trong phủ. Vương gia vì yêu chiều nàng nên chấp nhận mọi yêu cầu. Riêng sở thích tắm suối, vương gia cho xây một gian riêng biệt ở phía tây, cho thiết kế một hệ thống ống bằng tre trúc dẫn nước suối mát lạnh từ vách núi đá cao bên ngoài thành về. Cắt cử quân lính canh giữ nguồn nước và hệ thống ống dẫn cẩn thận.

Đám quái nhân bốn tên hiện tại là những tên có võ công cao nhất trong đám tùy tùng của phủ, nên được chọn làm hộ vệ bên cạnh Vương phi. Thật là tốt số cho đám dân tộc ấy, hằng ngày bên cạnh nàng, thường thức hương thơm tỏa ra từ cơ thể nàng, nhìn ngắm những đường cong mỹ miều của nàng, nên dâm nứng lúc nào cũng bao trùm phủ phê toàn cơ thể. Nhưng cũng bất hạnh thay cho chúng, chỉ được nhìn suốt bao năm sinh ra ức chế. Thành ra bọn chúng hay bắt cóc các cô gái ngoài đường về hãm hiếp. Nhưng cũng không thấy thỏa mãn, vì ít khi bắt được gái đẹp. Rồi chúng bày trò canh giờ Vương phi đi tắm thì rình xem rồi thủ dâm. Từ sau khi Tiểu vương gia trưởng thành, chúng mới có thêm cơ hội theo Tiểu vương gia ra ngoài chơi bởi giải tỏa bớt chút sinh lý. Nhưng rốt cục, niềm mơ ước lớn nhất vẫn là một lần được chịch chính nữ chủ nhân xinh đẹp của bọn chúng.

Hôm nay cũng vậy, sau khi được Tiểu vương gia cho chịch đã đời Mục Niệm Từ. Bọn chúng vẫn không thể quên giờ đi tắm của Vương phi. Liền chạy ngay về đây để kịp mục kích cực phẩm trần gian.

Vừa đến nơi cũng là lúc ánh đèn vừa thấp lên, cả bọn ngay lập tức vào đúng những vị trí thuận lợi nhất, ghé mắt nhìn qua những khe hở được tạo ra từ những cánh cửa sổ.

Bên trong, suốt mười mấy năm qua và ngày hôm nay cũng thế, Vương phi xinh đẹp không hề biết mình đang bị nhìn trộm...

Lần lượt từng lớp áo mỏng trên người được Vương phi cởi bỏ ra ngoài và vắt lên bức bình phong. Tới khi chiếc áo yếm cuối cùng được tháo luôn thì một cặp vú căng tròn, vun cao và vô cùng kích thích hiện ra. Cặp vú nàng nhấp nhô theo từng hơi thở khiến nó càng trở nên hấp dẫn. Bên ngoài, tám con mắt khát dục đang thò lỗ ghé sát vào từng khe hở nhìn vào trong, chứng kiến toàn bộ hành động cởi áo của nàng ngay từ đầu. Mỗi lớp áo của nàng rời khỏi cơ thể khiến tim chúng như ngừng đập, cả bốn con cặc đều như muốn nổ tung vì hành động của nàng. Chúng đã nhiều lần nhìn thấy thân thể Vương phi tôn quý nhưng chưa bao giờ thấy thỏa mãn. Mỗi lần được nhìn là mỗi lần lại có cảm xúc như mới lần đầu. Đến khi chiếc áo yếm được nàng cởi bỏ, xuất lộ toàn bộ hình dáng của đôi bờ vai thon thả, đôi cánh tay nuột nà, cặp vú mỹ miều, một vùng bụng phẳng phiu, kết hợp với khuôn mặt đẹp kiều diễm, thì bọn chúng gần như đã không còn chịu nổi. Sa Thông Thiên thì ào thành phát ra không thành tiếng:

- Úi... con bà nó... chết mất... đẹp quá tổ tông ba đời của con ơi. Vú về gì mà trắng thế, căng mọng quá... uiiii... Ta chết mất thôi.

- Ngậm cái mồm chó của ngươi lại mà chiêm ngưỡng đi, Vương phi mà phát hiện ra là chết cả lũ bây giờ. – Bành Liên Hồ cảnh báo.

Tới lượt Lương Tử Ông chen vào:

- Trời ơi... Vương phi đẹp quá... ngậm miệng thế nào được chứ... ngày nào cũng ngắm nàng thế này thì còn gì sướng hơn nữa trời ơi... tổ mẹ nhà tao ơi... coi cái núm kia... ngon ngọt quá... phải làm gì để được bú mút hai cái núm vú của nàng đây... người đẹp ơi...

- Ôi, nếu được Vương phi ban phước dù chỉ một lần, một lần thôi cho ta được nhét cặc vô lồn nàng, ta nguyện chết cũng cam lòng. – gã sư hổ mang Linh Trí thượng nhân vừa thêu thào mà nước dãi chảy thành dòng.

Cả bốn tên đều biết rõ Vương phi của chúng rất đẹp, đẹp mê hồn, thế nhưng suốt mười mấy năm qua không một tên nào dám làm liều một lần. Hầu cận cạnh Vương phi, chúng biết rõ Hoàn Nhan Hồng Liệt tuy yêu thích nàng, nhưng chưa lần nào chúng thấy họ chịch nhau. Rất đơn giản là vì Triệu Vương gia này chỉ thích có được tình yêu lãng mạn với

người đẹp, chứ bản thân ông ta là một kẻ bất lực. Dù đã tốn khá nhiều công phu chữa chạy, nhưng vẫn không khá hơn. Vương gia đối với Vương phi chỉ để tôn thờ, để chiêm ngưỡng. Biết rõ như vậy, nên đôi khi trong đầu của bốn tên thuộc hạ này, vẫn có những ý nghĩ liêu lĩnh. Nhưng rồi phải ráng kiềm chế lại vì chúng thật sự sợ uy lực của Vương gia. Cho nên được nhìn ngắm Vương phi khỏa thân thể này, với chúng đúng là trên thế gian này không còn gì sung sướng bằng.

Ở bên trong, Vương phi đã bắt đầu kéo dây và tụt dần chiếc quần xuống, nàng đang dần khỏa thân toàn bộ trước mắt bốn tên quái nhân dâm tặc ngoài kia. Chiếc quần vừa rơi xuống đất, ngay lập tức cả bốn gã cũng vội vàng tụt quần, tay nắm chặt lấy những con cọc đã núng cứng ngắc của mình, bóp mạnh cổ găng kiềm chế để không xuất tinh sớm:

- Trời ơi...Vương phi làm gì vậy? Có phải nàng đang cởi quần không?... phù... tụt ra rồi kìa... Vương phi yêu quý của ta... xoay qua cho ta ngắm bộ mông căng bóng của nàng đi, cặp đùi thon thả và cả cái l.ồn của nàng nữa... Sâm tiên lão quái rên rỉ trong cuống họng.

- Nhỏ nhỏ cái mồm ngươi lại – Bành Liên Hồ khế suyt - Úi... trời... tụt hết rồi kìa... hấp dẫn quá... đẹp quá... các ngươi có thấy rõ cái gì ở giữa kia không?... u...oa... phải đè ngựa cái con mái này ra thôi...

Vương phi đã hoàn toàn trần truồng, bây giờ nàng đứng nghiêng với ánh mắt của chúng nên bọn chúng chỉ nhìn thấy được cặp vú vươn cao của nàng và đôi chân dài miên man thẳng tắp chứ chưa nhìn thấy lồn nàng. Dưới ánh đèn mờ ảo, trông nàng lại càng trở nên hấp dẫn vô cùng, cả bốn đứa bên ngoài căng mắt ra hết cỡ, cố gắng ghi nhớ những hình ảnh hiếm hoi kia vào trong trí óc.

Vương phi bước đến dưới một cái ống tre, với động tác khoan thai, nàng khẽ vén mái tóc sang một bên, một tay từ từ rút cái nút chặn ở đầu ống tre, những tia nước tinh khiết phun trào ra từ những cái lỗ được đục ở đầu ống. Nước mát bắt đầu bao phủ tấm thân ngọc ngà của nàng. Nàng bắt đầu xoa nhẹ từng phần cơ thể. Nàng ngửa cổ lên để tận hưởng những tia nước mát lạnh. Cơ thể nàng giờ đây vô cùng khô gợt và khiêu khích. Ở bên ngoài, cả bốn gã thuộc hạ của nàng nhìn vào mà tưởng tượng ra như nàng đang mời gọi chúng. Cả bốn tên không hẹn mà cùng nhau bắt đầu sục cặc lia lịa.

- Trời...ơi...ta chết mất...đây có phải là mơ không?

- Ôi trời...ước gì ta được bú l.ồn Vương phi... ui... ta nguyện chết vì nàng...

nàng ui...

Những tiếng rên rỉ ỉ ôi trong cuống họng lũ đực rửa vang ra càng lúc càng thống thiết hơn. Vương phi vẫn không hay biết rằng nàng đang phô diễn tất cả sự ngọt ngào của cơ thể cho đám dâm tặc mặt hạng. Nàng nhẹ nhàng xoa đều hết tất cả mọi nơi trên tấm thân ngọc ngà của nàng, từ cổ xuống vú, xuống tới bụng, rồi luồn vào giữa hai đùi, lại vòng ra sau xoa nhẹ cặp mông. Bên ngoài cả bốn tên nhìn vào mà rên ư ử trong cuống họng, kêu gào trong hơi thở:

- Ôi... trời ơi, giá như ta được ở phía sau chịch nàng... ta sẽ phá banh cặp mông kia thôi... ôi... ta chết mất Vương phi ơi...

- Còn ta chỉ mong được bóp vú... của nàng... ôi... nhìn hai bầu vú căng mọng mây mẩy kia kìa... các người có thèm bú nó không?

Bốn tên quái nhân biến thái thì thảo rên rỉ bên ngoài, bốn con cặc của chúng đã căng cứng hơn bao giờ hết.

Bằng một động tác vô mềm mại, Vương phi cúi người xuống xoa tới vùng đùi. Tư thế quay lưng lại với bốn tên ngoài cửa đã khoe tron cặp mông căng tròn và trắng ngần với vòng eo nhỏ xíu về phía chúng. Từ phía sau chúng nhìn rõ cả hai mép lồn hồng hào bị kẹp giữa háng nàng. Nàng khum người kỳ cọ hai chân, khiến hai cái vú đong đưa tới lui liên tục. Cả bốn tên chứng kiến cảnh tượng thần tiên đó mà thở lên thở xuống, tay tóm chặt những con cu của mình xóc nhanh hơn, mạnh hơn, nhịp tim của chúng loạn nhịp, chân khí đảo điên, há mồm thở dốc như tát từng lớp không khí vào ngực. Tất cả đến lúc này đều đã không chịu nổi nữa rồi, lần lượt từng tên, từng tên rùng mình xuất tinh tứ tung, rồi sau đó ngồi phịch xuống thở hồng hộc, mặt thì đỏ gay, ánh mắt hoang dại, đờ đẫn.

Bên trong Vương phi cũng đã đến lúc kết thúc việc tắm rửa. Nàng mặc lại quần áo và trở về gian nhà chính. Cả bốn tên quái nhân đều đã chạy trở ra ngoài ngự hoa viên, xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Chợt gặp Hoàn Nhan Khang đang bước vào, cả bọn đồng loạt dừng lại hô hiệu thật lớn vào trong:

- Kính chào Tiểu vương gia.

Hoàn Nhan Khang hỏi nhỏ Bành Liên Hồ:

- Thứ ta bảo người chuẩn bị đã có chưa?

Bà Liên Hồ đáp:

- Dạ rồi.

Hắn đến một góc tiểu cảnh trong ngự hoa viên, bắt ra một con thỏ đưa tới cho Tiểu vương gia. Hoàn Nhan Khang đón lấy, lắc cắc hai tiếng, bẻ gãy hai chân sau con thỏ rồi ôm vào lòng, rảo chân bước vào trong dãy nhà của Vương phi. Đứng ngoài cửa y gọi một tiếng:

- Mẹ!

Bên trong lập tức vang lên tiếng ờ của Vương phi.

Hoàn Nhan Khang bước tới bên cạnh Vương phi, nói:

– Mẹ, mẹ lại không khỏe à?

Vương phi thở dài một tiếng nói:

- Chẳng lẽ không phải là lo cho con sao?

Hoàn Nhan Khang dựa vào người mẹ, cười nói:

- Mẹ, mẹ nói người ăn mặc lỗi đạo sĩ hôm qua là ai nào?

Vương phi hỏi:

- Là ai thế?

Hoàn Nhan Khang nói:

– Là sư đệ của sư phụ con. Nói đúng ra là sư thúc của con, nhưng con nhất định không nhận y, cứ gọi y là đạo trưởng. Y cứ nhìn con vênh râu trợn mắt, nhưng không có cách nào bắt con cả.

Nói tới đó cười ầm lên. Vương phi giật mình nói:

- Bậy bạ quá, bậy bạ quá.

Hoàn Nhan Khang dương dương tự đắc nói tiếp:

- Vương đạo sĩ kia hỏi con định kết thúc chuyện tỷ võ chiêu thân thế

nào. Con luôn miệng vâng dạ, chỉ cần họ Mục tới thì cứ theo lời y mà làm.

Vương phi nói:

- Con hỏi qua phụ vương chưa?

Hoàn Nhan Khang cười nói:

- Mẹ thật thà quá. Con đã sai người đi bắt cha con họ Mục tới giam ở địa lao phía sau rồi. Vương đạo sĩ kia làm sao biết được là họ đi đâu?

Vương phi nghiêm nét mặt không đồng ý, nói:

- Con đùa giỡn với con gái người ta, còn bắt người ta giam lại thì còn ra gì nữa? Mau thả họ ra đi đưa tặng thật nhiều tiền, xin lỗi tử tế, xin họ đừng trách móc.

Hoàn Nhan Khang nói:

- Mẹ không biết đâu, nếu thả họ ra, họ nói ầm lên ở ngoài tới tai sư phụ thì làm sao?

Vương phi vội nói:

- Chẳng lẽ con muốn giam họ suốt đời à?

Hoàn Nhan Khang cười nói:

- Con đã nói rất tử tế, lừa họ về quê, bảo họ cứ cố sống cố chết chờ con.

Nói xong hô hô cười rộ. Mẹ y nói:

- Ta thấy cô nương ấy dung mạo nhân phẩm rất tốt, ta rất thích. Để ta nói với phụ vương con, chẳng bằng cưới nàng làm vợ, há lại không xong hết mọi việc sao.

Hoàn Nhan Khang cười:

- Mẹ lại thế rồi, gia thế chúng ta thế này, làm sao có thể cưới loại con gái giang hồ hèn hạ?

Vương phi thở dài, hạ giọng:

- Con coi thường con gái nhà nghèo..., chẳng lẽ con quên mẹ là...

Hoàn Nhan Khang không để mẹ nói hết, cướp lời:

- Mẹ, còn có một chuyện buồn cười nữa. Họ Mục kia nói muốn gặp mẹ, nói rõ với mẹ mọi chuyện, y mới chịu tin.

Vương phi nói:

- Ta không giúp con lừa gạt người ta, làm những chuyện thất đức như thế đâu.

Hoàn Nhan Khang cười hì hì đi mấy vòng trong phòng, rồi nói:

- Mẹ mà chịu đi con cũng không cho. Mẹ không biết bịa đặt, nói không quá ba câu là lộ ngay.

Chợt thấy Hoàn Nhan Khang vỗ ngực hai cái, con thỏ trong áo kêu chóc chóc hai tiếng. Vương phi hỏi:

- Cái gì thế?

Hoàn Nhan Khang nói:

- À, suýt nữa con quên mất. Mới rồi nhìn thấy một con thỏ bị thương nên con mang nó về, mẹ chữa vết thương cho nó đi.

Nói xong lấy con thỏ con trắng trong bọc ra đặt lên bàn. Con thỏ ấy chân sau đã bị gãy không chạy được. Vương phi nói:

- Chao ôi... tội nghiệp quá!

Rồi vội lấy hộp thuốc ra băng bó cho con thỏ. Hoàn Nhan Khang liền cáo từ bước ra ngoài.

Băng bó cho con thỏ xong, Vương phi vội lấy cái áo choàng, sai nhanh bước chân đi ra cửa ngự hoa viên. Gặp bốn tên quái nhân bên ngoài hỏi nàng đi đâu để chúng họ tổng. Nàng bảo không cần, chỉ đi gặp Vương gia bàn việc. Bốn chúng cũng không chút nghi ngờ trở vào bên trong. Vương phi vội vàng nhắm hướng địa lao mà đi thật nhanh.

... Trong địa lao Vương phủ lúc này đang là lúc Quách Tĩnh và Dương

Thiết Tâm nhận mặt nhau. Nắm chặt tay nhau mừng mừng tủi tủi.

Dương Thiết Tâm nói:

- Tĩnh nhi, con nghe lời ta. Dắt Niệm Từ đi đi. Ta giao nó cho con. Hãy xem nó như tiểu muội của mình, chăm sóc nó thật tốt. Khi gặp lại mẹ con, hãy quỳ trước mặt Quách tẩu và nói giúp ta rằng: "Tiểu đệ bất nghĩa Dương Thiết Tâm lâm trọng nạn, không về cúi đầu tạ tội với đại tẩu được".

Vừa nói lão vừa quỳ xuống trước Quách Tĩnh xá lạy ba cái. Quách Tĩnh rung rung nước mắt, nâng lão dậy nói:

- Thúc thúc, người đi với con đi, gặp thúc đây rồi, con không để thúc phải bôn ba nữa. Hãy đi với con, hai nhà Quách Dương lại sum họp, con và Niệm Từ muội muội sẽ chăm sóc cho người.

Dương Thiết Tâm xúc động nói:

- Tiểu tử ngoan, gặp con thế này, chứng kiến nhân phẩm, khí phách của con giống cha con ngày xưa, ta mừng lắm. Nhưng ta không xong rồi, ta chắc cũng sống không bao lâu nữa. Trước khi chết ta cũng phải hoàn thành một việc đã. Đó là giết Hoàn Nhan Hồng Liệt trả thù cho nghĩa huynh và vợ con ta. Nên các con cứ đi trước. Ngộ nhớ ta không quay về thì hãy cao chạy xa bay. Hãy nhớ!

Quách Tĩnh ngăn người một lúc, rồi nói rằng:

- Thúc thúc. Con cũng có việc phải làm ở đây. Trước khi trở về Trung thổ, mẹ con có dặn dò hai việc. Một là tìm tung tích gia đình Dương thúc thúc, hai là nếu có cơ hội thì giết tên Đoàn Nguyên Đức và Hoàn Nhan Hồng Liệt trả thù cho cha. Việc thứ nhất nay đã xong. Còn việc thứ hai, hiện giờ đang ở trong Triệu Vương phủ, há chẳng phải là cơ hội hiếm có hay sao. Ngặt nỗi con phải tìm đem thuốc trị thương về cho Vương đạo trưởng. Chi bằng chúng ta ra ngoài trước, rồi cùng bàn cách quay lại trả thù có được không?

Mục Niệm Từ bên cạnh nghe hai người cứ dùng dằng, cũng muốn lên tiếng nhắc nhở cần phải nhanh chóng ra ngoài. Chưa kịp thì chợt thấy ở khe cửa lóe lên ánh đèn, có tiếng bước chân tới cạnh cửa. Quách Tĩnh vội cầm theo sợi xích cửa trong tay, phi thân lên nép sau xà ngang của trần nhà, cửa lao mở ra, có mấy người bước vào. Quách Tĩnh từ chỗ núp nhìn ra, thấy người đi đầu cầm đèn lồng, xem y phục thì là đội trưởng thân binh, sau lưng là một người phụ nữ ăn mặc đơn giản nhưng rất xinh đẹp. Tên đội trưởng ban đầu thấy cánh cửa mở toang không khóa, lại

thấy Niệm Từ và ông lão đứng chung với nhau cũng ngạc nhiên có ý nghi ngờ, hẩn kín đáo liếc nhìn xung quanh. Thấy cũng không có gì khác lạ nên nghĩ chắc do hồi chiều Tiểu vương gia vào đây đã thuận ý như vậy. Thật may là Quách Tĩnh lúc trốn nhanh trí cầm theo sợi xích đã bị chặt đứt đôi. Y nghe người phụ nữ hỏi:

- Hai vị này bị tiểu vương gia bắt giam đêm qua phải không?

Viên đội trưởng thân bình ứng tiếng thưa:

- Dạ, thưa Vương phi.

Quách Tĩnh ngạc nhiên, tự hỏi: “đây là Vương phi Triệu phủ sao? Sao ăn mặc như một người dân dã vậy, lại là y phục của người Hán?”

Wương phi nói:

- Lập tức thả họ ra.

Viên đội trưởng có vẻ ngần ngừ không lên tiếng. Vương phi nói:

- Tiểu vương gia có hỏi thì cứ bảo là ta sai thả ra.

Viên đội trưởng không dám trái lệnh, cúi đầu vâng mệnh đứng nép sang một bên. Vương phi lấy ra hai nén bạc đưa Dương Thiết Tâm, dịu dàng nói:

– Các người cứ tự nhiên ra về.

Dương Thiết Tâm không cầm lấy, cứ nhìn bà ta chăm chăm không hề chớp mắt.

Wương phi thấy dáng vẻ của lão kỳ quái, do lão đứng trong bóng tối nên không nhìn rõ, chỉ đoán là chắc lão đang rất tức giận, trong lòng cũng xấu hổ, hạ giọng nói:

- Có lỗi quá, hôm nay đắc tội với hai vị, quả thật là con ta không tốt, xin đừng trách cứ.

Dương Thiết Tâm vẫn nhìn chăm chăm không đáp, hồi lâu mới đưa tay đón lấy hai nén bạc cho vào ngực áo, dặt tay con gái rảo chân bước ra. Viên đội trưởng kia chửi:

- Quân quê mùa không biết quy củ, cũng không biết lạy tạ ơn cứu mạng của Vương phi nữa.

Dương Thiết Tâm cứ làm như không nghe. Lầm lũi đi ra.

.....

Reactions:

damdamdaisuton

(<https://thiendia88.org/diendan/members/damdamdaisuton.2061696/>)

Xem Sex Lần Đầu

Verified

Hồi 4 - Gặp Lại Cố Nhân (tiếp theo)

Quách Tĩnh đợi mọi người đi ra, đóng cửa lại rồi, nghe thấy vương phi cũng đã đi xa mới nhảy xuống, chạy ra ngoài. Phóng lên óc mấy tòa nhà nhìn quanh, đã không thấy bóng dáng cha con Dương Thiết Tâm đâu, y nghĩ chắc là họ đã ra khỏi Vương phủ, bèn hướng tới nội phủ định tìm Hoàng Dung. Đi được một đoạn, thấy một căn phòng trước mặt có tỏa ra đủ mọi loại mùi của các vị thuốc. Y đoán đây là ngự dược phòng, liền lẻn vào để tìm xem có mấy loại đang cần tìm không. Thấy giữa phòng có đặt một cái vại lớn, trong phát ra tiếng phì phò rất kinh dị. Y rón rén bước lại gần xem. Bất chợt từ trong vại trồi lên một cái đầu con rắn lớn toàn thân đỏ rực, hai mắt nó xanh lè, cứ phồng mang nhe nanh nhằm Quách Tĩnh mà mổ. Quách Tĩnh nhanh nhẹn né tránh, hai tay liền chụp lấy đầu con rắn đẩy ra. Con rắn quá mạnh, y không sao đẩy ra nổi, cái đầu của nó càng lúc càng gần đến sát mặt y. Quách Tĩnh lựa thế thừa cơ hội cắn chặt luôn vào cổ con rắn. Một dòng chất lỏng vừa sệt vừa đắng tràn vào cuống họng y, muốn nhổ ra nhưng lại sợ con rắn chưa chết lại tấn công mình. Y đoán là máu rắn, đành nuốt trọn luôn và cứ thế từng dòng, từng dòng chất lỏng tuôn chảy vào cơ thể y. Một lúc sau con rắn to lớn đã mềm nhũn trở thành một cái xác, y cũng ngã lãn ngay ra sàn bất tỉnh mê man.

Nói về Hoàng Dung lúc đi theo bốn tên quái nhân về hướng nội phủ, được một lúc thì mất dấu. Đành loay hoay tự xem xét khắp nơi truy tìm dấu vết nơi cất giấu thuốc. Mãi một hồi lâu chưa có kết quả, nàng bèn ẩn mình trên một mái nhà nghe ngóng, thì lại thấy bốn tên quái nhân đang quay lại, đang gấp rút từ trong ngự hoa viên đi ra. Vừa đi vừa nói chuyện với nhau:

- Không biết Vương gia gọi bọn ta sáng mai vào gặp làm gì? Liệu có liên quan đến sự việc Tiểu vương gia náo loạn ngoài phố hôm qua không?

- Mai rồi sẽ rõ. Số thuốc người kêu bọn thuộc hạ thu gom ngoài phố, đã cất kỹ chưa?

- Bành huynh yên tâm đi, tất cả đều để trong gian bếp chỗ ngự dược phòng. Không ai đoán được đâu.

- Tốt, thôi bây giờ về ngủ một giấc đã, chuyện khác mai tính sau.

Xong cả bọn kéo nhau vào ngôi nhà mà Hoàng Dung đang ẩn náu bên trên.

Hoàng Dung nghe họ nói về tung tích số thuốc thì mừng hớn hở. Từ chỗ nàng ẩn nấp, nàng có ngửi thấy rất nhiều mùi các vị thuốc xông ra từ căn nhà phía đối diện. Đoán đấy chính là ngự dược phòng. Nàng nép mình đợi cho bọn quái nhân đi hết vào trong, liền nhảy xuống đất. Không ngờ miếng ngói chỗ nàng đứng hơi giòn, liền bị nứt và phát ra một tiếng động nhỏ, bọn Bành Liên Hồ đã lập tức nghe thấy.

Lương Tử Ông thân hình chớp, vọt ra đầu tiên, đã chặn đường lui của Hoàng Dung, quát lên:

– Là người nào?

Hoàng Dung thấy y vọt ra một cái như thế đã biết ngay võ công của y hơn mình rất xa, chỉ riêng lão già này thì mình cũng đã không phải là địch thủ, lập tức cười khẽ một tiếng, nói:

– Hoa mai ở đây đẹp quá, người bẻ cho ta một cành được không?

Lương Tử Ông không ngờ ngoài sảnh lại có một cô gái xinh đẹp tuyệt luân như thế, y phục trang sức lộng lẫy sang trọng, thân hình yếu điệu thướt tha, quả là một tuyệt sắc hiếm gặp. Lại nghe tiếng nàng cười nói như ngọc khuê, bất giác sửng sốt. Hắn sợ biết đâu nàng là thiên kim tiểu thư của đại thần nào đó trong triều vào vương phủ thưởng ngoạn. Không dám đắc tội, lập tức nhảy vọt lên vươn tay bẻ một cành hoa mai xuống. Hoàng Dung tươi cười đón lấy, nói:

– Lão gia, cảm ơn người nhé.

Lúc ấy ba tên còn lại đều đã đứng ở cửa nhìn hai người. Bành Liên Hồ thấy Hoàng Dung quay người định bỏ đi, dáng vẻ hấp tấp như muốn đi cho nhanh, nghi ngờ liền phóng người vọt ra cản trước mặt Hoàng Dung, nói:

- Cô nương khoan đi đã, ta cũng bẻ cho cô một cành hoa mai.

Tay phải ra một chiêu Xảo khẩu liên hoàn chụp vào cổ tay nàng, năm ngón tay tới gần người Hoàng Dung đột nhiên lật lên chụp vào cổ họng. Hoàng Dung vốn định giả làm như không biết võ nghệ, hàm hồ tránh qua để tính cách thoát thân, nào ngờ Bành Liên Hồ không những võ công tinh thâm mà còn cơ cảnh hơn người, chỉ một chiêu ấy đã khiến đối phương khó có thể không đón đỡ.

Hoàng Dung thoáng kinh hãi, lui lại tránh né đã thấy không kịp nữa. Nàng vội vàng tay trái vung ra, ngón cái và ngón trỏ bật lên, ba ngón kia hơi xòe ra, bàn tay như một nhánh hoa lan vươn tới, tư thế vô cùng đẹp đẽ.

Bành Liên Hồ chợt cảm thấy huyết Khúc trì trên khuỷu tay tê rần một cái, vội rút tay về, biến chiêu mau lẹ, không để nàng phát trúng huyết đạo. Lúc ấy hần trong lòng cả kinh, không ngờ một cô nương nhỏ tuổi thế này lại thân mang tuyệt kỹ, không những ra chiêu mau lẹ, nhận huyết rất chuẩn, mà công phu dùng ngón tay phát vào huyết ấy cho dù hần kiến văn rộng rãi cũng chưa từng thấy qua. Hần hoàn toàn không biết thủ pháp Lan hoa phát huyết thủ ấy của Hoàng Dung là tuyệt kỹ gia truyền, sâu sắc ở bốn chữ "Mau, chuẩn, lạ, đẹp". Mau, chuẩn, lạ thì các chiêu thức võ công khác đều có, chữ đẹp ý là cốt xuất thủ phải thông thả tiêu sái, khí độ nhàn nhã, kinh miêu đậm tả như đang vô sự mới tính là luyện thành, chứ nếu ra chiêu mau lẹ tàn độc thì không khỏi rơi xuống bậc kém, không xứng đáng với cái tên Lan hoa cao nhã. Trong bốn chữ ấy, đạt tới chữ đẹp là khó nhất.

Hoàng Dung đánh ra một chiêu, người đứng ngoài ai cũng kinh ngạc. Bành Liên Hồ cười nói:

- Quý tính cô nương là gì? Tôn sư là ai?

Hoàng Dung cười nói, tính kế chuồn thật nhanh:

- Cành hoa mai này đẹp lắm phải không? Ta đem về cắm vào bình vậy.

Một tiếng cười the thé của Linh Trí thượng nhân vang lên, nói:

- Cũng không thể bằng được bông hoa thơm ngát ngọc ngà đang ở trước mặt đây. Mọi người nói có phải không?

- Đúng... đúng vậy, thật không ngờ chỉ trong một đêm nay thôi mà anh em ta được thưởng đãi nhiều lần thế này. Lại một thân thể yêu kiều đến đây cống nạp... khà khà...

Cả bọn sau đó đều nín bật tập trung chiêm ngưỡng tuyệt phẩm giai nhân trước mắt. Mọi chi tiết nhỏ nhất trên thân thể kia đều được bọn chúng chú ý sẫm soi bằng những ánh mắt dâm dật.

Hoàng Dung vốn là con gái yêu của Đông tà Hoàng Dược Sư. Vốn dĩ cha nàng mang ngoại hiệu "Tà" là vì bản tính ông hào phóng khoáng đạt, không chịu ép mình vào bất cứ lễ giáo, hủ kỵ gì cả. Nàng cũng ảnh hưởng rất nhiều tính cách đó của cha. Đối với nàng, chuyện y phục quần áo chỉ cần đẹp, sạch sẽ, và sang trọng là đủ. Nàng không quan tâm đến lễ giáo chuẩn mực về y phục dành cho nữ nhân đương thời là thế nào. Khi không cần phải hóa trang thành nam nhân. Nàng thường chọn mặc loại y phục có thể phô diễn một số phần da thịt khá gợi cảm của mình. Nàng thích cái cảm giác tất cả bọn nam nhân trên đường đều phải trầm trồ nhìn ngắm nàng. Thật không may là bộ y phục hôm nay nàng chọn để đi cùng Quách Tĩnh quá sức gợi cảm đã khiến cho bốn tên quái nhân kia quyết bắt nàng bằng được. Và cũng thật không may, võ công của bọn chúng tên nào cũng nhỉnh hơn nàng một phần.

Giờ đây trước mặt bọn chúng là một tiểu cô nương chỉ khoảng mười sáu trong bộ y phục toàn xanh. Khuôn mặt thanh tú yêu kiều, mày cong, mắt phượng, tóc dài lả lướt, môi cánh sen đỏ mọng. Cổ nàng thon thả mảnh mai, chiếc áo nàng mặc phô bày bờ vai nuột nà, cổ áo rộng lồ lộ đôi thềm ngực trắng ngần, căng mướt. Chiếc áo cũng vừa đủ ngắn để trình diễn đầy đủ cả vùng bụng nhỏ nhắn, phẳng phiu quyến rũ. Rốn nàng rất đẹp, nó không thể gọi là lỗ, vì nó khép chặt chúm chím chỉ còn là là một đoạn thẳng dọc nhỏ xíu chính giữa bụng xinh xắn vô cùng. Chiếc váy mỏng cũng màu xanh nàng mặc tách rời hẳn với cái áo. Bắt đầu từ chỗ hông eo thon nhỏ thả dài lả lướt tới đầu gối. Vạt váy điệu nghệ xẻ dọc một đường, một cơn gió thoảng qua tốc hẳn vạt váy lên, bên trong là cặp đùi yêu kiều, thon gọn, đôi chân thẳng tắp, mướt mà. Tuy chiếc váy có thể che được cặp mông an toàn. Nhưng với sự trình diễn đến như thế, sẽ kích thích cho bất kỳ ai cũng chỉ muốn kéo nó cao hơn nữa để xem cho hết cả tận tường.

Quý môn Long vương Sa Thông Thiên thân hình chớp lên đã chụp được cổ tay phải Hoàng Dung, cười hề hề:

- Định chạy đi đâu, tiên nữ bé nhỏ của ta?

Hoàng Dung bắt đầu thấy lo sợ, tay trái nàng nhấc mau lên, hai ngón phóng thẳng vào mắt y. Sa Thông Thiên tay phải vươn ra, lại bắt luôn tay trái Hoàng Dung. Bất ngờ kéo nàng một cái thật mạnh, cả thân thể nàng lao tới ôm chầm lấy thân hình của hắn

Sa Thông Thiên rú một tiếng khoái trá:

- Ui... chao... êm dịu quá... mềm mại quá.

Sa Thông Thiên tiện tay điểm ngay vào huyệt kiên tỉnh trên vai của nàng, ngay lập tức toàn bộ tay chân nàng tê bại. Hắn bế thốc nàng lên và bảo với mọi người:

- Vào nhà thôi. Đêm nay không ngủ nữa.
Cả bọn cười hô hố vạy chạy theo vào.

Vào tới trong phòng, hắn vật nàng xuống giường. Ba tên còn lại lấy rượu ngồi tại chiếc bàn gần đó mở tiệc. Chúng vừa uống rượu, vừa nhìn cảnh hãm hiếp sẽ diễn ra trên chiếc giường, vừa chờ đợi tới phiên mình. Bọn chúng thầm thống nhất với nhau sẽ hành hạ nàng cả đêm đến tận sáng. Sa Thông Thiên quỳ bên cạnh chiếc giường, hắn nhìn Hoàng Dung nằm đó, mà thầm công nhận là nàng xinh đẹp và khêu gợi quá. Giữa nơi vương phủ này đêm nay lại có một tiểu mỹ nhân với một thân hình cực kì hấp dẫn, lạc lối vào bến bờ dục vọng. Cặc hắn từ từ nhống lên, vừa căng cứng là hắn lột phẳng quần ra, con cặc nhổng nhổng vươn thẳng ra ngoài cứ thế nhào tới đè lên người Hoàng Dung. Ba tên kia thấy thế, rộ lên tràng cười hô hố, cùng nâng chén để bắt đầu cho một đêm đầy khoái lạc.

Bị đè lên người, Hoàng Dung cố gắng dẩy dựa, xô tay đập chân đẩy Sa Thông Thiên ra. Nhưng vì kiên tỉnh huyệt đã bị điểm trúng, cử động tay chân của nàng gần như không còn sức lực, chỉ là những cái khều khều mà thôi. Sa Thông Thiên nằm trên người nàng đưa tay kéo tuột sợi đai lưng váy của nàng và lột chiếc váy vút xuống sàn, đồng thời xé tan nát chiếc quần ngắn mặc bên trong của nàng luôn. Hạ thể đã bị lột truồng, vừa thấy cặp đùi trắng tinh và cái l.ồn non tơ là con cặc của Sa Thông Thiên núng căng hết cỡ. Vì xác định sẽ là một cuộc hãm hiếp không cần thương hoa tiếc ngọc, nên không cần chần chờ thêm nữa, hắn cầm con cặc để ngay vào l.ồn nàng mà động luôn một cái thật mạnh. Cái l.ồn trinh trắng chưa có sự chuẩn bị, chưa hề được bôi trơn, bất ngờ bị con cặc to dài, gân guốc của hắn nông căng ra, đâm sâu tới tận gốc...

- Á... á... á... cha ơi...

Hoàng Dung thét lên trong đau đớn, ân hận, tủi hổ và tuyệt vọng. Nước mắt nàng tuôn dài xuống vô tận. Nàng khóc vì giận mình bướng bỉnh, dám một mình bước ra giang hồ không biết trời cao đất dày là gì. Nàng ân hận vì lúc chiều đã không để cho Tĩnh ca ca là người đàn ông đầu tiên của nàng, rồi giờ đây bị những tên dâm tặc dơ dáy, bỉ ổi cướp mất đi trinh tiết. Nàng tủi hổ vì giờ đây không biết phải đối diện với Quách Tĩnh ra sao, liệu y có còn chấp nhận nàng không? Nàng đau đớn vì cảm thấy không còn xứng đáng với y nữa. Người nàng nghĩ ngay bây giờ chỉ có thể là cha, vì chỉ có cha mới rửa tan nỗi nhục nhã này cho nàng.

Sa Thông Thiên vừa động cú đầu xong, hắt ngay lập tức phát hiện ra điều gì đó. Hắt hét lên trong sung sướng tột cùng:

- U...oa... gái trinh, nó còn trinh... hahaha... các ngươi có nghe ta nói không... ta phá trinh tiểu tiên nữ này rồi...

Mấy tên kia nghe nói mà thấy cũng nhộn nhạo trong người. Lập tức nâng chén chúc mừng cho tên có số hưởng.

Con cặc cương cứng của Sa Thông Thiên được cái lồn nhỏ hẹp của nàng bóp chặt lại làm hắt sướng quá. Hắt liền ra sức động cặc liên miên vào lồn nàng. Mông đít của hắt nhô lên thục xuống không ngừng. Vừa chịch hắt vừa la ôi ối:

- Ôi trời thần ơi... ta đã cặc quá... úi... bót quá tiểu nha đầu ơi... cương chưa bị chịch... giờ ta bị ta chịch rồi... ối... ối... sướng... nứng... chết mất...

Dập điên cuồng vào lồn Hoàng Dung, hắt gào như cha chết. Hắt nhìn xuống thì thấy vú nàng nảy tung tung dưới làn áo. Hắt liền đưa tay ra mà bóp luân. Bàn tay hắt nhồi nặn liên tục lên đôi vú căng tròn. Hạ thể cũng tăng thêm nhịp nắc lia lịa, liên miên vào lồn.

Vừa chịch, vừa bóp, Sa Thông Thiên nhìn xuống khuôn mặt đắm nước mắt đẹp như tiên của Hoàng Dung, hắt không đành lòng được bèn cúi xuống hôn lên cặp môi đỏ hồng của nàng. Cái mỏ thâm sì của hắt vừa chạm vào môi của nàng là Hoàng Dung vội quay mặt tránh đi, không cho hắt đút lưỡi vào trong. Bọn người đang uống rượu thấy vậy thì phá lên cười. Không nút lưỡi nàng được, Sa Thông Thiên tức điên thè dài lưỡi ra liếm túi bụi trên mặt, mắt, mũi, cổ, khắp mọi nơi trên khuôn

mặt khả ái đó. Nước dãi hần nhều nhão ướt chèm bẹp khắp trên khuôn mặt tiên nữ. Và cứ như thế, hần vừa nắc vào l.ồn nàng, vừa bóp vú nàng, vừa liếm láp khắp mặt mũi nàng – hùng hực, loạn cuồng, dâm dăng.

Gia tăng tốc độ nắc càng lúc càng nhanh, sau một lúc hần rống lên một tiếng sáng khoái, người hần cong cứng lên, phần hông cứ ừn... ừn... ừn... sát dí vào lồn nàng, mỗi cái ừn là xịt một phát vào trong. Khi đã xịt hết toàn bộ tinh khí của mình, Sa Thông Thiên đứng lên, rút cặc ra nghe cái “pọc...”, con cặc hần như một cành cây vừa bị uốn cong rồi nhả ra, nó cứ bật bật nhổng lên nhổng xuống trông rất dâm tặc. Hần leo xuống giường, ngó Hoàng Dung đang nằm xoa người bên dưới cười một cách thoải mái. Hoàng Dung nghiêng răng, nhìn hần với cặp mắt đỏ lửa. Hần bẹo má nàng, nói:

- Nhìn gì, thích không bé con? Yên tâm còn ba vị lão huynh đang chờ nhóc tiếp đón... khà...khà... khà...

Chưa cười hết một tràng, một cánh tay đã lôi hần sang một bên, xuất hiện ngay vị trí đó là cơ thể trần truồng đợi sẵn của Bành Liên Hồ. Con cặc to và dài gấp rưỡi con cặc lúc nãy, tông ngồng vênh cong lên trời đã sẵn sàng tiếp chiến.

Hoàng Dung nhìn thấy con cặc đó, điếng người kinh hãi kêu khổ:

- Ôi... không... xin đừng mà.

Bành Liên Hồ le lưỡi liếm vòng quanh mép một cách dâm dục. Một tay nắm con cặc vuốt lên vuốt xuống, một tay vừa chỉ chỉ vào con cặc, vừa tiến tới vừa nói:

- Thế nào là đừng hả nhóc con... Giờ ta mà không chịch ngươi... khà...khà... thật là có lỗi với tên đệ đệ này của ta đó...

Bọn còn lại nghe vậy thì cùng cười ha hả khoái trá, hứa theo “Đúng... đúng...”.

Bành Liên Hồ leo lên giường, thô bạo giật phăng cái áo nàng ra. Nàng thật sự hoàn toàn trần truồng, dáng nằm gọn lỏn nhỏ bé trên giường, phơi bày một cặp vú trắng tinh, mọng sữa, căng phồng. Cả bọn ngưng uống rượu, há hốc mồm nhìn chằm chằm vào thân thể đó. Sa Thông Thiên trợn tròn mắt nhìn thô lỗ lên đôi vú, lúc nãy hứng quá nên vội vàng chỉ lo đè nàng chịch ngay, hần quên mất tuyệt tác có một không hai này.

Phải công nhận nàng có thân hình quá chuẩn. Mọi đôi vú đẹp thần sầu, gần như rất ít có cô gái nào sở hữu được cặp vú đẹp đến như vậy. Nó không quá to, căng tròn vừa đủ, nàng nằm ngửa nhưng nó vẫn vươn cao đầy khiêu khích. Màu da hai bầu vú trắng tươi, ánh đèn vàng càng làm cho màu sắc đôi vú đó thêm lung linh rạng ngời. Đặc biệt nhất là quầng vú và núm vú. Bọn chúng tự cho là đã chịch rất nhiều cô gái. Nhưng với Hoàng Dung, đây là lần đầu tiên bọn chúng thấy loại núm vú như vậy. Màu sắc của quầng vú và núm vú gần như là trắng ngà và hơi ửng thêm chút sắc hồng phai. Hai quầng vú không to, nó nhỏ tròn chỉ vừa bằng một đồng Nguyên Phong thông bảo (một loại tiền xu thời Tống, đục lỗ vuông ở giữa, hình tròn đường kính khoảng 2cm). Hai núm vú nhỏ xíu chỉ bằng đầu ngón tay út của người con gái. Đặc biệt, hai cái núm đó nó lại hơi hơi cong vểnh nhẹ lên trời (Lưỡng Nhũ Quy Thiên, thường con gái có loại đầu vú này sẽ luôn có nhu cầu đòi hỏi tình dục rất cao). Lướt xuống bụng, nó hóp lại, phẳng lì, phần bụng dưới không hề có một ngăn mỡ dư nào., nó lóng bóng trải xuống tận cái động thiên thai ở giữa hai đùi nàng. Vùng lông đen mỏng, nhẹ nhàng phủ bên trên, nó không dày đậm, mà lơ phơ, mọc rẽ sang hai bên thẳng tắp có trật tự chứ không hề lùm xùm, lộn xộn. Hai mép l.ồn mỏng dính, đỏ hồng sạch sẽ chúm chím e ấp che đầy bên trong. Tuy nàng vừa bị Sa Thong Thiên chịch tơi tả, nhưng cái l.ồn đã ngay lập tức co khép lại ngay, vẫn sẽ bót và khít sít. Đôi chân nàng dài miên man, thẳng tắp và thon thả, hai bàn chân nhỏ nhắn với những ngón chân mảnh mai yêu kiều.

Cả bọn nhìn tấm thân trần truồng đang nằm trên giường một cách đầy ngưỡng mộ. Chúng hiểu rằng sẽ chỉ có lần này thôi, một lần duy nhất cho đến hết cuộc đời bọn chúng, sẽ không tìm đâu ra được một cô gái thứ hai giống như vậy. Bọn chúng đều tưởng tượng rằng đang được hưởng lộc ngàn năm chỉ có một lần, được chịch đích thực một tiên nữ giáng trần...

Ở trên giường. Bành Liên Hồ bắt đầu dùng đôi tay mân mê, sờ soạng, xoa bóp trên vú nàng thật mạnh bạo, biến cặp vú ấy thành ra đủ mọi loại hình dáng. Khi thì vun cao hai đầu vú lên vì bị bóp, lúc lại bẹp xuống khi bị đè, có lúc thì rung rinh rung rinh khi bị vỗ. Biến thái nhất là lúc hắn dùng ba ngón tay, túm kẹp lấy cái núm vú lôi hẳn lên cao như muốn nhổ luôn ra ngoài, rồi buông ra kêu cái “phục...”. Nàng đau đến hét lên vang cả không gian:

- Á... á... đau quá... làm ơn dừng lại đi...

Hắn cười giòn rang:

- Hahaha... dừng á? Không còn kịp nữa rồi...

Rồi lập tức chen vào quỳ ngay giữa hai chân nàng, kéo hai chân nàng xích lại kê lên hai đùi đang quỳ của hắn, một tay cầm cặc để sẵn trước cửa lồn, một tay giữ eo hông nàng... tất cả đã sẵn sàng... Hắn hít một hơi dài như vận công, rồi thở cái "hừ...", kê thẳng lỗ lồn... một phát đẩy dứt khoát dùng hết lực của hông làm cái "phập..."... Ôi... cha mẹ tổ tông tám đời ơi... hắn cảm thấy sướng quá... một luồng điện chạy khắp thân thể từ đầu xuống chân khiến hắn tê tái rần rần...

Hoàng Dung nàng lắc đầu qua lại, hai tay quào quào vào không trung, tâm thần hoảng loạn, nàng la lên thất thanh vang động cả trời xanh:

- Ối... a... chết... Cứu muội Tĩnh ca ca...

Thật tội nghiệp cho một cô gái chỉ mới mười sáu tuổi. Trước giờ chưa biết thế nào là quan hệ nam nữ. Tưởng tượng của nàng về sự quan hệ ấy chỉ toàn là màu hồng của lãng mạn, của êm ái và dịu dàng. Cảm giác ấy đã từng đến với nàng khi buổi chiều trên thuyền ôm ấp và vuốt ve cùng Quách Tĩnh. Có ngờ đâu bước vào cuộc chơi tình dục này còn phải gặp quá nhiều những trải nghiệm và cung bậc thật khác nhau. Không biết đây đã là trải nghiệm dữ dội nhất trong cuộc sống tình dục về sau với nàng chưa?

Bành Liên Hồ dừng lại một khoảnh khắc, ngấm nhìn cái lồn đang bị banh căng ra hết cỡ rồi cười sáng khoái:

- Hahaha... đây là Vương phủ, ai có thể cứu được cưng... ngoan ngoãn nằm im để ta tận tâm tận lực chịch cho sướng cặc nào...

Toàn bộ con cặc to và dài gấp rưỡi ngấp lút cán. Tinh khí lúc trước được Sa Thông Thiên bơm vào ngấp trong lồn, giờ bị ép phọt ngược ra ngoài thành tia bắn hết vào bụng dưới của Bành Liên Hồ.

Nếu bình thường, nhét con cặc quá cỡ đó vô cái lồn còn khít rít như của nàng sẽ thực sự hơi có khó khăn, cần phải từ từ, nhẹ nhàng cho cơ lồn giãn ra dần thì mới tiếp nhận nổi. Thực ra Bành Liên Hồ với kinh nghiệm chịch gái non tơ đã lâu năm, chỉ cần nhìn qua thân thể Hoàng Dung là y đoán ngay được kích cỡ lồn của nàng. Đâu phải hắn không muốn là người phá trinh nàng. Nhưng hắn biết như vậy cũng sẽ có đôi chút làm cặc hắn đau rát. Hắn bèn nhường cho tên kia chịch trước cũng là để lồn nàng có đôi phần giãn ra, thêm nữa là sẽ sử dụng tinh dịch của Sa Thông Thiên đã xịt vào lồn nàng như là chất bôi trơn cho cặc hắn chui

vào cái “ót” một cách thuận lợi. Quả là đỉnh cao dâm tặc.

Khi con cặc quá khổ kia động thẳng không thương tiếc vào cái lồn nhỏ bé. Nàng tưởng chừng như thân thể nàng bị xé toạc ra làm đôi. Đầu cặc chui vào âm trực diện thẳng đến tận cùng trong ổ bụng, một cảm giác thốn quặn người. Nàng gồng người rướn lên như để tìm tư thế thuận tiện làm vơi bớt đi nỗi đau đớn thấu tận tim gan đó. Ai ngờ hành động đó khiến bọn bên ngoài nhìn mà tưởng như nàng đang rướn lên để đón nhận cú động kinh hoàng vừa rồi. Linh Trí thượng nhân gào lên khích lệ:

- Con nhãi nó sướng rồi kìa... Bành huynh... đẩy đi nào... chịch cho tan nát cái lồn đó đi...

Bành Liên Hổ cười lớn, hai bàn tay to lớn nắm lấy phần eo của nàng. Phải nói là eo nàng quá nhỏ, hai bàn tay hộ pháp kia cầm vào mà như muốn giáp vòng. Hắn bắt đầu vừa đẩy hông, vừa ôm eo nàng kéo ngược lại. Tốc độ cứ nhanh dần lên. Khiến những âm thanh va chạm của hai cơ thể lúc đầu còn rời rạc từng tiếng, càng lúc nó càng liên nhau liên thanh nghe “phành...phạch” liên hồi. Hắn có một tật rất xấu, là khi chịch hắn cứ gầm gừ rất to, như sợ thiên hạ không biết là hắn đang chịch vậy. Tiếng gầm gừ hòa cũng tiếng kêu thét của nàng, trộn lẫn với âm thanh phạch phạch, tạo thành một khúc phổ tấu dâm loạn khó tả.

Gần như kiệt quệ, Hoàng Dung buông xuôi không chống cự nổi nữa. Chỉ một lúc sau, chính sự buông xuôi đã làm cảm xúc của nàng thay đổi. Con cặc to lớn ra vào liên tục trong lồn, sự cọ sát không ngừng của khúc gậy gân guốc vào mép lồn, vào cái miếng thịt nhỏ nhỏ hơi nhô ra trong đó, đã làm cho nàng bắt đầu có sự nhột nhạt khó tả. Sự nhột nhạt đó như những sóng nước lăn tăn vỗ về, đánh thức các giác quan của nàng. Cảm giác mong chờ những con sóng đó bắt đầu vây lấy nàng. Những con sóng nhỏ ấy dần dần tăng cường độ, biến thành những đợt triều dâng xâm chiếm, tạo ra sự sung sướng hình thành trong nàng. Tay nàng bắt đầu bấu chặt xuống mặt giường, hơi thở bắt đầu hỗn hển, đầu vú nàng bắt đầu cương tức, quàng vú bắt đầu sưng mọng lên, hông nàng bắt đầu biết nâng lên hòa nhịp với những cú nắc, trong lồn bắt đầu tiết ra dịch nhờn.

Ôi... không... lý trí nàng không cho phép như vậy. Đây sẽ là những kẻ thù của nàng, nàng không được phép thỏa hiệp với chúng. Trong đầu nàng thì chống đối lại, nhưng thân thể lại không chịu nghe lời. Mắt nhắm tịt, đầu lắc liên tục để vứt đi ý muốn thỏa hiệp, nhưng thân thể lại cứ tự động tung tẩy, hòa lẫn vào những đợt sóng tình.

Bành Liên Hổ vẫn đang nắc như điên trong lồn nàng, nhưng vẫn quan

sát cử chỉ của nàng. Hắn nhận ra ngay nàng đang vào cơn nứng, hắn sướng điên người vì cơ thể nàng giờ đây đang hòa nhịp cùng hắn. Hắn nhận ra lồn nàng đang có những cái nhíp nhíp nhẹ nhẹ như đang nuốt dần cặc hắn. Hắn tròn mắt gào lên sung sướng:

- Nó... nó... ăn cặc... lồn nó... biết ăn cặc... trời ơi... tê... sướng con... con cặc quá đi... ối tiên sư cha nó... sướng... sao lại gặp... gặp một tiên nữ hoàn... hoàn hảo vậy nè...

Hắn đẩy càng nhanh hơn, cơ lồn nàng co bóp con cặc hắn cũng nhanh hơn. Hình ảnh được chịch tiên trên trời, cộng với vô vàn cảm xúc, đã khiến một tên dân tộc lão luyện như Bành Liên Hồ có muốn kiềm chế thêm cũng không được. Càng nín lại thì càng muốn ra, cuối cùng hắn chịu thua, gầm lên một tiếng sáng khoải. Kéo hông nàng sát vào hơn, ấn cặc vào sâu hơn và... xịt... xịt... xịt từng đợt tinh trùng vào lồn nàng. Hắn để nguyên như vậy tận hưởng cho hết cơn sướng. Rồi từ từ rút cặc ra. Tuy đã xuất hết tinh rồi, nhưng cặc hắn trông vẫn còn to lớn, oai phong mãnh liệt. Tinh khí hắn quá nhiều, lồn nàng chứa không hết, chảy tràn cả ra ngoài, đọng xuống giường một vũng to ước chừng cũng đầy cả một chén rượu.

Hoàng Dung lúc này nằm sổng sọt, cảm giác mê mê của nàng chỉ vừa mới bắt đầu, chưa đến lúc tận hưởng thì tên kia đã kết thúc. Nàng thấy vẫn còn may vì hắn đã dừng lại, nếu không thì...

Nhưng Hoàng Dung đã sai, cuộc chơi đã kết thúc đâu. Bành Liên Hồ chưa bò xuống giường, hai tên còn lại đã leo lên cùng một lượt. Bành Liên Hồ quá mệt nháy phóc xuống giường đến lấy nguyên vò rượu trên bàn cứ thế một hơi tu ực ực, rồi ngồi xuống xem hai tên kia bắt đầu trò chơi...

Hoàng Dung lúc này rũ rượi trên giường, mắt vẫn nhắm tịt. Nàng biết hai tên còn lại đã ở cạnh bên, nhưng đã quá mệt, đành phó mặc, nằm im cho chúng muốn làm gì thì làm.

Lương Tử Ông và Linh Trí thượng nhân chia nhau bò mỗi người một bên người nàng. Bọn chúng nhìn nàng trần truồng bất động nằm đó, cặc dái không nhống cứng ngắc. Nhìn hai núm vú vẫn còn đang trương mọng nhọn hoặc chĩa lên trời, không hện mà lại cùng một lúc, vục mặt xuống mỗi tên vồ lấy một cái vú bú mút cuồn cuộn. Do quá thèm thường nên cả hai không kiểm soát được, nước dãi chảy ròng ròng ướt đầm nhòe nhoẹt cặp vú thanh tân. Cả hai cứ thay phiên nhau liếm khắp cả từ đầu, mặt, cổ rồi vai, lại trườn xuống vú rồi lại đi ngược trở lên. Cứ thế sì sụp bú mút loạn xạ. Không hện mà gặp cả hai tên trên thì bú mút, một tay lại thò xuống mò lồn nàng. Hai cánh tay gặp nhau ở đó, chẳng tên nào

chịu nhường tên nào, tranh nhau móc lung tung vào l.ồn nàng. Rồi như có thỏa thuận ngầm, mỗi bàn tay đều cùng đút nguyên cái ngón giữa thọc vào bên trong cùng móc.

L.ồn nàng giờ đây đang cùng lúc bị hai ngón tay móc trên móc dưới, lại ngoáy ngoáy loạn xạ. Bất ngờ thân thể nàng lại một lần nữa không nghe theo lý trí. Bản năng của giống cái lại trỗi dậy. Nước nhờn đã tuôn ào ạt ướt đầy bàn tay của hai tên.

Biết đã đến lúc, Linh Trí thượng nhân liền ngồi dậy, di chuyển xuống giữa hai chân nàng, vuốt vuốt con cặc gầy nhom nhưng dài ngoằn lựa thể chuẩn bị đóng vào. Sâm tiên Lương lão quái thấy vậy cũng rời vú nàng ra bò lên ngồi chồm hồm ngang ngực Hoàng Dung, lôi ra con cặc kê sẵn ở trước miệng nàng. Trái ngược hoàn toàn với cái bên dưới chân nàng, con cặc của Sâm tiên mập tròn vo một cục, tuy là ngắn nhất trong bọn nhưng hèm hèm cũng được cỡ một gang tay... hửn chờ đợi... chờ tên sư hổ mang bên dưới...

Sư hổ mang Linh Trí cũng hít đầy hơi, rồi nhét một phát gọn lỏn vào trong l.ồn. Tuy nó gầy, không nong quá cỡ l.ồn nàng ra, nhưng nó lại quá dài đâm đến tận cùng mê cung tình ái. Làm nàng thốn quá la thất thanh một tiếng:

- Á... ưm...hựm...ặc...

Vừa há miệng á một tiếng, chỉ chờ có thế, con cặc mập mạp phía trên đã ghim vào tận trong cuống họng khiến âm thanh la hoảng của nàng mắc nghẹn lại. Thật là một chiêu song kiếm hợp bích ngoạn mục.

Cả hai bắt đầu nắc vào tận sâu thẳm hai cái lỗ tuyệt diệu nhất trên cơ thể nàng. Kể trên người dưới, nhịp nhàng rút ra thụt vào đều nhau như đã cùng tập luyện từ lâu. Bên dưới tên sư già đập "phành... phạch..." thì ở trên, lão Sâm mập cũng nhồi nghe "ọc... ọc...". Tiếng thở phì phò cùng tiếng rên ư ử của hai tên ác tặc, rồi tiếng nắc nghẹn không ra hơi của nàng càng làm cho khung cảnh trận cướp tình đêm nay thêm đầy màu sắc dâm loạn.

Cứ như thế một thời gian, chúng lại đổi chỗ cho nhau, cái l.ồn và miệng nàng cứ phải liên tục thay đổi kích cỡ cho vừa với từng con cặc đang tra vào. Đổi đến lượt thứ tư, cứ bị tra vào rút ra như thế, thân thể Hoàng Dung đã hoàn toàn bị thu phục. Dâm nứng thực sự đã đến với nàng. Ở dưới thì nàng hẩy mông đít thật cao để đón nhận mỗi cú đập, ở trên nàng vòng tay ôm ghì chặt mông của kẻ đang tra vào và ấn vô thật sâu

trong cổ họng. Linh Trí lúc này đang ở dưới khoái quá la rầm rầm lên:

- Ui...ui... nó thềm... nó thích kìa... ôi... nó hầy nè... ôi... lão nạp... sắp chịu hết nổi rồi...

Sâm lão quái cũng hưởng ứng:

- Đây... đây... con bà nó... nó tự ấn cặc ta vô miệng luôn nè... trời ơi, tiểu tiên nữ thích bọn mình rồi này...

Cả hai cùng lúc gia tăng tốc độ chịch vào hai lỗ, nhanh dần... nhanh dần... lia lịa... liên hồi... thiên thu bất tận...

Linh Trí rống lên đầu tiên, hấn lôi cặc ra cái “póc...”, xịt đầy lên cái bụng yêu kiều của nàng, lão thở phì phò như rắn hổ mang. Hoàng Dung cũng như chịu không nổi nữa, nàng dặng rộng hai chân ra, nâng mông đít lên thật cao, hông nàng giật giật từng cơn, từng tia nước mỏng manh trong vắt cứ thế phụt ra từ trong l.ồn nàng. Nàng xuất tinh trong khi ở trên cái miệng vẫn bị con cặc mập ú trám kín. Sâm tiên lão quái thấy vậy la toáng lên:

- Chưa... chưa... từ từ đợi ta... đợi ta với...

Nói chưa dứt câu thì bỗng nghe “Rầm...” một tiếng. Một con rắn to phóng vào, theo sau là một bóng người từ cửa sổ phi vào nhắm hướng Sâm lão quái tung chưởng.

Không hổ danh là cao thủ võ lâm, ngay lập tức Bành Liên Hồ chụp con rắn quăng mạnh vào góc nhà, rồi cùng với Sa Thông Thiên và Linh Trí thượng nhân ứng chiến tiếp chưởng, tránh cho Sâm lão quái một đòn chí mạng. Sâm lão quái kêu lớn:

- Được... được... cản hấn cho ta... ta sắp xong rồi... để ta ra đã, rồi sẽ trợ chiến các người.

Thế là trong lúc giữa phòng xảy ra cuộc giao tranh ác liệt, thì trên giường Sâm lão quái đang cố ghì đầu Hoàng Dung thực cặc ra vô nhanh hơn nữa. Một lúc sau lão la lớn một hơi thật dài. Ghì sát mặt nàng vào đám lông cặc, hấn bơm tất cả tinh khí vào tận cuống họng nàng. Nàng gần như ngạt thở, mắc nghẹn buộc phải nuốt số tinh khí đó vào bụng, chỉ một vài giọt ít ỏi tràn ra khỏi miệng nàng. Cuộc hãm hiếp tiên nữ hạ phàm coi như hoàn hảo. Hấn cứ để yên như vậy ngửa mặt lên trời nhắm mắt tận hưởng. Bỗng nghe ai đó la lớn:

- Cẩn thận...

Chưa kịp mở mắt, hắn ăn trọn một cước, văng từ trên giường rời khỏi cơ thể Hoàng Dung, rơi xuống cái bàn giữa phòng, gãy nát cái bàn. Thì ra ba tên kia cuối cùng cũng cảm không nổi người này, để y phóng được lên giường, bao nhiêu sự tức giận dồn lên cú đá trời giáng vào cổ hắn.

Sâm tiên lão quái lồm cồm bò dậy, cùng bốn tên kia định thần nhìn xem ai vừa phá đám. Trên giường, thanh niên kia đã kịp giật cái rèm, phủ toàn bộ thân thể Hoàng Dung lại, ôm nàng ngồi dậy, ánh mắt đầy tức giận vừa thủ thế cảnh giác với bốn lão.

Bốn tên quái nhân lập tức nhận ra ngay chính là tên tiểu tử đã giao đấu với Tiểu vương gia chiều hôm qua trên võ đài "Tỷ võ chiêu thân", Quách Tĩnh. Chỉ có điều so với ngày hôm qua, võ công hôm nay của y lợi hại thêm bội phần.

Hết hồi 4

Reactions: